

ДАНИЕЛ СТИЙЛ НЕУСТОИМА СИЛА

Превод от английски: Боряна Семкова-Вулова, 2001

chitanka.info

ГЛАВА 1

Денят бе ясен и слънчев, температурата в Ню Йорк още преди обяд надхвърли трийсет градуса. На тротоара можеше да се изпържи яйце. Децата превъзбудено крещяха, хората бяха наизлезли на стъпалата и праговете пред жилищните сгради, морно облягаха гръб на стените под сенките на парцаливи тенти. И двата водни крана на ъгъла на Сто дваисет и пета улица и Второ авеню бяха отворени и водата се изливаше щедро от тях, децата весело притичваха под охладителните й пръски. В канавката нивото й бе до глезен. В четири следобед половината квартал бе навън в жегата, хората разговаряха и наблюдаваха децата.

Внезапно в четири и десет разговорите, бликащият смях и бълбукането на водата бяха прекъснати от изстрели. Гърмежите не бяха нещо непознато за тази част на града, хората се сепнаха, за миг останаха неподвижни в очакване на онова, което предстои да се случи. Разпръснаха се, но останаха до входните врати, опрени на стената, две майки изтичаха до водния гейзер на един от крановете и грабнаха децата си. Ала преди да стигнат на безопасно място до домовете си, последва друг взрив от гърмежи, този път по-силни и по-наблизо, в средата на групата, останала край водния кран, се врязаха трима младежи, които тичаха с всички сили. Те се блъснаха в децата, повалиха една млада жена във водата. Зад ъгъла, крещейки, с извадени оръжия се показаха двама полицаи, които преследваха младежите, куршумите се посипаха върху хората.

Всичко се случи толкова бързо, че никой не успя да се отстрани от пътя им, нито да предупреди другите. В далечината виеха сирените на полицейските коли. С приближаването им последваха други гърмежи и един от младежите падна на земята, рамото му кървеше. Негов съучастник се обърна назад, стреля в главата на един от полицаите и в този миг малко момиченце извика и се строполи под силната водна струя. Всички наоколо крещяха и тичаха в различни

посоки, майката на детето се втурна към него от прага на къщата, откъдето бе станала свидетел на ужасната случка.

Миг по-късно преследването приключи. Двама от младежите лежах с лице към асфалта и група полицаи им слагаха белезници, простреляният офицер бе проснат мъртъв, а за третия заподозрян се грижеха от „Бърза помощ“. Само на метър по-нататък момиченцето умираше от застигналия го куршум. Той бе пронизал гърдите му и то кървеше обилно. Майка му бе коленичила до него, дрехите ѝ бяха прогизнали от изливащата се от водния кран вода, тя ридаше истерично и прегръщаше изпадналото си в безсъзнание дете, а санитарите се мъчеха да изтръгнат петгодишното момиченце от ръцете ѝ. След по-малко от минута то се озова в линейката, където се качи и все още хлипащата и замаяна майка. Всички бяха виждали тази сцена десетки, ако не стотици пъти преди, но тя придобиваше значение единствено когато участниците в драмата, престъпниците или жертвите бяха познати. Независимо дали ставаше дума за арестуваните, ранените или убитите.

На ъгъла на Сто дваисет и пета улица имаше задръстване, линейката се опита да си проправи път с пусната сирена и светлини. Хората стояха на улицата и вцепенени наблюдаваха случващото се. Втора линейка откара ранения младеж от мястото на събитието, отвсякъде се стичаха синьо-бели автомобили, тъй като полицаите бяха чули по радиостанцията, че е убит техен колега.

Страстите се разпалваха, тлеещото недоволство щеше да се взриви всеки момент. По-лошото бе, че всичко можеше да се случи в убийствената жегга. Това беше Харлем през август, животът бе труден, бе убит полицай.

В летящата по улиците към центъра линейка Хенриета Уошингтън стискаше ръката на детето си и с безмълвен ужас наблюдаваше санитарите, които се бореха за живота на момиченцето. Поне за момента шансът не бе на тяхна страна. Лицето му бе сиво и неподвижно, всичко наоколо — подът, чаршафите, ръцете му, носилката, лицето, роклята и дланите на майка му, бе изцапано с кръв. Сякаш бе извършено клане. И за какво бе всичко това? Детето бе поредната жертва в безкрайната война между полицаите и лошите момчета, между гангстерите, търговците на наркотици и детективите, които ги преследваха. То беше залог в игра, за която нищо не знаеше,

незначителна жертва във война, чиято цел бе враждуващите страни да се унищожават взаимно.

Динела Уошингтън не означаваше нищо за тях, нейното съществуване бе важно единствено за приятелите и съседите ѝ, за сестрите и майка ѝ. Беше най-голямото от четирите деца, които майка ѝ бе родила между шестнайсетата и двайсетата си година, ала независимо че живееха бедно и трудно в квартал, където се бореха за оцеляването си, майка ѝ я обичаше.

— Ще умре ли? — попита Хенриета със задавен глас, големите ѝ очи се бяха вперили в санитаря, който не ѝ отговори.

Не знаеше какво да ѝ каже.

— Правим каквото можем, мадам.

Хенриета Уошингтън бе само на двайсет и една години. Беше стереотипен случай, число, статистика, но същевременно бе много повече от това — жена, момиче, майка. Искаше по-добър живот за децата си. Искаше работа, за да изкарва хляба си, желаше да се омъжи един ден за добър мъж, който да я обича и да се погрижи за нея и за децата ѝ. Така и не го бе срещнала. Децата бяха единственото ѝ богатство, а тя нямаше какво друго да им даде, освен обич.

Приятелят ѝ я водеше понякога на вечеря, но самият той трябваше да издържа три деца. Не можеше да си намери работа от шест месеца и когато я извеждаше, обикновено се напиваше. Никой от двамата не намираще решение на проблемите си, разчитаха на социални помощи, случайна работа от време на време и водеха жалко съществуване. Не бяха завършили гимназия, живееха във военна зона. Начинът им на живот, кварталът, издаваха смъртна присъда за децата им.

Спирачките на линейката изскърцаха и колата спря пред болницата, санитарите бързо свалиха носилката с Динела. Към ръката ѝ бе прикрепена система, на лицето ѝ имаше кислородна маска, единственото, което Хенриета знаеше, бе, че детето ѝ все още диша, но едва. Тя се втурна в спешното отделение след нея, цялата ѝ рокля бе в кръв, ала дори не можа да се доближи до момиченцето си. Десетина сестри и лекари специализанти обградиха детето, тичайки по коридора редом с носилката към хирургията, Хенриета ги следваше неотлъчно, искаше да попита някого какво става, какво ще правят. Да разбере дали

Динела ще се оправи. През главата ѝ преминаваха хиляди въпроси, на които не можеше да получи отговор.

Някой натика лист и химикалка под носа ѝ.

— Подпиши това! — нареди ѝ сестрата с тон, нетърпящ възражение.

— Какво е това?

Хенриета се огледа паникьосано.

— Трябва да я оперираме веднага, подписвай!

Хенриета я послуша и секунда по-късно остана сама в коридора, наблюдаваше как наоколо бързо преминават други носилки, а сестрите и лекарите подтичваха към операционните или при други пациенти. Тя се чувстваше напълно изгубена и ужасена, разрида се, победена от паниката. Сестра, облечена със зелени дрехи, се приближи към нея и сложи ръка на рамото ѝ. Повлече я към някакво място, където имаше столове, сложи я да седне, приклепна до нея и се зае да я уверява съчувствено:

— Ще направят за вашата дъщеря всичко, което е по силите им — ала сестрата вече бе чула, че детето е в много критично състояние и най-вероятно няма да оцелее.

— Какво ще ѝ правят?

— Ще се опитат да защитят раната и да спрат кървенето. Загубила е много кръв, преди да я докарат тук. — Това бе твърде слабо казано. И двете си даваха сметка колко страшна е ситуацията.

— Застреляха я... просто я застреляха...

Тя дори не знаеше дали са го направили полицаите или престъпниците, които те преследваха. Сега това нямаше значение. Ако Динела умре, какво значение би имало кой я е убил? Добрите или лошите.

Сестрата държеше ръцете ѝ, а Хенриета хлипаше тихо с отчаян вид. По уредбата се разнесе глас, търсеха доктор Стивън Уитман. Той беше заместник-началник на травматологичното отделение и бе един от най-добрите специалисти по травми в Ню Йорк, затова сестрата се обърна към Хенриета:

— Ако някой може да я спаси, това е той. Той е най-добрият. Имате късмет, че го викат.

Ала Хенриета не се чувстваше късметлийка. През целия си живот никога не бе имала късмет. Баща ѝ бе умрял, когато тя бе дете,

застрелян в улична престрелка като сегашната. Майка ѝ доведе нея, сестрите и братята ѝ в Ню Йорк, но животът им тук не бе по-различен. Просто бяха пренесли неприятностите си от едно място на друго. Почти нищо не се бе променило. Дори можеше да се каже, че животът им в Ню Йорк бе по-лош. Преместиха се тук, защото майка им не можеше да си намери работа, но и в големия град никой не я назначи. Единствената им „сполука“ бе трудният живот в Харлем — в бедност и без надежда за утрешния ден.

Сестрата предложи на Хенриета вода или чаша кафе, но тя само поклати глава в знак на отказ и продължи да седи напълно отчаяна на стола, плачеше неутешимо и изглеждаше изпълнена с ужас, както си беше, а огромният стенен часовник отброяваше минутите. Беше пет без пет.

Точно в пет часа доктор Стивън Уитман влезе стремително в операционната и бързо бе информиран от стажант-лекаря, който водеше случая до неговото пристигане.

Стив Уитман беше висок, едър и енергичен, с къса тъмна коса и очи, които приличаха на две черни късчета гранит на гневното му лице. Това беше втората огнестрелна рана за този следобед, която му се налагаше да обработи, предишният ранен бе починал в два часа — петнайсетгодишно момче, което успяло да застреля трима членове на противникова банда, преди те да стрелят в него, и в крайна сметка, да го убият. Стив направи всичко по силите си, за да го спаси, но беше твърде късно. Дано Динела Уошингтън да имаше шанс. Може би. Ала според стажанта, шансът беше незначителен. Дробът ѝ бе перфориран, а куршумът беше засегнал леко сърцето, преди да излезе, и бе причинил огромна вреда. Но докато слушаше неблагоприятните факти, Стив Уитман все още не искаше да изоставя надеждата.

В продължение на час с нетърпящ възражение тон раздаваше заповеди, докато се бореше да спаси живота на детето, и когато започна да става ясно, че ще го загубят, той масажира сърцето ѝ в продължение на повече от десет минути. Бореше се като тигър да удължи живота ѝ. Ала съдбата беше срещу тях. Пораженията бяха твърде големи, детето бе прекалено малко, шансовете — нищожни, силите на злото по-могъщи дори от опита и скалпела му.

Динела Уошингтън почина в шест часа и една минута. Стив Уитман изпусна дълга тежка въздишка.

Без да каже дума, той се отдалечи от операционната маса и свали хирургическата маска от лицето си с гневен израз. Не обичаше дни като този, мразеше да губи, когото и да било, особено дете, което не беше нищо повече от невинна жертва. Беше му твърде неприятно и заради смъртта на момчето, макар да бе застреляло трима души, преди да го убият. Всичко това му беше ужасно неприятно. Безсмислието. Загубата. Отчаянието. Нелепото унищожаване на човешкия живот.

А когато спечелеше, както често ставаше, всичко придобиваше смисъл — дългите часове, безкрайните дни, които преминаваха в дълги нощи. Не го интересуваше колко дълго престоява, нито колко напрегнато работи, след като бе успял да спечели време.

Хвърли хирургическите си ръкавици, изми ръцете си, свали шапката и се погледна в огледалото. Онова, което видя, бе умората на последните седемдесет и един часа, прекарани на дежурство. Опита се да работи на смени не по-дълги от четирийсет и осем часа на повикване и дежурство. Идеята бе прекрасна, но рядко се осъществяваше. В травматологичното отделение не бе възможно да отмериш времето точно.

Вече знаеше какво е длъжен да направи. Да съобщи на майката на детето. Мускулите на челюстта му се напрегнаха, когато излезе от хирургичното отделение и се насочи натам, където предполагаше, че тя чака. Докато вървеше към нея, се чувстваше като ангел на смъртта, знаеше, че жената никога не ще забрави лицето му и на моменти то ще я преследва до края на живота ѝ. Запомни името на детето, както и на всички останали, и знаеше, че то ще го преследва. Щеше да запомни случая, обстоятелствата, изхода и желанието, нещата да се бяха развили другояче. Колкото и слабо да познаваше пациентите си, той се грижеше за тях.

— Мисис Уошингтън? — попита, след като сестрата на рецепцията му я посочи, и тя кимна с очи, пълни със страх. — Аз съм доктор Уитман. — Правеше това от дълго време, понякога си мислеше, че от прекалено дълго време. Беше му познато до болка. Даваше си сметка, че трябва да го каже бързо, за да не поддържа надеждата, която знаеше, че повече не може да ѝ дава. — Имам лоши новини за вашата дъщеря — когато Хенриета погледна лицето му, очите му, дъхът ѝ секна, беше разбрала всичко, преди той да е отворил уста. — Умря преди пет минути. — Той нежно докосна ръката ѝ, ала тя не усети

допира му, нито съчувствието, което излъчваше. Чуваше единствено думите му... тя умря... умря... — Направихме всичко по силите си, но куршумът бе нанесъл твърде големи поражения както на влизане, така и на излизане.

Чувстваше се едновременно глупаво и смяташе за проява на жестокост да я запознава с всички тези подробности. Какво значение имаше какво и кога е причинил куршумът? Единственото, което имаше значение, беше, че парчето метал бе убило детето ѝ. Поредната невинна жертва в безнадеждната война, в която живееха. Поредната статистическа единица.

— Съжалявам. — Тя се бе вкопчила в него, очите ѝ бяха като на луд човек, опитваше се да диша след безпощадния удар, който току-що се беше стоварил върху нея. Сякаш я бе ударил с юмрук в слънчевия сплит. — Защо не седнете за минута?

Когато го бе видяла да се приближава, тя се бе изправила, сега имаше вид на човек, който ще припадне всеки момент. Тя притвори очи и той я остави внимателно в стола, после даде знак на сестрата да ѝ донесе чаша вода.

Сестрата ѝ даде вода бързо, ала майката на детето не можеше да пие. Издаваше ужасни, гърлени звуци, останала без въздух, опитвайки се да асимилира думите му, и Стив Уитман се почувства като убиец, на мястото на онзи с оръжието в ръка. Би искал да може да бъде в ролята на спасител и понякога това се случваше. Имаше съпруги, майки и съпрузи, които се хвърляха на врата му с благодарност и облекчение, но не и този път. Толкова мразеше загубите. Ала доста често съдбата беше срещу него. Остана колкото му бе възможно с Хенриета Уошингтън и после я повери на грижите на сестрите.

Отново го повикаха, този път за четиринайсетгодишно момиче, което бе паднало от прозорец на втория етаж. Прекара четири часа в операционната заради нея и в десет и половина излезе оттам с надеждата, че я е спасил, след което най-сетне се насочи към кабинета си за пръв път от часове.

Това беше най-спокойната част от вечерта за него, обикновено истински тежките случаи не пристигаха преди полунощ. Взе чашата с кафе от бюрото си и две стари бисквити. От сутринта не бе имал време да хапне. Официално дежурството му продължаваше четирийсет и осем часа, но бе поел още четирийсет и осем часа заради свой колега,

чиято жена раждаше. Отдавна би трябвало да се е прибрал вкъщи, но все още не можеше да си тръгне. На бюрото го чакаше купчина документи за подпис и той си даваше сметка, че колкото по-скоро ги обработи, толкова по-рано ще се прибере. Лекарят за следващото дежурство вече беше дошъл. Докато изпускаше дълга въздишка, той се протегна към телефона. Знаеше, че Мередит още не си е легнала, възможно бе дори да е на работа. Беше много заета през последните седмици и не беше сигурен дали е приключила със срещите, или вече си е у дома.

Телефонът позвъни веднъж и тя вдигна. Гласът ѝ бе спокоен и невъзмутим като самата Мередит. Между тях се бе установило ненаруσιμο равновесие. Тя подходеше на вулканичната енергичност на Стив с характерната само за нея уравновесеност. Независимо колко напрегнато бе край нея, Мередит винаги запазваше самообладание в разгара на кризата. Бе спокойна, елегантна и резервирана. Цялото ѝ същество бе в пълен контраст със съпруга ѝ.

— Ало? — Тя предполагаше, че е Стив, но бе на път да склучи голяма сделка и бе напълно възможно по това време да я търси някой от службата. А се бе прибрала вкъщи. Мередит Смит Уитман беше партньор в една от най-уважаваните фирми за инвестиционна банкова дейност на Уолстрийт и бе високо уважавана в своята област. Живееше, дишаше и се хранеше в света на финансите, точно както Стив бе напълно погълнат от работата си в травматологичното отделение. Всеки от тях обичаше онова, на което се бе посветил. И за двамата това бе всепоглъщаща страст.

— Здравей, аз съм. — Гласът му звучеше уморено, но с нотки на облекчение, че я бе намерил у дома.

— Струваш ми се съсипан — отвърна, изпълнена със съчувствие и загриженост.

— Така е. — Ала той се усмихваше, защото чуваше гласа ѝ. — Поредният ден тежка работа. Или по-точно поредните три дни.

Беше петък вечер, а той не я бе виждал от вторник сутрин. Живееха така от години. Бяха привикнали и отдавна се бяха научили как да работят и живеят по този начин. Смените му, които продължаваха по два-три дни, ѝ бяха твърде познати, както и спешните повиквания, които го връщаха на работа часове, след като най-сетне се бе прибрал вкъщи. И двамата обаче уважаваха работата на другия.

Срещнаха се и се ожениха, когато той бе стажант-лекар, а тя караше аспирантура. Оттогава бяха изминали четиринайсет години и понякога, поне за Стив, те изглеждаха седмици. Все още бе луд от любов по нея, както в самото начало, а бракът им помагаше и на двамата по различни причини. Несъмнено нямаха време да се отегчат един от друг, всъщност нямаха време за нищо. А всепоглъщащите им кариери не им оставяха възможност или желание да имат деца, макар понякога да ставаше дума за това. Беше нещо, което никой от тях все още не изключваше напълно.

— Как върви голямата сделка? — поинтересува се той.

През последните два месеца тя работеше върху възможността за първоначално широко предлагане на акции на компания за високи технологии в Силициевата долина. Възнамеряваха да направят компанията с широко участие на многобройни акционери и да продадат дял на хората, които щяха да купят нейните акции. Беше важна сделка за фирмата на Мередит и това я омайваше, макар да не бе толкова престижно занимание като предлагането на облигации. Ала Мередит беше много по-заинтересувана от фирмите в Силициевата долина и от възможностите, които те даваха, отколкото от по-традиционните сделки в Бостън и Ню Йорк.

— На привършване сме — отвърна тя, гласът ѝ звучеше малко уморено.

Предната вечер бе останала в офиса до полунощ. Нямахше проблем да го прави, когато Стив бе на работа. Беше го уведомила, че ще води гастролната презентация за първичното публично предлагане, ще разказва на потенциалните инвеститори за компанията и ще ги насърчава да вложат парите си през следващия месец, поради което ще отсъства две седмици. Надяваше се, че ще могат да прекарат известно време заедно преди това и той бе обещал да си вземе почивка, за да бъде с нея в уикенда на Деня на труда.

— Почти приключих с „червената херинга“. — Стив познаваше жаргона, използваша този термин за проспекта, а го наричаха така заради оформените в червено предупредителни надписи, които по изискване на Комисията за ценните книжа и фондовите борси се поставяха на корицата. — Кога ще се прибереш у дома, мили? — попита тя със сподавена прозявка. Прибрала се бе от офиса току-що, беше близо десет и трийсет.

— Щом подпиша документите, които са ми оставили. Вечеря ли?
— Тя го интересуваше много повече, отколкото документите, на които погледът му се спря, докато седеше отпуснат в стола си.

— Хапнах малко. Преди няколко часа в офиса ми донесоха сандвич.

— Когато се прибера, ще приготвя омлет. Или предпочиташ да донеса нещо? — въпреки претоварения им работен график Стив винаги готвеше и обичаше да се хвали, че го прави по-добре от нея. Очевидно му доставяше по-голямо удоволствие. Мередит никога не бе претендирала, че е къщовница. По-скоро би изяла сандвич или салатата на бюрото си, отколкото да се прибере вкъщи и да приготви салатата, първо, второ и трето. А той обичаше готвенето много повече, отколкото тя.

— Омлет ще бъде страхотно. — Тя се усмихна, когато чу предложението му.

Винаги усещаше остро липсата му, когато бяха разделени, дори и да беше заета. Връзката им бе спокойна и приятна, между тях съществуваше привличане, което не отслабваше, дори след четиринайсетгодишен брак. Двата бяха страстно отдадени един на друг въпреки активните си кариери и живота на високи обороти.

— И какво се случи днес? — Винаги усещаше по гласа му, когато нещата не вървяха добре. Познаваха се взаимно по-добре в сравнение с повечето двойки и преживяваха като свои победите и пораженията на другия.

— Изгубих две деца — отвърна той. По тона му се усещаше, че е потиснат. Не можеше да забрави чернокожата млада жена, която бе загубила дъщеря си преди пет часа, и колко много му се искаше събитията да се бяха развили различно за нея. Ала той бе лекар, а не магьосник. — Петнайсетгодишно момче, участвало в престрелка с конкурентна улична банда. Успяло да очисти трима, преди да го повалят и убият. И малко момиченце преди няколко часа. То бе невинна жертва, попаднало в престрелка между три момчета и ченгета в Харлем. Застреляли го в гърдите. Оперирахме го, но нямаше късмет. Трябваше да кажа на майка му, горката жена бе съсипана. След това оперирах четиринайсетгодишно момиче, паднало от втория етаж. Беше в окаяно състояние, но съм сигурен, че ще оцелее — професионалните занимания на Стив никога не биха допаднали на Мередит — да вижда

постоянната агония на пациентите си, отчаянието, загубите, човешките трагедии. Знаеше много добре какво му причинява всичко това и по гласа му усещаше какво му бе коствало.

— Изглежда денят ти е бил тежък, скъпи... съжалявам. Защо не се прибереш вкъщи да си починеш? Имаш нужда — не си бе идвал у дома от три дни и по гласа му личеше колко е изтощен и обезкуражен.

— Да, нуждая се от почивка. Ще бъда при теб след двацет минути. Не си лягай дотогава — тя се усмихна на предупреждението.

— Няма такава опасност. Прибрах се с пълна чанта документи.

— Е, скрий я някъде, когато си дойда, мисис Уитман. Искам цялото ви внимание за себе си — умираше от нетърпение да я види.

Да се прибере вкъщи при Мередит, беше все едно да отиде на друга планета, далеч от работата и всички задължения, свързани с нея. За него тя бе пристан, глътка свеж въздух и олицетворение на нормалния живот и здравето, сигурно убежище от жестокостта и насилието, с които се сблъскваше всеки ден. Затова нямаше търпение да я види. Не искаше да се прибере вкъщи и да я намери заспала или затрупана с работа.

— Обещавам, че ще се радвате на цялото ми внимание, докторе. Само си довлечете четирибуквието у дома. — Усмихна се, докато го казваше, той също се засмя на шегата, образът ѝ изплува в съзнанието му — красива и чувствена, както винаги.

— Сипи си чаша вино, Мери, и аз ще съм при теб след няколко минути. — Той бе винаги сигурен, че ще си дойде веднага, но тя си знаеше, че ще го забавят.

И както ставаше обикновено, той се озова пред вратата на апартамента им чак след близо четирийсет минути. Един от лекарите се нуждаеше от спешна консултация с него за счупена бедрена и тазова кост на деветдесет и две годишна жена, а също и за четиринайсетгодишното момиче, което бе развило усложнения. Ала Стив знаеше по-добре от всеки друг, че му беше време да се прибира. Малко беше да се каже, че е изтощен. Довърши подписването на документите на бюрото и подписа дори тези за уикенда. Трябваше да поеме дежурство в травматологичното отделение чак в понеделник и нямаше търпение да си тръгне. Бе престоял в болницата повече от достатъчно. Когато си тръгваше, бе толкова уморен, че не можеше да разсъждава трезво.

Спря такси пред болницата и след десет минути бе вкъщи, а когато влезе в апартамента, чу звуците на лека музика и усети аромата на парфюма на Мередит. Все едно се бе прибрал в Рая след три дни в Ада. Живееше заради времето, прекарано с Мередит, но тя знаеше, че той обича и работата си, както и той разбираше колко съпругата му е отдадена на своята.

— Мери? — повика, докато отключваше вратата на апартамента, но не получи отговор.

Тя бе под душа и той я откри там — висока, стройна, руса и невероятно красива й грациозна. Когато учеше в колежа, се бе снимала като модел за пари. И двамата бяха завършили висшето си образование със стипендии. И двамата бяха единствени деца, загубили родителите си, докато учеха в колежа. Нейните загинаха в автомобилна катастрофа в Южна Франция на първата си истинска ваканция, която си бяха позволили от двайсет години, а неговите се поминаха от рак с разлика шест месеца един от друг. В продължение на години те бяха не само съпруг и съпруга, но и единственото семейство, което имаха, означаваха всичко един за друг.

А когато тя го видя, се усмихна широко, затвори крана на душа и грабна кърпата. От дългата до раменете й руса коса капеше вода по гърдите й, а зелените й очи го съблазняваха и стопляха едновременно. Радваше се да я види, както и тя него — целуна я и я притегли към себе си, макар че се измокри целият. Изобщо не го интересуваеше, просто искаше да я държи в прегръдките си.

— Боже, какво правиш с мен, когато се прибирам у дома... караш ме да се питам защо изобщо ходя на работа.

— За да спасяваш човешкия живот, разбира се — отговори тя, обви с ръце врата му и се притисна към него. Допирът й го освежаваше, вдъхваше му живот много повече от почивката или нощния сън. Целуна я и въпреки изнурителните седемдесет и шест часа в болницата изпита силна възбуда. Тя силно му въздействаше — от деня, в който се запознаха.

— Какво искаш първо? Мен или омлета? — попита я с момчешка усмивка и тя го погледна с привидно смаян поглед.

— Това е много труден избор. Започнах да огладнявам.

— Аз също — засмя се той. — Може би първо омлета, а после ще се пъкна под душа и ще можем да отпразнуваме факта, че и

двамата сме си у дома тази нощ. Започнах да се чувствам сякаш никога няма да ми позволят да се прибера. Слава на бога, през уикенда съм в почивка. Не мога да повярвам, че ще прекараме два дни заедно — видя как погледът ѝ помръкна при тези негови думи.

— Да не би да си забравил, че в неделя заминавам за Калифорния? — Мередит придоби виновен вид. Мразеше да заминава, когато той беше в почивка, толкова рядко имаха на разположение цял уикенд заедно. Като заместник завеждащ травматологичното отделение за него бе съвсем нормално да работи през почивните дни. А когато той не бе дежурен през седмицата, тя трябваше да е на работа. — Налага се да отида там още веднъж за последно с Калан Дау, преди гастролната презентация. Вече сме на финала и с него искаме да прегледаме проспекта още веднъж в Калифорния. — Тя бе педантична до всяка подробност.

— Знам, не се тревожи за това. Просто бях забравил — опита се да не показва разочарованието си, докато я наблюдаваше как суши косата си с кърпата. После отиде в кухнята, където приготви омлета, както бе обещал.

Тя се присъедини към него след пет минути, облечена в бял кашмирен халат. Косата ѝ още бе влажна, беше с боси крака и той зърна, че под халата е гола.

— Ако продължиш да ме съблазняваш, ще изгоря омлета — предупреди той, докато изсипваше сместа в тигана с една ръка, а с другата си сипваше бяло вино. Тя не каза нищо, но видя колко изтощен изглежда. Под очите му имаше тъмни кръгове, погледът му бе уморен след трите безсънни нощи. — Хубаво е да си бъдеш у дома. — Стив се обърна и я погледна, на изпитото му лице грейше усмивка и то изразяваше неприкрито възхищение. — Липсваше ми, Мери.

— И ти на мен. — Тя го прегърна и го целуна. А после седна на високия кожен стол пред кухненския бар.

Апартаментът им имаше характерния за Ню Йорк елегантен вид, който подхождаше повече на Мередит, отколкото на него. Тя самата притежаваше стил и излъчваше компетентност и преуспялост. Докато Стивън имаше размъкнатия, неподдържан вид на претрупан с работа лекар. От седмици не беше се подстригвал, а от два дни не бе се бръснал. Младееше за четирийсет и двете си години и бе трудно да се каже как би изглеждал, ако се облече елегантно. Носеше неподходящи

чорапи за тенис и стари чехли, които му бяха удобни за работа. Трудно бе човек да си го представи с блейзър, сив панталон от фин вълнен плат и вратовръзка, въпреки че когато се облечеше по този начин, изглеждаше страхотно. През повечето време обаче, когато не беше на работа, той носеше избелели сини джинси и фланелки. Почти винаги бе твърде уморен, за да мисли какво да облича.

— Е, какво ще правим утре, освен че ще спим, ще се любим и ще останем в леглото до обяд? — попита я той и усмихвайки се палаво, ѝ поднесе омлета в чиния на бара. Кухнята им беше в бежово и бяло и приличаше на извадена от снимка в списание.

— Всичко, което каза, ми звучи добре. Но трябва да се отбия в офиса да взема някои документи. А после да се прибера вкъщи, за да ги прочета. Те са за срещата в Калифорния — виновно каза тя, беше очевидно, че съжاليا много.

— Не можеш ли да ги прочетеш в самолета? — Той изглеждаше разочарован, докато лакомо поглъщаше своята половина от омлета.

— За да ми стигне времето, трябва да летя до Токио. Обещавам обаче да не работя по-дълго от необходимото.

— Това звучи ужасно. — Той се усмихна и сипа и на двамата по чаша вино. Чувстваше се превъзходно, тъй като не беше на дежурство. Не носеше отговорност за никого друг, освен за съпругата си. Нямаше търпение да си легнат и да се любят, а после да спи до обяд на следващия ден. — Е, разкажи ми за работата. Как върви първичното публично предлагане? — Знаеше какво означава работата ѝ за нея, а очите ѝ искряха от вълнение, докато му отговаряше.

— Ще бъде фантастично. Нямам търпение за гастролната презентация — отвърна. Имаше предвид задължителната проучвателна обиколка из страната, на която правеха фиктивни продажби на потенциални инвеститори. — Сигурна съм, че успехът ще е огромен. Тази сутрин разговарях с Дау, а той, подобно на малко момче, сякаш чака най-добрата възможност в бейзболния мач. Чудесен човек е. Струва ми се, че ще го харесаш. Изградил е компанията от нищо и е заслужено горд с това, а сега привлича широко участие. Сякаш неговата мечта се сбъдва. Вълнуващо е да му се показва как всичко функционира гладко.

— Дано това е единственото, което му показваш — смъмри я той и заплашително обърна вилницата към нея, тя се наклони напред и той

видя едната ѝ млечнобяла гърда да се показва от халата.

Мередит се засмя.

— Нищо повече от бизнес — изрече уверено.

За нея това със сигурност бе така.

— Може би само ти си мислиш така. Надявам се този човек да е нисък, дебел и грозен и да има приятелка, която го чука до припадък. Да те изпращам на път с някой мъж, е все едно да размахвам риба под носа на делфин... твърде съблазнително, скъпа — погледна я с възхищение. Невъзможно беше да не забележи колко фантастично изглежда и бе сигурен, че мъжете, които работят с нея, също го виждат. Отгоре на това бе умна и с нея бе забавно. Тя не само бе задържала интереса му в продължение на четиринайсет години, но все още събуждаше страстта му. Независимо колко уморен беше, винаги бързаше да се озове с нея в леглото и тя харесваше този порив у него.

— Вярвай ми, всички тези мъже мислят единствено за бизнеса си — увери го Мередит. — И Калан Дау не е по-различен. Работата му е неговата любовница. Сбъднатата му мечта. Любовта на живота му. Не би ме забелязал, дори да приличах на Годзила. Освен това — усмихна се тя на съпруга си, — аз те обичам. Той не ме интересува, даже да изглежда като Том Круз, ти си мъжът, в когото съм влюбена.

— Добре. — Стив очевидно бе доволен, но после я погледна загрижено. — Та като стана дума, така ли е?

— Кое? — Въпросът му я обърка. Тя също бе уморена.

— Че прилича на Том Круз. Вярно ли е?

— Разбира се, че не — засмя се, а после реши да го подразни. — По-скоро на Гари Купър. Или Кларк Гейбъл.

— Много забавно. — Беше вярно, но тя реши да не се връща на темата, тъй като за нея наистина нямаше никакво значение. — По-добре да не прилича на никого от тях, защото в противен случай ще трябва да изпратят с него друг партньор да го придружава на гастролната презентация. Освен това две седмици са твърде дълъг период и ще се чувствам много самотен. Мразя, когато отсъстваш толкова продължително време.

— И аз. — Ала това не беше съвсем вярно и двамата го знаеха. Първичното публично предлагане на акции бе доста вълнуващо, тя проявяваше загриженост за компанията, това ѝ харесваше. Наслаждаваше се на работата си, особено на превръщането на

компаниите в такива с широко акционерно участие. — Десет града за две седмици не може да се нарече ваканция.

— На теб това ти е приятно и си го признаваш. — Стив допи виното си и се облегна назад, загледан с възхищение в нея. Изглеждаше отпусната и красива, предизвикателна. Той трябваше да вземе душ и да се обръсне. Знаеше, че видът му е отчайващ. Ала когато бе в болницата, изобщо не го интересуваше. Това имаше значение само когато се прибираше вкъщи при нея и дори тогава понякога бе твърде изтощен, за да се погрижи за себе си.

— Понякога гастролните презентации ми харесват. Невинаги. Когато са интересни, е много забавно, има много работа. Зависи от компанията. Тази обаче е добра. Цената на акциите ѝ ще скочи рязко.

Стив знаеше, че произвеждаха високотехнологично диагностично оборудване, част от което шефът ѝ — Калан Дау, бе изобретил лично. Бе научил също от Мередит, че бащата на Калан Дау е бил хирург в малък град и е искал и синът му да упражнява същата професия. Вместо това Калан бил очарован от бизнеса и високотехнологичните изобретения и създал компанията си, за да произвежда високотехнологични хирургически инструменти. Стивън познаваше тези продукти и бе впечатлен от тях, но не се интересуваше особено от акции, независимо колко успешно според Мередит се развиваше компанията. Беше оставил на Мередит да се справя със семейните финанси, защото това ѝ се удаваше най-добре. Всъщност той не разбираше нищо от това.

Мередит постави чиниите в съдомиялната машина. Стив отиде да вземе душ и няколко минути по-късно тя угаси светлините и се прибра да го чака в спалнята. Полунощ отдавна минаваше и двамата бяха уморени, когато се плъзна в леглото до нея. Тя се усмихна при допира на ръцете му, които я притиснаха към тялото му. Мередит усети колко я желае, чувството бе взаимно. Целуна го и после простена тихо под ласките му. След няколко минути болницата и презентацията бяха забравени. Единственото, което имаше значение, беше интимният свят, който споделяха и в който се чувстваха божествено.

ГЛАВА 2

Когато Стив се събуди в събота сутринта, Мередит вече бе тръгнала за офиса си. Смяташе, че може да отиде до центъра и да се върне, преди съпругът ѝ да се е събудил. Ала когато се прибра в апартамента, облечена с широк бял панталон и бяла тениска, с куфарче в ръка, Стив вече седеше в хавлиен халат, след като бе взел душ, и четеше „Ню Йорк таймс“.

— Не изглеждаш достатъчно възрастна за инвестиционен банкер — усмихна ѝ се, когато я видя.

Мередит остави куфарчето на пода до дивана. Изглеждаше щастлива и отпочинала; миналата нощ бе прекрасна, както винаги, дори повече от друг път. Сексуалният им живот бе изключително пълноценен и двамата му се наслаждаваха, когато бяха заедно, а това се случваше твърде рядко. Понякога тя се питаше дали натовареният им график е това, което запазва романтичните чувства помежду им и ги кара да жадуват един за друг повече, отколкото други двойки след четиринайсетгодишен съвместен живот.

— Какво ще кажеш да обядваме навън? — Все още беше горещо, но той копнееше да излезе на въздух и да отиде някъде с нея. — Предлагам ти „Тавърнон д’грийн“.

— Ще бъде забавно — отвърна тя, чувстваше се малко виновна. Трябваше да довърши четенето на материалите, но знаеше, че може да го стори и по-късно. Разбираше, че той се нуждае от отпускане и разсейване, след като е бил дежурен в продължение на три дни. Имаше нужда, от малко облъхнато с любов щастие срещу страданията, на които ставаше свидетел в болницата. Знаеше, че трябва да го придружи. Не ѝ даваше сърце да му каже, че има работа.

Той бе направил резервация и по обяд хванати за ръце, те излязоха и с изненада установиха колко горещо е станало. Лятната жега в Ню Йорк беше задушаваша, беше толкова влажно, че когато стъпиха на улицата, едва дишаха.

Взеха такси до ресторанта и по време на обяда взаимно се наслаждаваха на компанията си. Тя му разказа повече подробности за офертата, върху която работеше, а той я слушаше с интерес. Харесваше му да се информира за дейността ѝ. За момента това бе единствената ѝ страст, но тази нейна черта му допаднаше. Тя бе удивително целеустремена и напълно съсредоточена, когато работеше върху нещо. Донякъде това обясняваше професионалния ѝ успех и факта, че тя даваше изключително точни оценки. Във фирмата я уважаваха за това, въпреки че Мередит понякога имаше усещането, че не ѝ предоставят същите възможности, както на мъжете. Беше партньор във фирмата през последните четири години, но в повечето случаи вършеше основната част от работата, най-творческите постижения бяха нейни, а славата обираха мъжете партньори. Това я дразнеше от години, но такова бе положението в повечето фирми на Уолстрийт. Мередит работеше за фирма от групата на големите корпорации от висока класа, където мъжете държаха контрола върху своя бляскав малък свят. Това беше старомоден начин на ръководене на бизнеса и тя знаеше, че той издига ограничения пред нея. Беше избрала да работи в света на мъжете и да покорява техните върхове, и далеч невинаги ѝ изказваха благодарност за постиженията ѝ. Всъщност, на следващия ден щеше да пътува до Западното крайбрежие с един от старшите партньори мъже и се ядосваше, че той настоя да отиде с нея. Отначало никой друг не искаше да работи върху тази сделка, а сега, след като усетиха колко ще е важна, всички се опитваха да получат дял от триумфа. Поне Калан Дау беше наясно, че тя защитаваше неговата кауза от самото начало.

Докато пиеха кафе, Мередит и Стив разговаряха за някои от неговите проблеми в болницата. Той беше номер две в травматологичното отделение през последните пет години и се стремеше да поеме управлението му. Харви Лукас, ръководителят на травматологията, редовно заплашваше, че ще напусне, но изглежда нямаше да го стори. От няколко години говореше за преместване в Бостън, но просто не можеше да се откъсне от оперативната работа, а ръцете на Стив бяха вързани, докато той не напуснеше. Като помощник-ръководител на отделението той не изпитваше удовлетворение. Това обаче беше най-доброто травматологично

отделение в града и Стив нямаше желание да го напуска. А Лукас му беше добър приятел.

След като обядваха, Стив и Мередит се разходиха в парка, слушаха улични оркестри и джаз музиканти, а докато минаваха край изкуственото езеро за лодки, погледаха децата как играят. От време на време все още споменаваха, че трябва да имат деца, но с всяка изминала година перспективата изглеждаше все по-далечна. Напоследък Стив говореше доста често по въпроса, но Мередит все още не бе готова да го слуша. А и не беше сигурна, че някога ще може. Трийсет и седем годишна, тя започваше да мисли, че в техния живот никога няма да има място за деца. И двамата бяха отдадени на кариерата си. Мередит се опасяваше, че по някакъв начин детето по-скоро ще застане между тях, отколкото да ги сближи, както смяташе Стив. Самата мисъл за бебе караше Мередит да се чувства застрашена. Не желаше да бъде разкъсвана между бебето и работата си.

Жегата все още бе убийствена и когато се върнаха в апартамента, и двамата бяха уморени и се изтегнаха един до друг на дивана.

— Какво ще кажеш за един приятен филм в добре охладен салон с климатична инсталация, след като приготвя нещо за вечеря? — Стив изглеждаше щастлив и отпочинал и бе твърде различен от мъжа, който буквално едва се довлече до апартамента предната вечер. Единственото, от което се нуждаеше, за да се ободри, бе да прекара известно време с Мередит и да поспи през нощта. Вече се чувстваше по-добре, жизнеността му се завръщаше.

— Не мога да отида на кино, Стив. — В погледа ѝ се четеше съжаление. — Трябва да приготвя багажа си, а още дори не съм започнала да чета материалите — целия следобед бе прекарала с него.

— Жалко. — Той изглеждаше разочарован, но бе свикнал. Тя винаги донасяше работа вкъщи от офиса. — Кога тръгваш? — попита, изтегнат на дивана.

Беше облечен в панталон цвят каки и синя риза, обул бе мокасини на бос крак и Мередит си помисли, че изглежда невероятно хубав. Би изглеждал още по-добре с тен, но никога нямаше време за това. Тъй като лицето му бе бледо и костеливо, тъмната му коса и очи изглеждаха още по-тъмни и наситени.

— Полетът ми е утре по обяд — обясни тя. — Ще трябва да тръгна оттук около десет.

— Чудна неделя, няма що — отбеляза той, но и двамата бяха безпомощни да променят нещата. Бизнесът си е бизнес и тя трябваше да се срещне с Калан Дау в Калифорния. Стив го разбираше.

Вечерта той гледа телевизия, а тя работи в малкото помещение, което използваше като работен кабинет. Беше препълнено с неговата медицинска литература и с брошури за най-новите разпоредби на Комисията по ценните книжа и фондовите борси, както и с подбрани медицински статии, книги по финанси и романи. Компютърът ѝ също бе инсталиран там. Стив имаше свой, но го използваше рядко. В известно отношение интересите им бяха съвсем различни и така бе било винаги, но всеки се интересуваше от професията на другия. Ала Стив не преставаше да се забавлява с факта, че той на практика не разбираше нищо от финанси. Тя имаше по-добра представа от неговите занимания и проявяваше значително по-голям интерес. В същото време обаче той зачиташе факта, че тя печели повече от него. Имаше висока заплата, каквато той си даваше сметка, че никога не ще може да получи в болницата. Мередит се дразнеше от факта, че той не печели повече, знаеше, че би трябвало. Но парите им бяха достатъчни, за да поддържат приличен стил на живот. Живееха в този апартамент през последните пет години, беше част от кооперация, но Мередит го изплати напълно, когато стана партньор във фирмата. Стив с удоволствие също би се включил, но просто нямаше с какво. Разликата в доходите им никога не бе представлявала проблем за тях, и двамата го разбираха и приемаха. Никога не се караха за пари, спореха само дали трябва да имат деца.

Същата вечер тя чете почти до полунощ, а когато свърши, Стив бе заспал пред телевизора. Беше изпил половин бутилка вино и бе задрямал отпуснат и доволен. Мередит приготви багажа си, преди да го събуди. Вече бе един часът и той спеше дълбоко, когато тя го целуна. Стив се размърда.

— Хайде да си лягаме, скъпи. Късно е. Утре ще трябва да стана рано — нежно го подкани тя. Знаеше, че следобед се бе обадил на приятел и след като я изпратеше до летището, щеше да играе тенис.

Стив я последва сънен до спалнята и след няколко минути бяха в леглото, прегърнати. Пет минути по-късно той вече хъркаше.

И двамата спаха дълбоко до шест сутринта, когато телефонът иззвъня. Обаждана се от болницата на Стив. Харви Лукас,

ръководителят на травматологичното отделение, беше в хирургията с главния лекар и двама други доктори. Оперираха четири жертви на фронтално сблъскване с коли и имаха нужда от помощ. Ако искаше, можеше да откаже, беше в напълно заслужена почивка, но разбра, че ситуацията е спешна и не можеше да ги подведе. Никога не бе го допускарал. Хвърли бърз поглед към Мередит и после им съобщи, че ще отиде възможно най-скоро. Две от жертвите бяха деца, едното с тежка рана в главата, неврохирургът педиатър бе също на път. И двамата родители бяха в критично състояние, все още не бяха сигурни дали второто дете ще оцелее. Вратът му бе счупен и те се опасяваха от нараняване на гръбначния мозък. Откакто го бяха донесли, момчето бе в кома.

— Не обичам да тръгвам преди теб — рече Стив, докато обуваше дънките си и нахлузваше чиста бяла тениска. Пъхна краката си в чехлите, които носеше на работа.

— Няма проблем. — Тя му се усмихна сънено, беше свикнала, той също. — И аз все едно трябва да ставам скоро.

— Дотук с тениса, както и със свободната неделя. Ще успея да се върна до два часа, за да те изпратя. — Това беше желанието му, но и двамата знаеха, че едва ли ще се осъществи. Мередит си даваше сметка, че щом той отиде в болницата, ще остане там за дълго, ще провери състоянието на всички свои пациенти и вероятно няма да се прибере у дома преди полунощ. Възможно бе дори да остане за през нощта, ако имаше достатъчно работа, а на следващата сутрин все едно застъпваше на дежурство. Въпреки че Мередит щеше да се върне във вторник сутрин, той щеше да бъде дежурен до сряда, така че щяха да се видят едва късно вечерта същия ден.

— Ще ти се обадя от Калифорния. — Тя дори не знаеше къде ще отседне. Калан Дау бе обещал да уреди всичко.

— Внимавай само Кари Грант или Гари Купър, или на когото, по дяволите, прилича той, да не ти завърти главата, докато аз спасявам живота на хората. — Усмихна се, но тя забеляза лека тревога в очите му. Очевидно Калан Дау го притесняваше.

— Няма за какво да се тревожиш — отвърна Мередит, а той приседна на края на леглото и я целуна.

— Надявам се да е така. — Нежно докосна голите ѝ гърди, докато се целуваха, и когато тръгваше, погледът му излъчваше

съжаление. — Надявах се да те любя, преди и двамата да сме се върнали на бойното поле.

Ала това бе историята на живота им и винаги е било така — неосъществени надежди и прекъснати планове, отложени намерения и неизпълнени обещания. Бяха свикнали с тази ситуация и тя рядко ги разстройваше.

— Не го забравяй... Ще се видим в сряда вечер, когато се върна от работа. Ще се опитам да не оставам до късно. — Тогава приключваше дежурството му. — Това е любовна среща. — Той ѝ се усмихна, окачи пейджъра на колана на панталона си и приглади косата си с ръка, вместо да я среши. Измил бе зъбите си, но не си бе направил труда да се избърсне. Работата му не изискваше да изглежда елегантен или спретнат, а обикновено той дори не правеше опити. Имаше си по-важни задължения. — Приятно пътуване. — Помаха ѝ за последно от прага и след миг тя чу външната врата да се затваря.

Продължи да лежи в леглото и да мисли за него. Не се бе променил за тези четиринайсет години, когато се срещнаха за пръв път. Тогава той бе младши специализант в болницата. Целият му живот се въртеше около професията му, както и нейният. Протегна се и мисълта ѝ отскочи към компанията, която щеше да превърне в акционерна, преповтори всичко, което трябваше да се направи, за да е сигурна, че ще мине гладко.

Стана и взе купчината документи в леглото, чете още два часа, преди да стане. Накрая се почувства удовлетворена, че е добре подготвена за срещата в Калифорния. Оставаше да уточни една-две подробности. Затова трябваше да зададе няколко последни въпроса, преди всичко искаше да разпита Калан Дау какво да очаква от гастролната презентация. Никога преди не бе правил някоя компания акционерна, беше новак във всичко това и изцяло разчиташе на нея за съвет и информация. В известен смисъл това я караше да се чувства компетентна и значима, и за миг тя изпита вина. Понякога се питаше дали професията не ѝ доставя удоволствие, защото ѝ създаваше усещането за сила и независимост. Обичаше работата си и света на финансите, в който живееше. Беше свят, който ѝ носеше удоволствие от първия миг, в който попадна в него, точно както Стив бе отдаден на болните си. В известен смисъл двамата бяха различни, но и двамата обичаха работата си и знаеха, че правят нещо, което е от значение за

хората. Наистина Стив спасяваше човешкия живот, но тя помагаше на хората да постигнат онова, за което се бяха трудили усърдно в продължение на години, и това не беше малко, макар да бе различно от работата на съпруга ѝ.

Телефонът иззвъня, докато тя се обличаше. Беше Стив. Тъкмо излизал от операцията на детето със счупения врат, а педиатърът казал, че то ще се оправи. Имало бе късмет, Стив асистирал по време на операцията, каза ѝ, че ще се навърта известно време наоколо. Бяха изгубили майката малко след като я бяха докарали, а по-голямото дете още беше в кома. Всичко това бе всекидневие, макар че всеки нов случай изглеждаше най-важният в живота му, и тя се усмихна, докато го слушаше. Той бе развълнуван от случващото се, както и тя от пътуването до Калифорния.

— Ще ми липсваш, Мери — нежно каза той и тя се усмихна на ласката в гласа му.

— И ти на мен — изрече го искрено, а той се засмя на думите ѝ. Познаваше я твърде добре.

— Да, за десет минути. Единственото, за което ще мислиш, са забележките в червено, брошурата и проучвателното пътуване. Познавам те. Така е, нали?

Докато се обличаше, тя продължаваше да мисли за казаното от него. Познаваше я толкова добре, колкото и тя него. Разбираха привързаността на всеки един към работата, бяха наясно с целите, слабостите, страховете си. Споделяха пълната си отдаденост на професиите, заради която нямаха деца. Къде би било тяхното място, след като той прекарваше по три дни в болницата, без да се прибира, а тя пътуваше непрекъснато? Какво би получило едно дете при живот като техния? Не кой знае колко, каза си, ето защо, поне засега, тя отказваше да има дете. Беше добра в професията си, сигурна бе, макар и не толкова уверена, че ще бъде добра майка. Може би по-късно, така казваше на Стив винаги. Ала по-късно щеше да е твърде късно и двамата го знаеха. Питаше се дали някой ден няма да съжалява, че е отлагала. В момента обаче не смяташе, че ще е така.

Когато прибра всички документи в куфарчето си и закопча сакото на костюма си, тя се погледна в огледалото. Видът ѝ бе точно толкова изряден и безупречен, колкото размъкнат изглеждаше Стив, когато излизаше от апартамента в шест тази сутрин. Не беше необходимо да

изглежда по-добре за операционната или за прегледа на пациенти, които бяха на косъм от смъртта. От него се изискваше единствено да е на мястото си и да знае какво прави, а това не налагаше да изглежда добре. Докато Мередит трябваше да излъчва ефективност и компетентност, да внушава, че контролира всичко, което прави, и тя изглеждаше точно така, когато взе куфарчето си и напусна апартамента. Носеше със себе си лаптопа и мобилния си телефон, както и последния проект на проспекта, върху който бе работила с адвокатите.

Докато пътуваше към летището в таксито, за да се срещне с Пол Блек, партньора, който щеше да пътува с нея, тя се загледа в очертанията на сградите в небето над Ню Йорк и си помисли колко много обича живота си тук. Всъщност, не би променила абсолютно нищо в начина си на живот. Според нейните разбирания, той бе идеален.

ГЛАВА 3

В самолета Мередит поработи на лаптопа известно време, после прегледа материала, който бе подготвила за Калан. Пол Блек, партньорът, с когото пътуваше, спа през по-голямата част от пътуването, а през последния половин час разговаряха за срещата на следващата сутрин. Той бе сигурен, че тя е свършила цялата основна работа съвестно и, както винаги, бе уверен, че Мередит ще направи впечатление на клиента с всичко, което бе организирала за него.

Всъщност, Блек бе намерил клиента, но опитът на Мередит в сферата на високите технологии го накара да насочи Калан Дау към нея. За едно нещо можеха винаги да бъдат сигурни при Мередит — че тя ще подготви всичко по най-добрия начин. Той ѝ го каза по време на полета, но тя се подразни от тона му, стори ѝ се, че ѝ говори снизходително. Винаги когато разговаряха, очакваше той да завърши изреченията си с момиченце. Пол Блек бе един от старшите партньори във фирмата и не се нареждаше сред любимците ѝ. Смяташе, че той прекарва твърде много време в хвалби за социалните си контакти и че почива на лаврите си — занимания, които Мередит не одобряваше. Връзката му с Калан Дау бе създадена чрез един от братята на съпругата му. Ала след като бе хванал голямата риба, Блек не беше направил нищо повече. Мередит бе свършила цялата работа досега по превръщането на „Дау тек“ в акционерна компания с широко участие.

Самолетът се приземи в три и петнайсет. На летището ги посрещна кола, изпратена от Калан Дау. Беше им резервирал места в „Рикис“ в Пало Алто, наблизо до офиса му. И след като се настаниха там, Пол Блек я остави, за да вечеря с приятели в Сан Франциско. Той сякаш имаше връзки навсякъде, където отиде, но така и не покани Мередит да го придружи.

Беше доволна, че ще остане в хотела и ще прегледа материала за срещата с Дау отново, а когато телефонът позвъни в осем часа, бе сигурна, че е Стивън. Вероятно още беше в болницата, и тъй като го познаваше, бе оставила телефонния си номер на гласовата му поща.

— Здравей, скъпи — поздрави го, когато вдигна слушалката. Никой друг не знаеше къде да я намери.

— Здравей, скъпа. — Гласът от другата страна на линията беше плътен, човекът се засмя. Ала това не бе Стив, това бе глас, който тя не познаваше. — Как мина полетът?

— Добре. Кой е? — За миг тя изгуби самообладание.

— Аз съм, Калан. Исках да се уверя, че си се настанила удобно и харесваш хотела. Благодаря, че дойде. Очаквам срещата.

— Аз също. — Тя се усмихна, изпълнена с неудобство. — Съжалявам... мислех, че е съпругът ми.

— Досетих се. Всичко ли е готово?

— Горещо-долу. Искам да ти покажа последния проект на забележките в червено и да прегледаме окончателно подробностите за гастролната презентация.

— Нямам търпение — призна ѝ той. При целия му опит, ум и успех в света на бизнеса, той се вълнуваше като дете. Беше работил усърдно да изгради компанията си и предизвикателството да я превърне в акционерна беше отдавнашно. — Кога започваме?

— Във вторник, след Деня на труда. Всичко е уредено, с изключение на няколко последни подробности за Минеаполис и Единбург. За другите градове договорките са налице. Наистина мисля, че ще има повече желаещи да си купят акции, отколкото предвиждаме. Всички приемат с ентузиазъм появата на твоята компания на борсата, доста се говори за нея.

— Бих искал да стане час по-скоро. — В гласа му се усещаха особени боботещи нотки. Беше плътен и при други обстоятелства тя би го нарекла чувствен, но сега ѝ звучеше просто като топъл и дружелюбен. С удоволствие бе работила с него цялото лято.

— Мисля, че точно сега му е времето, Кал. Ако беше избързал, може би щеше да се окаже, че не си напълно готов.

— Е, изглежда му е дошло времето, Мередит. Все още имам проблеми с финансовия директор. Той продължава да изразява несъгласие компанията да стане акционерна. Смята, че аз трябва да остана единственият ѝ собственик — обясни и в гласа му прозвуча извинение. Даваше си сметка колко усърдно е работила тя за широкото предлагане на акциите и колко малко помощ бе получила от

финансовия му директор, който се бе съпротивлявал на всяка стъпка по пътя.

— Това е старомодна гледна точка — успокоително изрече тя и се усмихна. И двамата си даваха сметка, че по тази причина ще е трудно да пътуват с Чарли, и то за две седмици.

— Той вече мърмори за пътуването.

— Не се притеснявай. Утре го приобщаваме към групата. Ще оставя Пол Блек да говори с него, защото и той е консервативен, но все пак приема с ентузиазъм широкото предлагане на акции.

— А той къде е? Мислех, че двамата ще вечеряте заедно.

— Всъщност отиде да вечеря с приятели в Сан Франциско. А аз възнамерявам да прегледам забележките в червено за последен път и да си запиша някои неща за утре.

— Работиш твърде усилено. Искаш да кажеш, че те е оставил сама? Вечеря ли?

— Преди час направих поръчка на службата за обслужване по стаите, добре съм. Повярвай ми, нося си доста работа. — Мередит никога не отиваше някъде без куфарчето си. Стивън често се шегуваше с нея по този повод.

— Какво ще кажеш да закусим заедно утре, Мередит? Може би трябва да се видим, преди да дойдеш в офиса.

— Звучи чудесно. Какво ще кажеш за седем и трийсет тук, в хотела? Видях трапезарията, когато се регистрирахме. Ще оставя съобщение на Пол тази вечер и ще се срещнем тук утре сутринта. — Тя беше изтъкана от деловитост и нямаше търпение да свършат работата, точно както и той. — Искаш ли да доведеш главния си счетоводител? — Въпросът изглеждаше уместен.

— Всъщност предпочитам да се видя с вас, без той да присъства. С него ще се срещнете в офиса.

— Добре, тогава ще се видим сутринта.

— Недей да работиш цяла нощ, Мередит. Утре ще имаме време за всичко. — Гласът му прозвуча почти бащински. Все още беше млад, но бе четиринайсет години по-голям от нея — на петдесет и една, макар да не изглеждаше по-възрастен от съпруга ѝ. Калан Дау беше олицетворение на представата за мъжа в Калифорния — здрав, енергичен, с приятен тен и външност. Ала единственото, което я привличаше у него, бе бизнесът му. Друго не я интересуваше.

— До утре — отвърна тя и двамата затвориха.

Мередит остави съобщение за Пол на гласовата му поща за срещата на закуска сутринта. След това взе душ и си легна. Опита се отново да се обади на Стивън, но той не отговори на повикването на пейджъра и тя правилно предположи, че е зает с пациенти. А когато той най-сетне се обади, тя вече спеше дълбоко и звънът на телефона я събуди. В Калифорния беше два часа след полунощ.

— Здравей, мила... Събудих ли те?

— Разбира се, че не, с Пол седим и играем покер. — Гласът ѝ бе сънен, но той бе прекалено превъзбуден от работата си, за да го усети.

— Сериозно?

— Да, несъмнено... нали знаеш колко забавен човек е Пол.

— Съжалявам... не исках да те будя. Тук е пет часът, бях в операционната до полунощ. Видях съобщението ти, когато си тръгвах.

— Какво става? — Тя се прозина сънено.

— Спечелихме. Този път. Пиян шофьор ударил седемгодишно дете. Но ще се оправи, и двата му крака са счупени, ребрата му бяха смазани, но нищо по-сериозно — едно от ребрата бе пробило белия дроб, но Стивън свърши чудесна работа.

— Какво е правило това момче навън в полунощ?

— Седяло е при един воден кран. Тук е доста горещо.

— Прибиращ ли се изобщо вкъщи? — попита го тя и отново се прозина, претърколи се в леглото и погледна часовника. Беше късно, но тя се радваше да го чуе.

— Няма за какво да се прибирам вкъщи. Мислех си да остана тук и да поспя. Все едно, трябва да се върна след три часа.

— Ти си единственото познато ми човешко същество, което работи повече от мен, Стивън Уитман.

— Вземам пример от теб в това отношение. Е, как върви? Видя ли се с клиента си?

— Чак утре сутринта на закуска... по-скоро след няколко часа. Но съм готова. Привърших работата си в самолета. Разговарях с него снощи, стори ми се доста нервен. — Вече се беше разбудила и се питаше дали да продължава да спи до сутринта. След като Стивън я беше върнал към реалността, можеше да обмисли много неща.

— Е, нека те оставя да спиш... Просто исках да ти кажа, че те обичам и ми липсваш.

— И ти ми липсваш, Стив — усмихна се тя в тъмното, със слушалка в ръка, развълнувана от мисълта за него. — Ще се върна, преди да си разбрал, че ме няма.

— Нали знаеш, аз ще съм хванат в капан тук, като плъх в клетка, както обикновено. Замисляла ли си се някога колко ненормален е животът ни? — попита я той, загледан в пространството пред себе си, замислен за нея. И двамата бяха ужасно заети. Понякога прекомерно, макар да се гордееха един с друг.

— Да, размишлявах върху това, когато тръгнах днес. Мислех си колко невъзможно би било да се справяме, ако имахме деца. Никога не бихме могли да водим живот като сегашния, Стив. Сигурно затова нямаме.

— Бихме могли да уредим нещата, ако решим. Другите хора го правят, заети са колкото нас. — В гласа му прозвуча тъга.

— Посочи ми двама — отвърна тя, изпълнена със съмнение, — посочи ми поне един. Не мога да се сетя за някой, който да живее като нас. Ти никога не си вкъщи, отсъстваш с дни, а аз съм непрекъснато на път или в офиса. Страхотен живот за едно дете. Ще трябва да носим табелки, на които да пише мама и татко, за да ни разпознава, когато ни види.

— Знам, знам... смяташ, че не сме готови. Просто се опасявам, че когато решиш, ще бъдем твърде стари, за да го направим.

— Ти никога няма да бъдеш твърде стар, за да го направиш. — Тя се разсмя, ала знаеше, че той се отнася съвсем сериозно към въпроса, много по-сериозно от нея. Но изобщо не бе готова дори да помисли да има деца и не беше сигурна, че някога ще бъде. Не можеше да си представи как ще ги вмести в и без това пренатоварения си график. С течение на годините идеята ѝ се струваше все по-малко привлекателна, макар че не искаше да го разочарова. Знаеше колко много означава за него да имат деца. Пък и тя не бе затворила вратата окончателно. Ала раждането в никакъв случай не се нареждаше сред приоритетите ѝ.

— Ще трябва да поговорим сериозно за това, Мери, и то скоро.

— Не и докато не направя „Дау тек“ акционерна компания — отвърна тя и в гласа ѝ изненадващо се усети тревога.

Когато повдигаше въпроса за децата, тя винаги заемаше отбранителна позиция. Постоянно изникваше някоя компания, която

трябваше да направи акционерна, някое първично широко предлагане на акции, което бе най-важното нещо в живота ѝ за момента, или компания, която се нуждаеше от помощта ѝ, някаква сделка, която трябваше да организира, някоя гастролна презентация, която трябваше да довърши. За четиринайсет години за нея никога не настъпи подходящият момент да помисли за дете и той явно започва да губи търпение. Испитваше чувство за реална загуба при мисълта, че е възможно да останат бездетни. Ала да имат деца, за него бе по-важно, отколкото за нея. Чувстваше липсата на семейство повече, отколкото тя, за нея той бе единственото семейство, от което се нуждаеше.

— По-добре да те оставям да поспиш, Мери, в противен случай на сутринта едва ще се държиш на краката си — знаеше, че ѝ предстои дълъг ден, след което щеше да вземе самолет обратно до Ню Йорк и да се приземи към шест сутринта във вторник. А доколкото я познаваше, тя щеше да се прибере къщи, да вземе душ, да се преоблече и да отиде в офиса в осем и половина.

— Ще ти се обадя утре, когато мога — обеща тя, потискайки прозявката, с надеждата, че ще поспи няколко часа, преди да стане в шест и половина.

— Не се притеснявай. Ще бъда тук. Знаеш къде да ме намериш.

— Благодаря, че се обади. — Тя отново се прозина. — Лека нощ... обичам те. — Затвориха, а тя заспа едва половин час по-късно, потънала в мисли за него, а след това за срещата с Калан Дау на сутринта. Стори ѝ се, че звънът на часовника я събуди едва след няколко минути.

Мередит стана, взе душ, облече се и прибра косата си на стегнат кок, който ѝ се струваше подходящ за срещата. Носеше тъмносин лепен костюм и когато се появи в трапезарията, външният ѝ вид бе безупречен — в елегантна дреха, на високи токове, с перлени обеци, с куфарче в ръка, точно в седем и трийсет. И макар тя самата да не го съзнаваше, правеше поразително впечатление. Приличаше повече на модел, позиращ като бизнес дама, и няколко глави се обърнаха, докато тя се приближаваше бързо към масата, където чакаше Пол Блек. Той бе облечен в тъмносин лепен костюм, стандартната бяла риза и консервативната вратовръзка му придаваха вид на такъв, какъвто си беше — инвестиционен банкер от Уолстрийт.

— Как мина вечерята снощи? — попита тя вежливо, когато седна и поръча чаша кафе.

— Много приятно. Обаче до града се пътува дълго. Закъснях повече, отколкото предполагам. Ти постъпи умно, като остана тук. — Тя не му припомни, че изобщо не ѝ бе предложил да го придружи, и продължи разговора, като му разказа за обаждането на Калан Дау.

— Много е доволен от всичко, което сме направили за организирането на пътуването.

— Би трябвало да е. По думите ти, Мередит, съдя, че всичко ще бъде наред. Мисля, че нещата ще се развият добре.

— И аз това му казах. — Ала преди да успее да продължи, видя Калан Дау на прага на трапезарията да оглежда помещението и да ги търси с поглед. Изглеждаше точно както си го спомняше. Висок, добре сложен, хубав мъж с пясъчноруса коса, живи сини очи и спортна фигура. Изглеждаше прекалено добре и макар тя да знаеше, че е родом от източните щати, приличаше на кореняк калифорниец. Имаше чудесен тен, носеше синя риза, вратовръзка в синьо и жълто на „Ермес“ и костюм в цвят какви с превъзходна кройка, обул бе добре лъснати мокасини. Сякаш бе слязъл от реклама, а приликата с Гари Купър, както бе споменала пред Стив, бе по-силна от всякога. Забеляза ги веднага и се приближи с широка усмивка, здрависа се и с двамата с любезна усмивка.

— Много мило от ваша страна, че дойдохте тук — непринудено заговори той, настани се на масата и минута по-късно поръчаха закуската. Поиска бъркани яйца и кана сок, а Мередит избра препечени филийки и кафе. Пол предпочете яйца по бенедиктински и овесена каша.

Разговаряха оживено за сделката и за неговите планове, за задължителната ревизия, а Мередит успокои страховете му, пропъди всичките му опасения, предаде му забележките в червено, които той прегледа бързо, докато пиеше втората си чаша кафе.

— Като че ли нещата потръгват.

— Да, така и трябва да бъде. Започваме в Чикаго след две седмици. — Бяха решили да предприемат пътуването оттам, защото градът не беше много важен за тях и щеше да им даде възможност да изгладят несъвършенствата в презентацията. От там щяха да отидат в Минеаполис, а после в Лос Анжелис и Сан Франциско. Той

възнамеряваше да прекара уикенда вкъщи, а тя — да се върне в Ню Йорк. Следващия понеделник щяха да се срещнат в Бостън, да направят последна презентация в Ню Йорк и после — към Европа. Вече бе уредила повечето формалности в Единбург, Женева, Лондон и Париж. С това нейната работа приключваше. Надяваше се обединението, което бяха формирали за първичното предлагане, да се разпусне и акциите на компанията да се продадат на процъфтяващия електронен пазар. Очите му танцуваха като на възхитено дете, когато заговориха за това.

Докато бърбеха на края на закуската, той отново спомена за проблемите, които имаше с финансовия директор, Чарлс Макинтош. Този човек протакеше всичко, което зависеше от него, явно не желаше компанията да стане акционерна и очевидно сериозно нервираше Калан. Тъй като се противопоставяше принципно на целите, които Калан си поставяше за компанията, той бе решен да сътрудничи колкото е възможно по-малко.

— Не знам колко време изгубих да го убеждавам, че постъпваме правилно. Знаем, че вярва в правотата си, когато се опитва да ме разубеди. Той е добър човек, познавам го от години. Невероятно лоялен е, но е също неимоверно упорит. — Кал изглеждаше притеснен.

— По-добре да се присъедини към нас, преди да сме започнали гастролната презентация — отбеляза Мередит загрижено. — Ще разколебава хората, ако изразява несъгласието си или показва резервираност. Инвеститорите няма да разберат, че възраженията му са от личен характер, и могат да изтълкуват погрешно позицията му.

— Не се притеснявай, Мередит, ако постъпи така, няма да има проблем.

— Защо не? — попита тя изненадана.

— Защото ще го убия — отвърна ѝ Калан Дау и се разсмя високо. — Работим заедно от години, а той винаги мърмори. Просто е един от хората, които се насочват срещу течението, когато всички останали плуват по него. Дяволски умен е, но някои от идеите му са средновековни. — Калан имаше ясни виждания за компанията си. Но бе по-млад от Чарли и невероятно напредничав.

— Не съм сигурна, че е най-големият ти актив. — Мередит му се усмихна. Вярваше на преценката на Калан и на способността му ръководи подчинените си. Не би стигнал толкова далеч, ако не

познаваше хората. След като казваше, че може да държи под контрол финансовия си директор, трябваше да му повярва.

— Всъщност, Мередит — призна ѝ той, докато Пол Блек подписваше сметката, — не възразявам по принцип, но това е нещо друго. Поне засега, с него всичко ще е наред. Не мога да предвиждам твърде далеч в бъдещето. Той е с мен отдавна и се надявам да се оправим и този път.

Мередит кимна и тримата излязоха от ресторанта и се отправиха заедно към паркинга.

Кола и шофьор чакаха Калан, за да ги закара до офиса. По пътя бърбиха несприятливо за компанията му, за къщата му, която бе наблизо, и за трите му деца. Тя бе забравила, че той има деца и се учуди, когато го чу да говори за тях. По думите му личеше, че живеят с него. Запита се къде ли е жена му, дали е починала, или са разведени. Стори ѝ се обаче странно, че преуспяващ в бизнеса мъж като него може сам да отглежда децата си. Беше споменал, че и трите са били в къщата му на езерото Тахо през лятото и той току-що ги бе докарал у дома заради тази делова среща, а през уикенда щяха да се върнат там. Калан каза, че обича децата да са край него.

— Обикновено вземам един месец отпуск през август, за да прекарам времето с тях. Ала това лято, изглежда, ще пътувам дотам и обратно. — Имаше много работа, която трябваше да свърши и доколкото Мередит виждаше, бе приключила всички задачи. Тя бе поразена, когато стигнаха в офиса му. Всичко бе подготвено грижливо, цялата информация, от която бе възможно да имат нужда двамата с Пол, беше подложена на щателен анализ заради тях. Както и преди, Мередит бе силно впечатлена от познанията му за високите технологии и от маниера, с който управляваше бизнеса си.

Единственият недостатък на този ден, който вървеше съвсем гладко, бе Чарлс Макинтош. Изглежда, той имаше хиляди неоснователни възражения към всичко, което Калан правеше. Освен това показваше, че е изпълнен със силни подозрения към тях, изобщо не му бе приятно, че първоначалното публично предлагане се ръководи от жена, макар никога да не го изрази открито. Демонстрираше го обаче толкова ясно пред всички, че когато най-сетне излезе от стаята, Калан Дау се обърна към нея и се извини заради държанието му.

— Опасявам се, че Чарлс е със закостенели разбирания, Мередит, и аз не мога да го променя. — Кал изглеждаше притеснен и тя се усмихна любезно, въпреки че не за първи път финансовият директор я нервираше не на шега.

— Не се притеснявай, свикнала съм с това — спокойно отвърна тя. — Пол също не е сред най-свободомислещите ни партньори. — Дватама бяха отишли да продължат разговора си в кабинета на Чарли, а Калан и Мередит останаха да довършат последните подробности.

Пътуването с Чарли наистина щеше да бъде отвратително, бе сигурна в това, но поне докато Калан бе наблизо, тя знаеше, че няма да се каже нещо неуместно във връзка с превръщането на компанията в акционерна. Разбираше, че той донякъде се страхува да не се отчужди от Калан. Несъмнено обаче общуването с финансовия директор изобщо не бе забавно и едва ли с чисто сърце щеше да се захване с лансирането на проекта.

— Ще трябва да го контролираш по време на гастролната презентация.

— Чарли ще се оправи — оптимистично отвърна Кал. — Истината е, че той обича компанията и ѝ желае само доброто, дори да не е съгласен с мен. Изключително лоялен е, въпреки че е твърде късоглед.

— Изненадана съм, че изобщо ти е позволил да осъществиш този проект.

— Нямаше избор — твърдо отвърна Калан и по начина, по който го каза, тя почувства, че не би допуснал друго, освен пълна подкрепа от страна на Чарли, а финансовият директор очевидно го знаеше. — Съжалявам, ако той те притеснява.

— Натъквала съм се и на по-лоши случаи. Мога да се справя с неговата закостенялост. Не ме плаши. Просто не искам да създава погрешно впечатление у хората.

— Няма. Обещавам.

Четиримата обядваха заедно в конферентната зала, след това Чарли предложи на Пол да го разведе из фирмата и напълно пренебрегна Мередит, което я устройваше. Беше ѝ приятно да прекара остатъка от следобеда с Калан, да изгледят рисковите фактори, които щяха да посочат в забележките в червено. А когато двамата по-

възрастни мъже се върнаха, Мередит и Калан бяха направили всичко необходимо, часът беше пет и половина.

— Кога е полетът ви? — попита я Калан загрижено.

До този момент дори не бе помислил за това, бяха работили през цялото време след обяда, но бяха направили всичко, за да свършат, и Мередит бе изключително доволна от срещата. Нито един въпрос не бе останал без отговор. Дори по времето, когато тя и Пол се готвеха да си тръгнат, ѝ се стори, че Чарли Макинтош се бе поотпуснал. Изглежда колегата ѝ бе успял да го убеди.

— Ще вземем директния вечерен полет — обясни Мередит и си погледна часовника. Имаха да убият няколко часа, за летището трябваше да тръгнат едва в осем и трийсет.

— Какво ще кажете за една ранна вечеря? — предложи Калан Дау, но Мередит не искаше да ангажира повече времето му.

— Ще се оправим — увери го тя. — Двамата с Пол имаме да си поговорим за много неща. Ще вечеряме в хотела, а после ще тръгнем към летището.

— Бих искал да ви заведа на вечеря — настоя Кал, като любезно включи в поканата си и Пол.

Чарли Макинтош стана да си върви и се сбогува с Мередит подчертано вежливо. Сякаш изпитваше някаква ревност, дразнеше го влиянието ѝ над Калан. Той наистина имаше някакъв проблем по отношение на нея, а Калан, изглежда, си даваше сметка за това — също както и Мередит. Явно Чарли смяташе, че тя е виновна, защото е направила възможно превръщането на компанията в акционерна. Няколкократно подчерта, че след като се появят притежателите на акции, Кал ще изгуби контрола върху компанията, а това, според Чарли, крие потенциална заплаха за тях. Той изобщо не обръщаше внимание на факта, че по този начин в компанията щяха да постъпят огромно количество пари, че вследствие продажбата на акции щяха да се открият грандиозни възможности. Преди всичко Чарли възприемаше Мередит като източник на потенциалните им бъдещи проблеми. Затова категорично я отхвърляше. Отдавна бе предпочел да забрави, че идеята да превърне „Дау тек“ в акционерна компания бе не на Мередит, а на Калан.

— Обичате ли китайска храна? — попита Кал без заобикалки и тя кимна, все още се колебаеше, но докато се опитваше любезно да

отклони поканата, Пол с радост прие и тримата напуснаха офиса заедно, за да вечерят.

Вечерта се оказа много приятна. След като бяха работили неотлъчно един с друг от сутринта, тримата вече общуваха съвсем непринудено. Дори Пол се отпусна и не изглеждаше толкова високомерен. Разказа им някои много забавни случки за гастролни презентации в миналото. Когато Калан по-късно ги остави в хотела, тримата се чувстваха като стари приятели, а Пол и Мередит съжеляваха, че се разделят с него.

— Ще се видим след две седмици — рече Калан с широка усмивка, когато се ръкуваха на сбогуване във фойето, преди да си тръгне.

— Обаждай се, ако имаш някакви въпроси — насърчи го тя — или ако нещо те притеснява.

— Сигурно съм твърде невеж, защото дори не знам за какво да се тревожа. — Той се засмя добродушно.

Също като Мередит имаше безупречен вид в осем часа вечерта, както и в седем и трийсет сутринта. И двамата бяха с непринудено държание и винаги изглеждаха безукорно. С русите си коси и светлите очи, със сходния си стил, те приличаха на брат и сестра. Когато си тръгна, Кал им помахаше, прекоси фойето и се качи в колата, която го очакваше отвън. Беше обещал да изпрати автомобила обратно след пет минути, за да ги отведе на летището. Той самият щеше да вземе от офиса си своето ферари. Мередит го бе забелязала на паркинга на „Дау тек“ същата сутрин и се бе запитала чия е колата. Беше яркочервено и имаше подвижен покрив, направо поразително.

— Много приятен човек — отбеляза Пол Блек почти с изненада, докато се качваха към стаята си да приберат багажа. — Ще прекараш чудесно с него на гастролната презентация. Има страхотно чувство за хумор.

— Да, така е — съгласи се тя веднага, — освен това знае какво прави, което е обнадеждаващо. Прави ми впечатление, че не се страхува да признае, когато не знае нещо. — Макар да подозираше, че в известно отношение егото му е силно, скромността в подходящи моменти бе една от силните му страни, а това бе повече от необичайно в неговия бизнес.

— Мисля, че ще се справиш блестящо с това, Мередит — каза Пол и двамата се разделиха да вземат багажа от стаите си, след което отново се срещнаха във фойето половин час по-късно.

Тя опита да се свърже със Стив, но както обикновено, не го намери и остави съобщение на гласовата поща. След половин час двамата с Пол пътуваха към летището.

Самолетът излетя по разписание, тя поработи малко, а Пол заспа на седалката до нея. Накрая и тя угаси светлината, остави документите настрана и затвори очи, а следващото нещо, което разбра, бе, че са се приземили на летище „Кенеди“ и часът е шест. Точно както Стивън бе предвидил, тя отиде с такси до вкъщи, взе душ и се преоблече, а в осем и половина вече бе зад бюрото в кабинета си и си водеше бележки от срещата си с Калан Дау, по-късно поработи с адвокатите, за да дооформи окончателно проспекта.

По обяд Стив се обади в работата ѝ, беше излязъл от една операция, предстоеше му друга и със задоволство установи, че тя се е завърнала благополучно.

— Обичам да знам, че отново си в града. — В тона му се усети облекчение. — Когато знам, че си далеч, наистина ми липсваш.

Тя се запита какво значение има в действителност, след като двамата все едно не могат да се видят. Понякога имаше чувството, че двамата със Стив живеят на различни планети. Неговият свят изглеждаше толкова далеч от нейния и когато тя се сетеше за това, се чувстваше самотна. Ала сега мислите ѝ я водеха другаде. Имаше твърде много работа, докато превърне „Дау тек“ в акционерна компания. По-късно следобед разговаря с Калан Дау и той ѝ се стори много ентузиазизиран от срещата им предния ден. Беше развълнуван от предстоящите събития.

— Не остава много време — окуражи го тя.

Чувстваше се като квачка, която чака пиленцето ѝ да се измъти. Дали не бе истина, че нейните клиенти и техните компании са децата, които никога не бе имала? Нейните бебета, единствените, които искаше в момента? Никога не би го казала на Стив, но подозираше, че не е необходимо да го прави. Той сигурно го знаеше, както и всичко останало за нея.

Късно вечерта все още седеше на бюрото си и довършваше работата си върху „Дау тек“. Погледна през прозореца към нюйоркската нощ и се замисли за съпруга си. По това време той бе някъде в травматологичното отделение, спасяваше нечий живот или успокояваше дете, а може би утешаваше нечия майка. Професията му ѝ изглеждаше много благородна. Ала дълбоко в сърцето си тя продължаваше да мисли, че нейното занимание е по-вълнуващо. Тя обичаше всяка частица от работата си. Мина ѝ през ум да се обади на Стив, но си даде сметка, че все едно няма да го намери, затова не си направи труда.

Остана зад бюрото си до два часа след полунощ, а после с усмивка на удовлетворение си тръгна от кабинета, заключи вратата и слезе долу да вземе такси с куфарчето в ръка. Това бе единственият начин на живот, който познаваше, единственото, което обичаше и желаше.

ГЛАВА 4

През следващите две седмици Стив и Мередит почти не се видяха. Тя оставаше на работа почти до полунощ всяка вечер, работеше с партньорите си за организиране на обединение от фирми за инвестиционна банкова дейност, които да гарантират предлагането на акции с цел превръщането на „Дау тек“ в акционерна компания. Осигури гаранцията на близо трийсет такива фирми. Прекарваше часове в разговори с анализаторите, за да се увери, че всички ще подкрепят предлагането в началото. Точно толкова време изразходваше в разговори със специалистите по продажбите, за да й потвърдят, че са установили контакт с ключовите институции в градовете, включени в обиколката им, и че ще изпратят инвеститори, които да присъстват на гастролната презентация. Сред тях бяха застрахователни компании, големи университети, всички, които имаха значителни средства за инвестиране. И те трябваше да бъдат привлечени. Разбира се, тя се срещаше с адвокатите на фирмата постоянно, за да подготвят документите за Комисията по ценните книжа и фондовите борси, за да е сигурна, че на всичките им въпроси за „Дау тек“ има отговор. Освен това мислеше за обема на акциите, които ще бъдат продадени, за окончателната им цена, макар че в проспекта, който вече доста надхвърляше сто страници, щяха да бъдат посочени приблизителни числа. Това бе невероятно количество работа, което изискваше постоянното ѝ внимание, и тя имаше чувството, че си тръгва прекалено рано от офиса, а всъщност всяка вечер се прибираще у дома след полунощ.

Калан Дау бе невероятно впечатлен от сведенията, които му даваше, когато разговаряха, особено от факта, че тя бе превърнала секцията за рисковия фактор в проспекта в най-позитивната разработка за компанията, изкусно творение, създадено грижливо. Всъщност той бе доволен от всичко, което тя бе свършила, не можеше да повярва на късмета си да работи с такъв специалист.

Седмицата, преди да започне гастролната презентация адвокатите, чиито услуги използваша, изпратиха последния проспект в Комисията по ценните книжа и фондовите борси за одобрение, а Калан бе разбираемо притеснен за резултатите, макар Мередит да го успокояваше. Убеждаваше го, че това е едно от най-добрите първични предлагания на акции, по които е работила, и че той няма никакви основания за безпокойство.

В края на последната седмица всички недоизяснени подробности бяха изгладени и тя се чувстваше уверена, че са обмислили всичко. Обединението бе учредено, анализаторите бяха доволни, специалистите по продажбите бяха ентусиазирани за „Дау тек“, както и те двамата с Калан, дори Комисията по ценните книжа и фондовите борси не им създаваше проблеми.

Единственото, което я притесняваше в края на седмицата преди почивните дни за Деня на труда, беше малкото време, което прекарваше със Стивън, а от телефонните си разговори с него съдеше, че той вече е разстроен от създалото се положение. Ала тя не можеше да промени хода на събитията през последните две седмици. Трябваше да уточни твърде много важни подробности и не бе в състояние да отдели време за съпруга си.

— Имам чувството, че съм женен за имагинерна приятелка — оплака се той в четвъртък вечерта, когато ѝ се обади.

Тя все още бе в офиса в един часа след полунощ, а той самият току-що бе излязъл от операция и бе дежурен до петък на обяд. Беше в болницата с малки прекъсвания от вторник сутринта. Бяха му се обаждали четири пъти за спешни случаи, а през почивните дни бе на разположение, затова нямаше основание да се оплаква много-много от нейната заетост.

— Съжалявам — отвърна тя, тонът ѝ бе на уморен, но доволен човек. Радваше се, че всичко върви гладко. Това бе необичайно успешна сделка за фирмата, една от редките, при които неочаквани обстоятелства не причиняваха изненадващи сривове в последната минута. — Изминаха две напрегнати седмици. Направо бе лудница, но си струваше. Не мисля, че някога сме били толкова добре подготвени за предлагане на акции, както сега. — Тя се чувстваше добре не само заради юридическата обосновааност за компанията, но и заради качеството на нейните продукти. Дори Стивън ѝ каза, че

инструментите, които прави „Дау тек“, са изключително добри. Мередит разговаряше с него на тази тема от самото начало и той я бе уверил в качеството им.

— Ако трябва да работиш през почивните дни, Мери, ще те убия — отново думите му прозвучаха сериозно.

— Кълна се, че ще се опитам да подготвя всичко до утре на обяд и ще съм твоя до понеделник — обеща си твърдо, че ще запази почивните дни за Деня на благодарността за съпруга си. Той го заслужаваше. — Ти няма да си на повикване, нали, скъпи?

— В никакъв случай. Не ме интересува дали на половин Ню Йорк няма да му изтече кръвта до смърт, нито дори ако в Сентрал парк изригне вулкан. Не съм на повикване и утре по обяд ще хвърля проклетия пейджър на боклука. Възнамерявам да прекарам почивните дни в леглото с теб, дори да трябва да те прикова с белезници към него.

— Звучи доста ексцентрично. — Тя се изкикоти при тези негови думи, но в същото време си даваше сметка, че той е много уморен.

А когато най-сетне Стив се прибра вкъщи по обяд на следващия ден, тя вече го чакаше. Беше един от онези влажни дни в Ню Йорк, когато въздухът бе наситен с изпарения, обичайни за края на август, и тя се разхождаше безцелно из дневната по бельо, когато той се появи в измачкани работни дрехи и с двудневна брада, за която не бе имал време да се погрижи. Седмицата бе невероятно тежка за него, но както обеща, той напусна отделението по обяд и когато видя съпругата си, се засмя и захвърли пейджъра си на кухненския плот.

— Ако това чудо се включи през някой от следващите три дни, ще убия някого — закле се той, взе си бира и се просна на дивана, а в погледа му се четеше възхита от белия сатенен сутиен и бикини на жена му. — Надявам се това да не е модел на облеклото ти на гастролната презентация. Възможно е да продадеш много акции, но нищо чудно и да предизвикаш бунт.

Тя се наведе и го целуна, а той опитно прокара ръка по копринената кожа на бедрото ѝ, а после отново отпи от ледената бира, преди да я остави на масичката за кафе.

— Господи, колко съм уморен — въздъхна Стив. — Сякаш през уикенда половината население на Ню Йорк се бе изпозастреляло, а

другата половина бе изпопадало и бе изпочупило крайниците си. Ако видя още едно ранено тяло, мисля, че ще изпадна в психически срыв. — После ѝ се усмихна, започваше да се отпуска от напрежението през трите дни, прекарани в травматологичното отделение. — Толкова е приятно да те видя. Започвах вече да се питам дали всъщност сме женени. Все едно съм женен за стюардеса — това чувство изпитвам, когато теб те няма, а аз съм тук, или когато ти си вкъщи, а аз — на работа. Понякога е малко странно, нали?

— Така е, но последните две седмици не бях в състояние да направя нищо. Когато се върна, всичко отново ще тръгне спокойно. Обещавам.

— Да, за около две минути. — Той изглеждаше необичайно изтощен, беше спал общо шест часа през последните три денонощия. Тя се питаше как издържа. Мередит поне можеше да се прибере вкъщи нощем и да си почине, преди на следващата сутрин пак да отиде в офиса. — Надявам се да нямаш друго първично предлагане на акции поне през следващите шест месеца — отбеляза той и тя се усмихна.

— Не съм сигурна, че партньорите ми ще приемат идеята ти — отговори тя и отпи от бирата му, после се настани до него на дивана.

Въпреки че климатикът бе включен на най-висока степен, в апартамента все пак бе горещо. Цялата седмица бе около четирийсет градуса, а към полунощ падаше до двайсет и осем. През изминалата седмица на няколко пъти намаляваха електроподаването, но тя и нейните сътрудници работиха въпреки приглушеното осветление. Болниците не бяха засегнати от икономите, имаха собствени генератори заради операциите и животоспасяващата апаратура.

— Какво искаш да правим през уикенда? — попита той, загледан в нея с любов, нежно прокарайки ръка по светлорусата ѝ коса.

Беше смъртно уморен, но не можеше да не забележи, че тя е възбуждащо привлекателна и красива. Никога не я възприемаше като инвестиционен банкер, за него бе просто много красива жена. Професионалният ѝ опит бе малко интересуващо го обстоятелство и за Стивън имаше точно толкова значение, колкото и доходите ѝ. Гордеше се с нея, но никога не бе любопитствал колко пари печели. Когато се ожени за Мередит, тя учеше в бизнес колежа на Колумбийския университет, бе на пълна стипендия и нямаше и стотинка. Цялото ѝ състояние и богатото възнаграждение, което получаваше сега, го

караше да се чувства добре, но той не би се притеснявал, ако гладуваха и живееха в студио някъде в Уестсайд, което несъмнено щеше да се случи, ако се издържаха с неговата заплата. Финансовото неравенство между тях обаче никога не бе представлявало проблем за когото и да било от двамата. Тя получаваше огромна заплата и през годините бе направила някои превъзходни вложения, но в интерес на истината те нямаха значение за него.

— Бих искала да отида на бейзболен мач — призна тя с усмивка.

Беше страстен бейзболен запаляно, когато имаше време за това, същото важеше и за него, ала този път Стив не прие особено ентузиазирано предложението ѝ.

— В тази жега? Обичам те, но мисля, че си луда. Какво ще кажеш за един филм... след като прекарам следващите двайсет и четири часа с теб в леглото. Това преди всичко, мисис Уитман. — Усмихна ѝ се сладострастно и тя се разсмя.

Копнежът му за нея бе огромен, дори в момент като този, когато бе съсипан от умората. За него бе рядкост да е толкова изтощен, че да не прави любов с нея, освен ако не бе прекарал изключително потискащ ден в работата и не бе загубил пациент. Само тя знаеше колко страдаше той при смъртта на негов болен, особено на дете.

— Всъщност мислех този следобед да приготвя багажа си и повече да не мисля за него през целия уикенд. Защо не се отпуснеш — изкъпи се, дремни, а когато се събудиш, ще съм приключила.

— Идеята не е лоша. Съсипан съм... ала ще се съглася само ако се закълнеш, че няма да ходиш в офиса, докато спя.

— Кълна се, няма. Те не ме очакват през следващите две седмици и искам да ти припомня, че следващия уикенд също ще се прибера при теб, след като приключим в Сан Франциско. Калан ще отиде при децата си, а аз вземам полета в петък вечерта. Ще се прибера вкъщи в събота в шест сутринта и ще остана до заминаването си за Бостън в неделя.

— Това все пак е нещо. Предполагам, че трябва да бъда благодарен за малките радости.

— А по-следващия уикенд можем да се срещнем в Лондон или Париж, когато завърша гастролната презентация.

Той я погледна моментално развълнуван при мисълта за откриващата се възможност и изчисли бързо:

— Кой уикенд е този? След две седмици? — в отговор тя кимна.
— По дяволите, на повикване съм. Лукас ще бъде в Далас на някаква среща и аз ще го замествам през уикенда.

— Не се тревожи за това, тогава ще се прибера. В Париж можем да отидем друг път.

Тя се наведе и го целуна, после отиде до спалнята да си вземе необходимите неща за пътуването. А Стив се насочи към банята и стоя под душа близо половин час, за да отмие миризмата, изтощението и мъката на травматологичното отделение. А след това се изтегна на леглото да си почива гол, като я наблюдаваше как се движи спокойно из стаята и опакова багажа си. Пет минути по-късно вече спеше дълбоко.

Стори ѝ се много хубав, когато спря веднъж-дваж да го погледа как спи. Целият им живот беше изпълнен с предизвикателства и беше подреден до последната минута, а въпреки това те продължаваха да се обичат много. Даваше си сметка, че до голяма степен тяхната връзка се развиваше толкова добре, защото той винаги я разбираше и проявяваше търпение. Знаеше, че много други мъже биха се почувствали заплашени от изискванията, които работата ѝ налагаше. Ала не и Стив, той беше щастлив, че тя получава удоволствие от това, което прави, че е удовлетворена от работата си. Това бе идеалното съчетание.

Малко след четири часа Мередит затвори и последната пътна чанта и седна да почете списание и да си почине, нещо, което правеше рядко, но вече бе привършила цялата си работа и дори безкрайно променяните забележки в червено бяха готови. Куфарчето ѝ беше сложено до чантите и през следващите два дни и половина тя нямаше какво друго да прави, освен да се наслаждава на съпруга си.

Той все още спеше дълбоко и похъркваше леко, когато тя чу странно жужене откъм дневната и когато се запъти натам да види какво е, разбра, че е пейджърът му. Загледа се в него подозрително, все едно бе животно, което можеше да я нападне, ако отиде твърде близо до него, но изпитваше и чувство на вина да го пренебрегне. В болницата знаеха, че не е на разположение и след като го търсеха, може би беше важно, може би някой в тежко състояние имаше нуждата от опита и умелите ръце на Стив. Тя бавно се приближи и погледна екранчето на пейджъра. Мигащата червена светлина трепкаше и на

интервали се изписваше номер 911. Каквото и да беше, нямаше съмнение, че е спешно.

Знаеше какво трябва да направи. Взе го в ръка, влезе тихо в спалнята им и нежно докосна съпруга си по рамото. Той се размърда за миг и се усмихна насън, а после се протегна да напипа гърдата ѝ. Вече беше готов да изпълни дадените обещания, но се намръщи, когато чу жуженето на пейджъра си. Отвори очи и я погледна. Без да каже дума, тя му го подаде и той видя изписания номер 911.

— Кажи ми, че имам кошмари. — Той се преобърна и го взе от нея. — Този уикенд Лукас си е тук, не им трябвавам — промърмори с тежка въздишка.

— Може би трябва да се обадиш — нежно го посъветва тя, седнала до него на леглото. — Може би Лукас иска да се консултира с теб за нещо важно. — Двамата със Стив работеха рамо до рамо и взаимно се уважаваха.

Стив въздъхна дълбоко и се протегна към телефона до леглото с нещастно изражение.

— По-добре да се обадя — каза той, докато набираше телефона и чакаше отсреща да му отговорят. Стори му се, че се бавят прекалено дълго, но персоналът бе недостатъчен и винаги бе зает. — Доктор Уитман се обажда — обясни той лаконично, когато вдигнаха. — Току-що получих повикване от 911 на пейджъра си с мигаща червена светлина. Кажи ми, че е грешка, Барби — рече той, когато позна гласа от другата страна на линията, а после дълго време слуша и Мередит не можеше да разбере за какво става дума. Лицето му побледня, после стисна очи. — По дяволите. Колко души? Колко са при нас? — Въздъхна тежко, когато му отговориха. — Къде ги слагате? В гаража?... Полудели ли са? Какво според тях можем да сторим със сто осемдесет и седем души в критично състояние? Сякаш говорим за битката при Гетисбърг, за бога... Добре, добре... Ще дойда до десет минути.

Затвори телефона и погледна тъжно жена си. Проваляха не само вечерта, но и уикенда му, а вероятно и цялата седмица.

— По-добре пусни новините. Някакви ненормалници се опитали да взривят Емпайър стейт билдинг в четири часа, точно когато всички все още са в офисите си, а и е пълно с туристи. Убити са близо сто души, над хиляда са ранени. Изпращат ни някъде между двеста и

триста ранени в тежко състояние. Останалите с по-леки наранявания разпределят между болниците в целия град. Имам седемдесет и пет легла в травматологичното отделение, а в коридорите са прибрани над сто души заедно с хората от „Бърза помощ“, други сто ще пристигнат през следващия един час. Обаждат се на медицинския персонал от Лонг Айланд и Ню Джързи. Уикендът ни отиде по дяволите. Съжалявам, скъпа.

Той имаше вид на човек, чийто най-добър приятел е умрял, всъщност бяха загинали най-добрите приятели на много хора, съпрузи, съпруги и деца. Приличаше на случая с „Титаник“. Мередит включи телевизора, докато той се обличаше, всички канали предаваха за трагичния инцидент. От едната страна на сградата се бе образувала огромна дупка, виждаше се, че цялото здание е обвито в дим, проблясваха огнените езици от бушуващия пожар, причинен от експлозията на бомбата, и това създаваше впечатлението за вулкан, който ще изригне всеки момент.

Двамата се загледаха за миг, после камерите се обърнаха по посока на воя на линейките и пожарните, които се задаваха по улицата, все още извеждаха хората от сградата, някои от тях се бяха промъквали надолу по стълбите в дима и тъмнината, облени в кръв и ранени, а после показаха смразяващи кадри на трупове, покрити с брезент. Те илюстрираха по ужасяващ начин на какво бе способна човешката раса понякога.

— Как е възможно някой да стори подобно нещо? — попита Мередит с приглушен глас, докато Стив пристягаше връвта на работния си панталон и нахлузваше чехлите на краката си. Добре поне, че бе поспал два часа и отново се чувстваше бодър. Предстоеше му продължително натоварване и двамата го знаеха. — Мога ли да помогна с нещо, ако дойда с теб? — Тя ненавиждаше мисълта да остане къщи, напълно безполезна. А сърцето я болеше от видяното в телевизионните новини.

— Не мисля, скъпа. Доброволците обикновено не вършат никаква работа в подобна бъркотия. От общината ще ни дадат хора от гражданската отбрана, а Барби спомена, че ще ни изпратят медицински персонал от Националната гвардия от Ню Джързи. Ще ти се обадя веднага щом се освободя за миг.

След видяното по телевизията, тя знаеше, че това няма да е скоро.

След две минути вече бе излязъл, а тя седна на леглото и се загледа в телевизора с невярващ и ужасен взор как интервюират десетки от оцелелите. После превключи на друг канал, където картината бе още по-потискаща. Изобщо не можеше да си представи какво ще види Стив в болницата, особено след като щяха да изпращат при тях най-тежко ранените. Напомняше ѝ за бомбения атентат в Оклахома през 1995 година, но бе по-лошо.

А през следващите двайсет и четири часа Стивън изобщо не се обади. Тя остана в апартамента, страхуваше се да не пропусне обаждането му, ако се освободи за миг и ѝ позвъни, но очевидно той нямаше възможност. Мередит отново прегледа материалите си за пътуването, тъй като нямаше какво друго да прави.

Стив ѝ се обади чак в събота, в полунощ. Бяха минали трийсет и един часа, след като бе излязъл от апартамента. Каза ѝ, че откакто е дошъл на работа, дори не е сядал, не е спал и не е ял друго, освен чипс и понички. Бяха изгубили петдесет и двама от близо триста тежко ранени пациенти, изпратени при тях, а другите все още бяха в тежко състояние. Сред тях имаше и деца, и неизбежната група туристи.

— Добре ли си? — попита го тя с безпокойство в гласа.

— Добре съм, скъпа. С това си изкарвам прехраната. Би трябвало да стана дерматолог, ако искам отпуск и почивни дни в края на седмицата. Съжалявам само, че не прекарах този уикенд с теб, преди да заминеш. Ала такъв бе професионалният им живот и те не си правеха илюзии. Мередит отдавна бе приела този факт. — Не мисля, че ще се прибера, преди да си заминала в тона му прозвуча извинение.

— Не се тревожи за това. Ще се видим следващия уикенд.

— Вероятно ще съм тук дотогава. Ще ти се обадя по-късно. Сега трябва да вървя.

Все още му предстояха операции, продължаваха да им прехвърлят пациенти от други болници, които не можеха да се справят с тежките случаи. Той си даваше сметка, че още няколко дни ще трябва да се справя с хаоса. По-късно вечерта пак ѝ позвъни, но ситуацията не се бе променила кой знае колко. Чуха се и в неделя, малко преди обяд. Стори ѝ се изтощен. Каза, че е успял да поспи два часа предната нощ,

но това бе единственият му сън, откакто бе излязъл от къщи. Живееше на кафе.

— Трябва да поспиш малко, Стив.

Тя се тревожеше за него, боеше се, че е твърде уморен, а в такова състояние можеше да не разсъждава трезво и да вземе грешни решения. Но това сякаш никога не му се случваше. Обикновено се опитваше да работи в разумни граници, но при големи злополуки всички граници отиваха по дяволите. А в случай като този, тя знаеше, че ще остане в болницата толкова дълго, колкото е необходимо. Сякаш имаше неизчерпаема енергия да е винаги на крак, а в интерес на истината, знаеше го, в такива моменти той беше във вихъра си. Ненавиждаше случилото се с пациентите му, мразеше това, което ги бе довело при него, но след като веднъж бяха дошли тук, той им се отдаваше напълно и би умрял за тях. Именно това го правеше толкова добър лекар. Имаше издръжливостта на боен кон.

— Ще поспя два часа — обеща ѝ той. — В графика за операционната съм вписан след няколко часа. Лукас обаче е тук и той ще поеме вместо мен.

Бяха страхотен екип и Мередит бе сигурна, че от експлозията насам бяха спасили живота на безброй много хора. По-рано същия ден група душевноболни екстремисти бяха поели отговорността за атентата, но досега никой от извършителите не бе задържан.

— Ще ти се обадя, преди да тръгнеш утре.

Не бе за вярване, че първият ден от работната седмица бе наближил. Дори за нея пътуването изглеждаше светско и шокиращо маловажно в сравнение с тази трагедия, засегнала толкова много невинни хора.

— По-добре утре тръгни за летището рано, скъпа — предупреди я той, — ще затегнат навсякъде мерките по сигурността и може да изгубиш много време в проверки. — Добре беше да ѝ напомни това и тя си отбеляза наум, че трябва да тръгне рано, макар да отиваше само до Чикаго.

— Ще ти звънна утре, докато пътувам, ако мога да те хвана. Не се притеснявай, ако не успееш да ми се обадиш. Знам, че си зает.

Той се засмя, като чу думата зает, тъй като тя бе твърде слаба, за да опише истинското положение. Човек се промъкваше с труд през коридорите на травматологичното отделение. Хора лежаха на легла и

носилки, където ги бяха оставили санитарите от „Бърза помощ“, а някои дори бяха на матраци по пода. Отделението бе пълно до краен предел, а персоналът му бе изтощен.

— Благодаря на Бога, че повечето са на интравенозни системи и не се налага да ги храним — иронично отбеляза той. Националната гвардия осигуряваше камиони с храна, за да поддържа персонала, а Червеният кръст им бе изпратил батальон доброволци, обучени да дават първа помощ, за да им съдействат. — Приятен път, Мери... дай им да се разберат в Чикаго!

— Благодаря ти, скъпи. Грижи се за себе си. Ако е възможно, не се преуморявай.

— Добре... мислех утре да поиграя тенис и след това да отида на масаж... Бъди добро момиче... да не вземеш да се мотаеш на презентацията по бельо... внимавай с онзи Дау...

Той не бе забравил сравнението с Гари Купър и това явно не му харесваше, ала и вярваше и знаеше, че никога не би му изневерила. Не обичаше да са разделени толкова дълго, а това вече се случваше със седмици. Надяваше се нещата да се променят, щом приключат ангажиментите им по злополуката и нейните пътувания.

— Може би през някой уикенд ще можем да заминем.

— С удоволствие.

Той ѝ се обади още веднъж преди тя да тръгне за летището в понеделник следобед, но беше в паузата между две операции и се наложи да затвори след секунди. Веднага след това тя взе пътните чанти и куфарчето си и излезе навън да хване такси до летището. По улиците цареше пълен хаос. Както Стив бе предвидил, мерките за сигурност бяха много големи и тя се регистрира за полета си до Чикаго едва след час. Имаше чувството, че напуска военна зона. На летището имаше дори въоръжена охрана и войници с автомати.

С облекчение се качи най-сетне на самолета и след време се озова в относителното спокойствие на летище, „О’Хеър“ в Чикаго. Един час по-късно вече се бе настанила в хотела, а когато се регистрира, Калан Дау все още не бе дошъл. Обади ѝ се от стаята си час и половина по-късно, заприлича ѝ на дете, което за пръв път отива на лагер, малко уплашен и превъзбуден.

— Какъв е този град, в който живееш — започна той без предисловия. — Гледам новините от петък. Божичко, ужасно е!

— Така е. Съпругът ми работи в главната травматологична болница в Ню Йорк. От петък при тях са постъпили над триста тежко ранени пациенти.

— Сигурно е много зает — отбеляза Калан, в гласа му прозвучаха уважение и възхищение.

— Вярно е. Оттогава не съм го виждала. При всеки наш разговор съобщаваше ужасни подробности. От експлозията досега са починали близо двеста души. Както и да е, какво става с теб? Готов ли си за голямата презентация утре?

Започвах с работна закуска сутринта, където щяха да направят презентацията си пред потенциални инвеститори. Щяха да покажат диапозитиви, следваше няколкоминутно нейно експозе, после тя щеше да представи Калан Дау, който да направи презентацията на кампанията си, а след него щеше да говори финансовият директор Чарли Макинтош. Щяха да завършат с въпросите на присъстващите. По обяд започвах всичко отначало за друга група потенциални инвеститори. Даваше си сметка, че в края на седмицата всичко щеше да му е познато, но за момента, преди да са започнали, очакваше той да е нервен.

Това бе велик момент, за който всички бяха работили усърдно. Мередит изобщо не се тревожеше. За нея бе интересно да види кой ще дойде и да дирижира всичко безкрайно прецизно. Надяваше се да бъдат добре приети, а кандидатите за емисията да се окажат повече от очакваното, което означаваше поръчки за повече акции, отколкото бяха запланирани. Целта винаги бе кандидат-купувачите да са повече, да се наберат повече поръчки, отколкото можеха да бъдат удовлетворени, защото това гарантираше висока цена на вторичния пазар, ако акциите в обръщение не бяха достатъчно. В този случай поръчките на „зелено“ в размер на пет до десет процента повече акции би трябвало да бъдат добавени към първоначално предвидените, което щеше означава повече акции, но все пак недостатъчно за задоволяване на всички поръчки. Желателно бе търсенето на потенциалните инвеститори да не бъде удовлетворено напълно, което би означавало пълна победа за фирмата на Калан и нейните гаранتي. На Мередит много ѝ се искаше в случая да се стигне точно до това.

— Не ми е приятно да го призная — притеснено каза Калан, сякаш бе момче, — но ми се струва, че съм малко нервен. Все едно съм

девственица.

— Няма да е за дълго — засмя се тя. — Когато стигнем до Ню Йорк, вече ще бъдеш професионалист и гарантирам, че ще ти хареса. Човек се пристрастява.

— Щом казваш.

Тя го запозна с някои подробности — кой ще присъства на работната закуска и обяда на следващия ден. След това заминаваха за Минеаполис, за да организират там вечеря, а в сряда сутрин на същото място щеше да има закуска. После продължаваха за Лос Анжелис за вечеря, четвъртък цял ден щяха да прекарат там, а късно вечерта заминаваха за Сан Франциско за закуска и обяд в петък. После той се прибираще у дома, а тя вземаше директния полет до Ню Йорк с надеждата да се види със Стив през уикенда. По това време щеше да е изминала седмица от раздялата им и тя бе сигурна, че и двамата ще бъдат изтощени, но и щастливи да бъдат заедно. Дотогава обаче й предстоеше усилна работа.

— Изтощавам се само като слушам програмата ни — отбеляза Калан, но в гласа му се усещаше задоволство. — Ако някой от полетите ни се забави, можем да провалим цялата сделка — допълни той с нескрито безпокойство.

— Уредила съм чартърни полети от всеки град, ако стане нужда. Ще видим как ще тръгнат нещата. Утре обаче трябва да побързаме за полета до Минеаполис.

Беше действала хладнокръвно, както винаги. Бе помислила за всички подробности. Бе свикнала с тези ситуации, както и да урежда и най-дребните детайли. Дори бе разбрала от секретарката му какво обича да пие и бе осигурила в хотелския му апартамент бутилка от любимото му шардоне и съставките на коктейла „Сапфирено мартини“ — малък жест, който той оцени, когато огледа обстановката. Тя беше невероятна жена.

— По-добре си почивай тази вечер, за да си свеж за първата ни презентация утре. — Заприлича му на икономка, която се грижи за момчетата в училищен пансион, и той се разсмя.

— В интерес на истината, надявах се да вечеряш с мен. Можем да отидем по-рано, Мередит. Ако остана тук сам, ще се тревожа и до сутринта ще полудея.

Тя сякаш се поколеба за момент. Беше прекарала уикенда самотно вкъщи, без Стив, и предложението за вечеря ѝ се видя привлекателно.

— Не съм сигурна, че трябва да ти позволя да правиш това, но може би ако отидем по-рано на вечеря, Кал... Не искам да стоиш буден до късно.

Той отново се разсмя и обеща да се прибере в стаята си веднага след вечеря.

— Все едно се чувам как разговарям с децата. Ще се оправя. Обещавам. Ще се прибере тук и ще пия мартини до сутринта.

— О, страхотно — засмя се Мередит. — Може би трябваше да прибера тези бутилки. Вече си мисля, че е най-добре да ти дам приспивателно, за да заспиш дълбоко. Разбира се, че ще се справиш. Когато всичко свърши, ще бъдеш много горд с „Дау тек“. Всички ще се гордеем.

— Толкова съм ти благодарен за всичко, което направи за мен, Мередит. Ти си невероятна.

Несъмнено бе искрен, но в момента бе също много притеснен.

— Не повече от всеки друг от фирмата, Кал — скромно отвърна тя. — В подготовката участваха много хора, а анализаторите и пазарните експерти помогнаха също, както и партньорите ми.

— Дори Комисията по ценните книжа и фондовите борси беше добра с нас — потвърди той със задоволство. Проспектът бе изчерпателен и те, изглежда, го бяха харесали. — Както и да е, хайде да вечеряме и да празнуваме. Вероятно това ще е последната ни сносна вечеря за тази седмица.

Той вече бе чувал, че храната на гастролните презентации по правило е отвратителна и обикновено отговаряше на определението „гумено пиле“. Ала той не се тревожеше дали храната ще е добра, интересуваше го само всичко с презентацията да е наред. А след като бе в умелите ръце на Мередит, вече започваше да се заразява от нейния оптимизъм.

Срещнаха се точно в седем и трийсет. Бе поръчал лимузина, която да ги откара до ресторанта, и тя ги чакаше отвън, а Кал изглеждаше както винаги красив и безупречно елегантен, и разбира се,

с калифорнийски тен. Приличаше ѝ повече на актьор или на фотомодел, отколкото на бизнесмен, ала тя работеше с него от доста време и вече се бе убедила в деловите му качества. Но най-много харесваше у него блестящия му ум, съобразителността и непринуденото му чувство за хумор. Когато бяха заедно, тя винаги прекарваше добре.

Разговаряха по пътя до ресторанта, където ги настаниха на уединена маса в ъгъла. След като си поръчаха пържоли и вино, той се обърна към нея с усмивка и ѝ зададе въпрос, който не очакваше.

— Е, разкажи ми за този доктор Килдеър, за когото си омъжена, Мередит. Работата на травматолога трябва да е доста напрегната, особено след агентат като този през уикенда. Сигурно не го виждаш много-много.

— Така си е — тя се усмихна, — но аз също съм твърде заета. Между нас има добър баланс в това отношение.

— Отдавна ли сте женени? — Той явно се интересуваше от нея, а досега тя не бе споменала нищо за личния си живот. Единственото, което бе научил, е как се справя професионално.

— От четиринайсет години. Оженихме се, когато бях в Колумбийския университет, в бизнес колежа.

Донесоха виното и сервитьорът напълни чашите.

— Имате ли деца?

— Не. — Произнесе го с изненадваща твърдост в гласа, а той повдигна едната си вежда, учуден от тона ѝ.

— Това ми прозвуча като категорично не. Да разбирам ли, че идеята не ти допада много?

Мередит бе пробудила любопитството му.

— Нямах предвид това. Просто и двамата страдаме от липса на време. Винаги съм смятала, че един ден ще имаме... просто не виждам кога. Започвам да мисля, че е възможно да не се случи никога.

— Ще бъдеш ли разочарована, ако не стане? — Жадуваше да научи за нея колкото бе възможно повече, пък и тя нямаше нищо против да разговаря с него. Така или иначе през следващите две седмици щяха да прекарат доста време заедно. Нямаше да навреди, ако знаеха повече един за друг.

— Мисля, че не — искрено му отвърна тя. — В известен смисъл би било облекчение да не мисля за това, да не се налага да преценявам

кога и дали ще сме в състояние да го направим и дали ще бъдем почтени към децата си и един към друг. Съпругът ми обаче би се разочаровал, ако нямаме деца. Напоследък често повдига този въпрос.

— А ти? Разговаряш ли с него по тази тема?

Кал я притискаше.

Тя се усмихна в отговор на въпроса му.

— Говорех повече за твоето първично предлагане на акции, за забележките в червено — ето за какво говорех.

— Това е показателно, нали?

Той също ѝ се усмихна.

— Просто не виждам смисъл да имаш деца, след като през по-голямата част от времето си на работа до полунощ, а понякога и до два часа през нощта. А когато в болницата настъпи напрежение, Стив работи на смени по шейсет и осем до седемдесет и два часа, или докато имат нужда от него, а после остава при пациентите колкото е необходимо. И кога при това положение е възможно да бъдем с децата си? В някой от редките ни уикенди заедно или за седмица през лятото? Не би било честно към тях. Те заслужават да получат повече от родителите си. Ами ти? Как се справяш? Последния път, когато бях в Калифорния, ми каза, че имаш три деца.

— Така е. Майка им много приличаше на теб. Тя беше адвокат в развлекателния бизнес. Когато се запознахме, работеше в Лос Анжелис. По това време живеех там. Дори не искаше да се женим. Уговарял съм я да се омъжи за мен, насилвал съм я, както казваше по-късно, а когато преди години се преместих в Сан Франциско, за да стана част от Силициевата долина, тя отказа да дойде с мен.

— И това бе краят? — Мередит го погледна изненадано, не проумяваше как е възможно съпругата му да е била толкова непреклонна. Сан Франциско не изглеждаше лошо място за живот, а тя предполагаше, че и там има адвокати в развлекателния бизнес, макар и не с този размах, както в Лос Анжелис.

Ала Калан ѝ отговори с усмивка:

— Не, това не беше краят. Тя пътуваше до Лос Анжелис и обратно. Лудницата беше пълна. Никога не се случвахме заедно в един и същи град, а когато успявахме и се събирахме или нещо ни тревожеше и изобщо не общувахме, или бяхме изморени. Изненадващото във всичко това бе, че решихме да имаме деца. Може

би решихме не е точната дума. Първото се появи по случайност, а следващите две бяха в резултат на моето настояване, че не е добре да имаме само едно дете.

— Аз съм едно дете — отбеляза Мередит развеселена.

— И аз — отвърна Калан и не я изненада кой знае колко. Той притежаваше енергичността, стимула и амбицията да успее, които бяха типични за единствените деца.

— Сега няма проблем, но не мисля, че ми беше много приятно като дете. Пък и смятах, че след като ние сме толкова заети, е добре да имат брат или сестра.

— Изненадана съм, че е приела теорията ти.

— Тя беше лоялна. Наистина положи усилия за известно време. И двамата искахме нещата да потръгнат, но струва ми се, аз бях този, който не разсъждаваше трезво. Тя никога не е била със силно развит майчински инстинкт и се интересуваше много повече от бизнеса, отколкото от децата си. Наехме детегледачка и веднага след раждането се връщаше в Лос Анжелис със следващия самолет, който беше в състояние да вземе. Когато си идваше през уикендите, приличаше по-скоро на леля, дошла на посещение, отколкото на тяхна майка. Накрая започна да се прибира къщи все по-рядко. Казваше, че е прекалено шумно и цари голям хаос. Истината е, но аз никога няма да я кажа, че децата я подлудяваха.

Всичко това звучеше тъжно на Мередит, точно това не искаше да се случи в живота ѝ. Питаше се как ли се чувстват сега децата му и колко висока цена са платили в емоционално отношение за безотговорното поведение на майка си.

— А къде е тя сега?

— Това е друга история. Онова, за което не си дадох сметка, улисан в проблемите, е, че те с партньора ѝ са имали романтично увлечение в продължение на няколко години преди да се запознаем и през по-голямата част от брака ни. Бяхме женени от седем години, когато тя ми призна. Вече имахме три деца, а тя искаше да ни напусне. Даде ми попечителство върху децата, без да ѝ мигне окото, година по-късно те закриха практиката си в Лос Анжелис и се преместиха в Лондон, за да открият кантора там. Бяхме разведени от осем години, когато преди няколко години тя най-сетне се омъжи за него, и мисля, че са много щастливи. Не е нужно да казвам, че нямат деца.

— Вижда ли понякога децата?

— Три-четири пъти в годината идва за по няколко дни. Обикновено ако някой от нейните клиенти прави филм в Лос Анжелис, и тогава вижда децата. Всяко лято ги води за няколко седмици в Южна Франция.

На Мередит това ѝ се струваше безсърдечно и ѝ стана жал за децата.

— Мразят ли я за това... или просто са разочаровани?

— Нито едно от двете. Мисля, че я приемат такава, каквата е. Те не познават други отношения. А и аз съм край тях през повечето време. Опитвам се да не работя до много късно, разрешил съм им да ми се обаждат в офиса, ако имат проблем. Уикендите са свещени, всяко лято вземам месец отпуск и прекарваме на езерото Тахо. Всичко се подреди много добре, но не така си представях нещата. Мислех, че ще сме от онези симпатични семейства с мама и татко и ято деца край тях. Вместо това сме аз и ятото... или по-точно ятото и аз. — Той ѝ се усмихна. — Прекарваме добре заедно и те ангажират цялото ми внимание, особено през уикендите.

— Изненадана съм, че не си се оженил отново — призна честно Мередит. — Сигурно не е лесно да гледаш сам три деца.

— В известен смисъл е лесно — отвърна той с изненадваща прямота. — Не е необходимо да спориш с друг как да ги възпитаваши. Няма битки за това кое е правилно или неправилно и дали е добро за тях. Вземаш сам всички решения. Отношенията ни са прекрасни и мисля, че те ме уважават. И за да бъда откровен, струва ми се, че Шарлот ме изцели. Никога повече не съм пожелавал да имам подобна връзка. Има нещо невероятно изкуствено и непочтено в брака.

Особено ако жена ти през цялото време спи с бизнес партньора си. Ала Мередит се постара да не каже това гласно. В края на краищата те с Кал може и да се сприятеляваха, но той все пак ѝ беше клиент.

— Трябва да си бил много обиден, когато ти е казала истината — внимателно отбеляза Мередит. — Изненадан ли беше, или го подозираше?

— Не съм го подозирал и за миг. Смятах я за най-почтената жена под слънцето. Тя самата имаше същото мнение за личността си. Много се гордееше със себе си, че той бил единственият друг мъж, с когото е спала, преди да се оженим. В нейните очи това бе равносилно да ми

бъде вярна. Аз обаче не приех нещата по този начин. Преживях го дълго време.

— А сега? — попита Мередит, след като допиха първата си чаша вино и започнаха да вечерят.

Разговорът бе интересен и ѝ даваше неочакван поглед за личността му. Историята му будеше съчувствие у нея. Даваше си сметка, че ако Стив някога бе имал връзка, тя би била съсипана. Що се отнасяше до Стив обаче, сигурна бе, че той никога не би постъпил така. Ала изглежда съпругата на Калан бе от друга порода.

— Преживяваш ли още?

— Да преживявам? Не, вече не. Наистина, когато се замисля за това, понякога се ядосвам. Постъпката ѝ не бе почтена, но често става точно така. И не съм склонен да извърша същата глупост като се обвързва отново. Не искам да си слагам главата на дръвника и да предлагам на някого възможността да я отсече или пък да изтръгне сърцето ми. Бракът понякога прилича на гладиаторска арена, подобно на Колизеума. Просто вече нямам силите да се предлагам на лъвовете.

Той използваше силни изрази, а картината, която рисуваше чрез тях, бе сурова. Беше измамен от жената, която бе обичал и на която бе вярвал, майката на неговите деца, и беше очевидно, че изобщо не ѝ е простил, нито бе преживял измяната напълно. Мередит не бе сигурна, че трябва да го обвинява за това.

— Колко са големи децата ти?

Той се усмихна. Не беше трудно да се види, че ги обичаше с цялото си сърце.

— Мери Елън е четиринайсетгодишна, трудна възраст, бих казал. Допреди година ме смяташе за велик, според нея оттогава коефициентът ми на интелигентност непрекъснато намалява. В нейните очи съм вече едва ли не изкуфял. Джули е на дванайсет и все още ме признава, но и тя започва да навлиза в същата зона като Мери Елън. Още една година и авторитетът ми ще се срине и пред нея. Андрю е на девет. По някакво чудо той все още смята, че съм страхотен. Надявам се да се запознаеш с тях някога, Мери — без предисловия той започна да я нарича галено по същия начин като Стив, но тя не обърна внимание.

— И аз се надявам. Изглежда са чудесни деца.

Ала не можеше да не се запита дали не им е трудно да растат без майка край себе си, особено на момичетата, които бяха в пубертета. Не можеше да си представи, че им е лесно — нито на тях, нито на Кал. Тази история бе много вълнуваща. Клиентът ѝ очевидно бе интересна личност и ѝ се искаше да научи нещо повече за него. Не искаше да го разпитва, но се чудеше дали има приятелка, или беше един от онези мъже, които, след като веднъж са били наранени, се задоволяват с тълпа временни компаньонки край себе си, може би от време на време и само с една от тях, но която можеше да бъде отстранена в момента, в който се сближи твърде много с него. Не ѝ приличаше на човек, на когото му допада идеята да се ангажира, не и след преживяното първия път, и в известен смисъл тя изпитваше жалост към него.

Ала той я изненада със следващия въпрос.

— Мередит, защо според теб не искаш деца? Пропускаш едно вълшебно преживяване, но хората, които не са минали по този път, не го знаят.

— Никога не съм имала време за бебе. Просто съм твърде заета. И мисля, че няма да е честно към моите деца. Не искам да постъпя като съпругата ти, да наема детегледачка и да се върна бързо на работа. Децата заслужават майките им да са непрекъснато до тях, но ако трябва да съм честна, струва ми се, че това не би ми било приятно. Прекалено голямо удоволствие изпитвам от работата си.

— Смяташ ли, че наистина е така, или това по-скоро показва, че не си дотам привързана към съпруга си?

Тя се вцепени и бързо поклати глава в знак на отрицание:

— Мисля, че двамата със Стив сме доста привързани един към друг. Никога не е имало проблеми помежду ни. Наистина е свързано с кариерите ни.

— Същото ми каза и Шарлот, когато за пръв път ѝ предложих да имаме деца. Ала истината е съвсем различна. Тя имаше връзка с друг мъж, който никога не е искал да се ожени за нея. А и не мисля, че тя бе сигурна в чувствата си към мен, въпреки че си представяше обратното. Струва ми се, че когато една жена наистина вярва на някой мъж, тя иска да има деца от него. Може би ти не си толкова сигурна в доктор Килдеър, както смяташ, Мередит, нито пък в чувствата си към него.

Теорията му бе шокираща и тя дори не искаше да я слуша. Със сигурност не важеше за тях със Стивън, независимо дали Калан Дау си

вярваше.

— Гарантирам ти, случаят не е такъв. Ние сме много влюбени един в друг. Възможно е да съм просто една от онези жени, които нямат нужда от деца, и съм достатъчно умна, за да си давам сметка за това. Може би няма да съм много добра майка. Това обаче няма нищо общо с привързаността ми към съпруга ми.

— Не го вярвам, Мередит. Ти сигурно си въобразяваш, че си привързана към него, но според мен е естествено, ако ти истински вярваш във вашата връзка, да искаш деца — думите му започваха да я дразнят.

— Това са глупости, Кал, и ти го знаеш. Не мога да повярвам, че наистина си мислиш подобни неща. Каж ми, че се шегуваш.

— Съвсем не се шегувам. Не е нужно да го признаваш пред мен. Но помисли върху думите ми, когато останеш сама тази вечер. Отговори си на въпроса защо не искаш неговите деца?

— Защото през последните дванайсет години правех това, което исках — организирах банкови обединения, пишех забележки в червено в проспектите с помощта на юристите и придружавах клиентите си на гастролни презентации. Според теб кога съм имала време за деца?

— По всяко време, ако си ги искала. Твоите клиенти не могат да заместят бебето в ръцете ти, Мередит. Всички ние идваме и си отиваме, а детето е завинаги твое. Но може би това не важи за брака ти. — Той я погледна крадешком и забеляза, че я е обидил, така че побърза да промени темата.

През следващите два часа те разговаряха за неговата емисия акции и за гастролната презентация. Ала въпреки уверенията, които му даде, той така и не успя да я успокои. И когато Мередит се прибра в стаята си в хотела, малко след десет часа, тя все още мислеше върху думите му. Казаното от него бе нелепо. Тя имаше всички сериозни основания, които жените изтъкваха, за да не допуснат някоя неппростима грешка и да имат деца, когато не ги искат или ако не са готови. Кариерата, ѝ беше точно толкова важна за нея, колкото и за Стив, а нейната по-специално отнемаше и същите усилия. Не беше възможно да съчетае деловия си живот с отглеждането на деца, освен ако не бе готова да намали до крайност дейността си или да напусне фирмата. Дори Стив разбираше това и не можеше да си представи, че Калан не схваща положението. Само защото той има три деца, това не

означаваше, че всички останали биха искали или биха изпитвали радост от тях. Бог бе свидетел, че това не важеше за жена му и постъпката ѝ се стори още по-грозна на Мередит, защото първо ги бе родила, а после се бе отказала от тях и ги бе изоставила заради мъж, кариера и живот в друга страна. Мередит не би постъпила така, ако вече имаше деца. Предпочиташе да не изпада в положението на Шарлот Дау, която бе отхвърлила с лека ръка отговорностите си като майка. Мередит по-скоро би направила операция на тръбите си и нерядко бе мислила върху това, но знаеше, че Стив би се разстроил, ако го стори. Неведнъж я е молил да не го прави.

Не можеше да разбере защо не успя да убеди Калан, че е напълно отдадена на брака си. Фактът, че не искаше деца, несъмнено не означаваше, че не обича Стив, тъкмо напротив, обичаше го толкова много, че не искаше да го дели с никого.

Когато си легна, все още бе разстроена от разговора. След като не заспа в тъмнината в продължение на половин час, разкъсвана от терзания, реши да се обади на Стив, само за да му каже, че го обича.

Сестрата, която отговаряше на телефоните в травматологията, я информира, че не знае къде е, видяла го преди десет минути, но мислела, че е на друг етаж, за да вземе някакви рентгенови снимки, затова Мередит му изпрати съобщение по пейджъра. Написа му телефона в стаята си и започна да чака обаждането му. Ала двацет минути по-късно той още не се беше обадил и тя се запита дали отново не е влязъл в операция. Докато чакаше, започна да се унася, мислеше за него, но въпреки това нещо я глождеше. С всяка своя фибра бе сигурна, че му е напълно отдадена, че го обича силно и не даваше пет пари кой ѝ вярва, след като Стив ѝ вярваше. А фактът, че тя не искаше деца, нямаше нищо общо с любовта ѝ към него. Просто имаше други приоритети в живота, убеждаваше сама себе си. Но след като заспа, се мята неспокойно цяла нощ, преследвана от сънища, в които Стив ѝ крещеше, заобиколен от множество деца, които плачеха и викаха, и се вкопчваха в нея като малки демони.

ГЛАВА 5

Пътуването, свързано с емисията ценни книжа, което Мередит организира за Калан Дау, премина блестящо. В Чикаго имаха огромен успех, речта му мина много добре и дори финансовият директор се представи забележително. Въпросите, които задаваха присъстващите, бяха интелигентни и конкретни, а отговорите на Кал бяха тъкмо това, каквото те очакваха да чуят. В Минеаполис събитията се развиха още по-добре.

Когато стигнаха в Лос Анжелис, Кал и Мередит бяха много ентузиазирани, защото имаха заявки за почти цялата емисия. Във всички случаи акциите щяха да бъдат недостатъчни. Очертаваха се повече инвеститори, отколкото им бяха необходими.

Мередит бе в толкова прекрасно настроение и бе прекарала така чудесно с него, че почти му бе простила за нелепостите, които ѝ бе наговорил в Чикаго за брака ѝ. По това време вече бе решила, че гледната му точка произтича от собствения му неуспешен опит в брака. Никой от тях не спомена повече за това и докато пътуваха от град на град, между двамата се създадоха непринудени приятелски отношения. През това време бе разговаряла със Стив два пъти. Той най-сетне се бе прибрал да ношува вкъщи, ситуацията в травматологията значително се бе успокоила. Нямаше търпение да го види.

Изкара още една вечеря в Лос Анжелис, на следващия ден ѝ предстояха още три презентации, а между закуската и обяда имаха време да се срещнат конфиденциално с още двама големи инвеститори. Емисията срещаше огромен интерес и след втората вечеря в Лос Анжелис в четвъртък вечерта те заминаха за Сан Франциско. Приземиха се в десет и петнайсет, където тя бе уредила да го чакат кола и шофьор, а друг закара нея в хотел „Феърмонт“. Кал възнамеряваше да се прибере вкъщи при децата си и щяха да се срещнат с него за работната закуска във „Феърмонт“. Бяха преживели три безкрайни дни, които обаче се оказаха изключително плодотворни.

— Ще се оправиш ли? — попита я той загрижено.

Постоянно си разменяха ролите. Тя се грижеше за него, когато имаха срещи и презентации, а по време на пътуването или докато разговаряха в паузите, имаше чувството, че той е по-големият ѝ брат.

— Чувствам се виновен, че те оставям на летището. — След като бяха прекарвали заедно три дни, се чувстваха като стари приятели.

— Мисля, че мога да си представя — усмихна му се тя. — Прибери се вкъщи и се радвай на децата. Аз ще отида в хотела, ще взема гореща вана и ще се отпусна. Ще се видим утре сутринта.

— Ще бъда там в седем и трийсет — обеща ѝ той.

Презентацията бе насрочена за осем. После имаха още една по обяд, следвана от среща с представители на два частни инвеститора — и двата бяха университети, а после ѝ предстоеше полет до Ню Йорк.

— Може би утре вечер ще успееш да дойдеш на вечеря с децата, след като завършат срещите ни.

— Зависи как ще се чувствам тогава — отвърна тя съвсем благоразумно. — Предполагам, че вече ти се повдига от мен. Не искам да ти се натрапвам, когато си със семейството си. А имам и много работа. — Мередит не се разделяше с вечното куфарче.

— И ти имаш нужда от малко почивка. А децата ще се радват да се запознаят с теб.

— Нека го обсъдим утре — предложи тя, докато излизаха заедно от летището. — Ще се видим сутринта. — Тя му помахаша, след като се разделиха, а когато се прибра в хотелската си стая, ѝ се обади Стив.

— Кога си идваш? Липсваш ми!

— И ти ми липсваш, скъпи. Ще си бъда у дома към седем сутринта в събота. Работиш ли?

— Да, в момента съм на работа. Но утре вечерта съм в почивка. Когато се прибереш в събота, само ела в леглото и ме събуди.

— Това е най-доброто предложение, което чувам от седмица. — Тя се усмихна.

Грозните думи, които Кал изрече за брака им, не бяха забравени. Но вече бе сигурна, че те не се отнасят до нея. Той бе просто циник.

— Надявам се това наистина да е най-доброто предложение, което си получавала през седмицата. Този тип нали не те сваля?

— Разбира се, че не. Става дума за бизнес.

— Как върви?

— Страхотно. Нямам търпение да стигнем до Ню Йорк. В понеделник сме в Бостън, във вторник — в Ню Йорк. Между другото, ще замина за Бостън чак в неделя вечерта. Ще имаме заедно на разположение цели два дни.

— По дяволите. Точно от това се страхувах. В неделя съм на работа, замествам Лукас.

— Няма проблем, поне ще прекараме заедно съботата.

— Казах ти, че все едно съм женен за стюардеса. Единственото, което не правиш, е да ми сервираш вечерята.

— Ще ти донеса вкъщи някоя от онези малки бутилки текила от полета утре вечерта, ако искаш.

— Донеси себе си вкъщи. Нямам търпение да те видя.

И на двамата седмицата им се видя твърде дълга и тя също копнееше за присъствието му. Следеше новините след атентата в Емпайър стейт билдинг, все още терористите, които го бяха извършили, не бяха заловени. Повечето хора бяха загинали след първата експлозия. Броят на мъртвите нарасна на над триста въпреки усилията на Стив и колегите му.

Побъбриха още няколко минути и тя взе душ. После, когато вече четеше в леглото, Калан се обади с няколко обичайни въпроса.

— Струва ми се странно, че не съм в един хотел с теб, Мери. Това ми стана навик. — Стори й се спокоен и както винаги дружелюбен.

— Ще бъдеш истински щастлив, когато след Европа ме видиш за последен път, повярвай ми. Нека обаче първо отидем до Ню Йорк. Там е най-важната презентация.

— Знам, че е така. Все още малко се тревожа за нея.

— Недей. Досега всичко върви чудесно. Вече се говори за емисията. А след Ню Йорк купувачите ще са повече, отколкото предлаганите пакети акции. Списъкът им ще е като справочник „Кой кой е в инвестиционната банкова дейност“. — Тя имаше предвид рекламното съобщение, което щеше да се появи в „Уолстрийт джърнъл“ на следващия ден след предлагането на ценните книжа, за да оповести края на сделката със списък на всички купувачи. А в този случай той щеше да е впечатляващ.

— Благодаря ти, Меридит — с благодарност изрече той. — Никога не бих постигнал това без теб.

— Глупости — отвърна тя не съвсем в тона на вежливостта и той се разсмя. Беше му приятно да работи с нея и съжаляваше, че скоро ще се разделят. — Как бяха децата ти, когато се прибра? Обзалагам се, че са се зарадвали много. — Особено след като майка им я нямаше, тя си даваше сметка колко важен трябва да е за тях Калан.

— Всъщност бяха заспали. Икономката ми е безкомпромисна, що се отнася до режима им на сън. За тях това е полезно. Ще ги видя утре вечерта, когато се прибера. Мислех първо да се отбия в офиса. Може би ще ме придружиш?

— Сигурно. Ще мина оттам на път към летището.

Възнамеряваше да остане в първокласния си апартамент и да чете материалите, спокойно да хапне един сандвич и да хване после полета за Ню Йорк.

— Ще поговорим за това по-късно — сдържано отвърна той, а после я посъветва да се наспи и ѝ обеща да се видят на сутринта.

След като затвориха, тя дълго лежа в леглото, не може да заспи, мислеше за него. Той бе чудесен мъж и добър приятел, но в известен смисъл тя го съжаляваше. Бе толкова очевидно, дори за външен човек като нея, че той бе силно наранен от предателството на съпругата си, от факта, че в крайна сметка го бе изоставила. Обичаше децата си, но явно в сърцето му не бе останало място за любов към друга жена. Сякаш Шарлот бе унищожила частица от него и сега, осем години по-късно, тази частица все още не бе възстановена. Явно поради това той не можеше да проумее отношенията ѝ със Стив и се отнасяше към брака ѝ с недоверие.

Мисълта за това отново я върна към Стив и тя се усмихна сама на себе си, замислена колко много ѝ липсва той и колко щастлива ще бъде, когато го види в събота сутринта. Бяха щастливи, след четиринайсетгодишен брак все още между тях имаше нещо много специално. А теорията на Кал, че тя не го обича или че не му вярва достатъчно, за да има деца от него, ѝ се струваше глупава. Тя се унесе постепенно в сън с мисълта за Стив и тази нощ сънищата ѝ бяха прекрасни.

На следващата сутрин се срещна с Кал във фойето в седем часа, както се бяха уговорили. Разходиха се за кратко в Хънтигтън парк на

чист въздух, а после се върнаха да пият кафе. Мередит бе учудена от студа, бризът беше бръснещ, а мъглата над града още не се бе вдигнала. Въпреки това разходката навън бе разнообразие, вместо да седи в неприветливите помещения, в които бяха организирани презентациите им.

— Готов ли си за следващия рунд? — попита го тя, докато похапваха кифлички с боровинки.

— Разбира се. А ти? Отегчи ли се вече от „Дау тек“?

Той изглеждаше енергичен и свеж, след като бе прекарал нощта в собственото си легло, а и явно бе щастлив, защото бе видял децата си.

— Разбира се, че не съм уморена от „Дау тек“. — Тя му се усмихна, докато сервитьорката им сипваше кафе. — Предстои да завоюваме нови светове.

Ала и двамата знаеха, че в Сан Франциско щеше да им е лесно. Това бе градът, където той живееше, а жителите на Сан Франциско знаеха какво бе постигнал в Силициевата долина.

Първата им презентация за деня мина добре, след това имаха кратка закуска и тя успя да се обади в работата си. А после отидоха направо на обяд и на следващата презентация. Храниха се с ритуалното „гумено пиле“, а към два и трийсет свършиха и всичко бе готово. Калан погледна часовника си и каза, че може да се върне до офиса и покани Мередит да го придружи.

— Мисля, че бих могла да се опитам да хвана по-ранен полет — отклони поканата тя.

Имаше един в пет часа, който ако можеше да хване, щеше да се прибере у дома в един часа след полунощ. Знаеше, че на Стив това ще му хареса.

Но когато се обади в авиокомпанията от хотела, информираха я, че няма свободни места. Трябваше да чака до нощния полет. Каза на Калан, че ще остане в хотела и ще чете нещо. Ала той бе настоятелен. Искаше да я заведе в Пало Алто и отново да се срещне с хората в неговия офис, преди да отпътува от Сан Франциско. Покани я да посети и дома му, ако има време, и да се запознае с децата му.

— Нямало те е цялата седмица, ще имаш твърде много ангажименти, за да се занимаваш и с мен — не отстъпваше тя.

— Харесва ми да се занимавам с теб. Освен това винаги съм готов да получа безплатен съвет.

Той ценеше изключително високо мнението ѝ, а тя вече знаеше за „Дау тек“ почти колкото него. Калан бе толкова горд с компанията и семейството си, че нямаше търпение да ѝ ги покаже. Тя се качи горе, взе багажа си и след десет минути слезе при него във фоайето. А в три и половина бяха в Пало Алто. Служителите в офиса се зарадваха, когато го видяха, и веднага го заразпитваха за подробности от гастролната презентация.

— Всичко мина гладко — съобщи той с широка усмивка и погледна Мередит. — Благодарение на мисис Уитман — обясни на колегите си.

Чарлс Макинтош се бе прибрал вкъщи след обяда във „Феърмонт“. Той не бе в първа младост и се бе уморил след цяла седмица презентации. Мередит не би искала да го признае пред Кал, но за нея бе облекчение да не чува придирчивите му забележки и отрицателното му мнение за всичко. С него се работеше твърде напрегнато. А когато след обяда седнаха в кабинета на Кал, той сам заговори за това:

— Не знам какво да правя с него, Мери. Мислех, че вече ще е свикнал с идеята, но той все още е ядосан, че превръщам компанията в акционерна. Противопоставя се принципно и е съвсем искрен. В случая обаче тази позиция не е конструктивна. Тъй като чувствата му са много силни, той отхвърля работата, която трябва да свърши, не желае да се занимава с анализаторите, с Комисията по ценните книжа и фондовите борси, с акционерите. Според него ние просто грешим. Не допуска никой да погледне какво прави, понякога дори и мен. Ще спечели пари от тази операция, но съм сигурен, че дори не го е грижа за това. Просто не искаше да предприемам тази стъпка.

— Нека поговоря с него — отвърна Мередит.

Тя все още смяташе, че може да го привлече към идеята. Чарли не бе казал нищо, което да навреди, но и не помагаше кой знае колко.

— Не съм сигурен, че това е правилната тактика. — Кал бе предпазлив. Чарли не одобряваше особено Мередит, а той не искаше да подсилва неприязънта му към нея. — Нека почакаме и да видим дали ще се успокои, може и сам да размисли. Не искам да го притискам. — Кал твърде много уважаваше Чарли, който бе приятел на баща му.

— Ако не се приспособи — предупреди Мередит, — е възможно акционерите ти да не го възприемат.

Тя също продължаваше да се притеснява по този повод.

— Бедният стар Чарли — отбеляза Кал, след което двамата насочиха разговора към друга тема.

Той ѝ показа няколко доклада и двамата обсъдиха новите му идеи. Тя отново се впечатли силно от творческия му размах и от широтата на мисълта му. Неговият успех се дължеше преди всичко на тези му качества. А в пет и половина той я погледна, настанен удобно в креслото си, и ѝ зададе странен въпрос.

— Мередит, някога мислила ли си да напуснеш инвестиционната банкова дейност?

Тя бе забележителна в професията си, той го разбираше по-добре от всеки друг, но бе установил, че Мередит проявява интерес и към бизнеса с високи технологии.

— Ти се справяш отлично и вероятно печелиш дяволски много пари.

— Така е — отвърна тя със срамежлива усмивка.

— Тук ще печелиш още повече — отбеляза Калан Дау. — Ако някога решиш да направиш промяна, ще се радвам да ми се обадиш. Надявам се, че ме разбираш.

— Поласкана съм. Но за момента не възнамерявам да отивам никъде. — Двамата със Стив бяха прекалено обвързани с Ню Йорк, за да мислят за преместване. Той имаше чудесна работа в травматологичното отделение, а тя бе омъжена за Уолстрийт.

— Това може да е по-вярно, отколкото предполагаш — рече Калан Дау. — В една старомодна фирма като тази, в която работиш, Мередит, каква кариера можеш да направиш според теб? Ти си вече партньор, но освен теб има много възрастни, солидни, добре окопали се старши партньори. Ти никога няма да управляваш тази фирма. Няма да допуснат жена на това място и ти го знаеш.

— Възможно е да се случи някой ден — спокойно отвърна тя. — Времената се менят.

— Времената са се променили навсякъде другаде. В инвестиционната банкова дейност обаче всичко се развива по-бавно. Това е последният бастион на господата, които бяха свикнали да управляват света, и все още го правят на някои места. Струва ми се, че

ти си си осигурила забележителни позиции, особено в сделките с високотехнологичните компании. Няма да отречеш, че старшите партньори още изпращат хора като Пол Блек, за да те придружават на срещите с клиентите ти. Тези хора имат повече власт от теб. Ти свършваш работата, за тях остава славата. — Тя самата бе размишлявала върху това, но не искаше да го признае пред него.

— Ти си истински подстрекател, нали, мистър Дау? — Гледаше го с широка усмивка на лицето. — Какво искаш да направя? Да подам оставка, когато се прибера? Те ще бъдат доволни.

— Не, струва ми се, че само хвърлям камък в локвата. Когато видя добра възможност, не мога да не действам. Ние работим добре заедно, Мередит. Мислим еднакво за много неща. Не искам да те изпускам.

Не можеше да не се съгласи с него, но и не можеше да се каже, че бяха пропуснали възможността.

— Не бих казала, че сме си губили времето заедно, нали? — Бяха организирали прекрасно първичното предлагане на акции заедно.

— Разбира се, че не. Просто вече мисля колко ми е неприятно, че съвместната ни работа приключи. Мога всеки ден да ти се обаждам и да се съветвам. Като си мисля за това, разбирам, че вече трупам загуби.

Тя се разсмя на думите му.

— Предупредих те, че в края на гастролната презентация ще съм ти омръзнала до смърт. Но винаги можеш да ми се обадиш.

— Вероятно ще бъдеш на път с някой нов клиент, който ще хленчи и ще плаче, ще има нужда да държиш ръката му, докато не превърнеш компанията му в акционерна.

— Не за дълго във всеки случай. Ще го преживея за няколко седмици. Със Стив не сме се виждали почти цялото лято.

— Не знам как го правиш — отбеляза той с възхищение. — Може би така сте запазили брака си в продължение на четиринайсет години. Възможно е да се развива още по-добре, ако изобщо не се виждате. — Това обаче не можеше да се каже за неговия брак и той си даваше сметка.

— Стив твърди, че е страхотно да си женен за стюардеса.

— Едва ли. — Кал ѝ се усмихна, изглеждаше вече успокоен в края на дългата седмица. А и явно очакваше уикенда, който щеше да прекара с децата си, преди да замине в неделя за Бостън. — Какво ще

кажеш за една ранна вечеря с моите малки чудовища? Ще те откарам после до летището за нощния полет. Не е необходимо да тръгваме преди осем и половина.

Макар че тя се бе съгласила да се запознае с тях, първоначално се бе съпротивлявала на предложението, но сега ѝ бе неудобно да му откаже. Наистина не искаше да се натрапва, но харесваше компанията му и проявяваше любопитство да се запознае с децата.

— Сигурен ли си, че няма да им е неприятно да заведеш непознат вкъщи?

— Ще го преживеят. Свикнали са с бизнес дами като майка им. Не обръщат голямо внимание на това, което правя. На този етап момичетата се интересуват от къси поли и грим. А Анди го е грижа единствено за ферарито ми. С тях не разговарям за работата си.

— Вероятно това не е толкова лошо. Ще имат достатъчно време за делови ангажименти след години.

— Миналия уикенд се върнахме от Тахо, вчера тръгнаха на училище. Тази сутрин всички недоволстваха по този повод.

Двамата излязоха заедно от офиса, по това време почти всички служители си бяха тръгнали. Ферарито му бе на паркинга. Бе докарал Мередит от Сан Франциско с него, чантите ѝ бяха в багажника и когато тя отново се качи в колата, той свали гюрука.

— Само на пет минути сме от дома ми. Не е лошо да вземеш малко чист въздух — непринудено обясни Кал.

В Пало Алто бе с четири-пет градуса по-топло, отколкото в града. Мередит изпита удоволствие от краткото пътуване в открита кола.

Бъбреха приятелски, когато той зави по алеята с ограда от двете страни, портата се отвори автоматично при натискането на копчето на козирката на автомобила. А когато портата се прибра, пред очите ѝ се откри прекрасна каменна къща с просторна ливада от едната страна, няколко красиви стари дървета, огромен басейн, група деца в него и няколко други, разположили се на шезлонги отстрани, увити в хавлиени кърпи. Наблюдаваше ги приятна на вид жена на около трийсет и пет години, а до едно малко момче стоеше златен ритрийвър, който се затича след топката, която то хвърли надалеч. Сцената бе

идилична и напълно контрастираше с деловия живот в сферата на високите технологии. Това бе светът, в който той обичаше да се връща. Няколко деца му помахаха, когато приближиха. Той паркира колата, а Мередит забеляза, че едно от момичетата я наблюдаваше с интерес.

— Здравейте, деца — извика им Кал и прекоси ливадата.

Край басейна имаше поне десет деца и Мередит се досети, че повечето са техни другарчета, но когато приближиха, тя разбра кои са на Калан. Двете момичета, които той ѝ бе описал — Мери Елън и Джули, приличаха много на него дотолкова, че дори бе забавно. А пък Анди бе смалено копие на баща си. Когато той я представи, и тримата я заоглеждаха, сякаш току-що идваше от друга планета.

— Дватама бяхме заедно на проучвателно пътуване. В Чикаго и Минеаполис, и Лос Анжелис. А следващата седмица заминаваме за Европа — обясни той, докато Анди я гледаше подозрително.

— Ти новата приятелка на татко ли си?

Мередит се усмихна на този въпрос, а Кал побърза да го сгълчи.

— Анди! Много си груб и отгоре на това говориш, без да мислиш.

— Е, така ли е? — настоя детето.

Кучето донесе топката и я пусна в краката му, но Анди не му обърна внимание. Да разпитва Мередит, бе много по-интересно, отколкото да играе с ритрийвъра. А изглежда и сестрите му слушаха с интерес.

— Всъщност, аз съм омъжена. С баща ви просто работим заедно. Съпругът ми е лекар. — Надяваше се да се разбере лесно с тях. Приятелчетата им се струпаха наоколо, но двете момичета сякаш изпитваха неудобство и не се приближиха.

— Какъв лекар? — попита я Анди. — За деца ли се грижи?

— Понякога. Грижи се за хора, преживели тежки злополуки, той е травматолог.

— Веднъж паднах от велосипеда и си счупих ръката — обясни Анди и ѝ се усмихна.

Явно бе решил, че е красива и не преследва баща му.

— Сигурно е боляло — съчувствено рече Мередит.

— Така е. Имаш ли деца?

— Не, нямам. — Запита се дали трябва да се извини заради този факт.

Двете момичета продължаваха да я наблюдават крадешком, но се задоволиха единствено да я поздравят възпитано, когато баща им я представи. Не направиха нищо повече. Слушаха отговорите ѝ на въпросите на брат им и изглежда бяха доволни от чутото.

— Връщам се в Ню Йорк след няколко часа.

Каза го сякаш искаше да им внуши по-голямо доверие. По някакъв начин почувства, че те я възприемат като заплаха, въпреки че е омъжена, и тя се постара да ги увери, че скоро ще си тръгне.

Кал ѝ предложи чаша вино, а децата се върнаха при другарчетата си. Половин час по-късно, докато двамата с Мередит седяха във вътрешния двор, пиеха вино и бърбеха, приятелите на децата му си тръгнаха и те се качиха горе да се преоблекат за вечеря.

— Децата ти са красиви — отбеляза тя, — толкова много приличат на теб.

— Шарлот винаги е казвала, че Анди ми е одрал кожата, дори когато беше бебе. А двете момичета изглеждат точно като майка ми. Мисля, че отчасти заради това Шарлот никога не се е чувствала обвързана с тях. — От всичко, което бе споделил с нея до този момент, Мередит подозираше, че има по-дълбоки причини да не се обвърже с тях, главно заради дългата ѝ връзка с друг мъж и факта, че тя никога не бе искала деца. — Те не са свикнали да водят хора. Срещали са се само с една-две от жените, с които съм излизал.

— И защо? — Тя бе озадачена от думите му, макар те донякъде да обясняваха защо децата изпитваха недоверие към нея.

— Не мисля, че тази част от живота ми е тяхна работа — обясни ѝ той искрено. — Не съм имал достатъчно сериозна връзка, за да се налага да представям жената на децата си.

Трудно бе да се повярва, че през осемте години след развода си той не се бе ангажирал сериозно с жена. Започна да си задава въпроси за него и стигна до същия извод, до който бе стигнала и преди това — че той се страхува от обвързване, след като съпругата му го бе изоставила, въпреки твърденията му, че се е възстановил от удара.

Поседяха още известно време във вътрешния двор, наслаждаваха се на благоуханната вечер, а после той я покани вътре в елегантната дневна, пълна с английски антики и прекрасни произведения на изкуството. Няколко минути по-късно икономката им съобщи, че вечерята е готова. Чувстваше се като животно в зоологическа градина,

когато двете момичета я заоглеждаха, не можеше да не си зададе въпроса какво ли мислят за нея.

Калан се изправи и се приближи бавно към тях.

— Как мина в училище, деца? — попита ги той непринудено, а Мередит го последва.

— Мразя училището — заяви Анди, но не достатъчно убедително.

По-скоро това бе стандартен отговор, а Джули неохотно обясни, че харесва новата си учителка. Мери Елън замълча.

— В гимназията ли учите? — поинтересува се Мередит вежливо, когато влязоха в трапезарията, а Кал издърпа стола до своя и настани Мередит на него.

— Аз съм в първия гимназиален клас — лаконично отговори Мери Елън и думата, която изникна в съзнанието на Мередит, докато я гледаше, бе нацупена.

Нямаше нищо общо с непринуденото поведение на баща си. Тя бе красиво момиче, но ѝ липсваше живец и заради очевидното отсъствие на сърдечност изглеждаше по-малко привлекателна. Доколкото Мередит можеше да прецени, почти не намираше у нея чар, може би момичето се чувстваше нещастно. Мередит се питаше дали винаги е такава или просто състоянието ѝ се дължи на неочакваната гостенка и на факта, че вижда баща си с чужда жена.

Разговорът по време на вечерята не вървеше, точеше се бавно, децата почти не говореха, а Калан се преструваше, че не забелязва. В крайна сметка Мередит престана да се опитва да ги въввлече в разговор. Единственото, което показаха ясно, без да го казват, беше, че не проявяват интерес да разговарят с нея, дори да отговарят на въпросите ѝ. А и тя самата не общуваше лесно с деца. След известно време вече изобщо не знаеше какво да им каже, стори ѝ се, че и Калан не проявяваше голям интерес към тях. Веднага след десерта помолиха да ги извинят и изтичаха горе толкова бързо, когато той им позволи, че почти се сблъскаха на прага.

— Съжалявам, Мередит — обърна се той към нея да ѝ се извини, когато икономката сервира кафето, а Мередит видимо се отпусна. Беше твърде напрегнато за нея да вечеря с децата. — Струва ми се, че се разтревожиха заради теб. Обикновено не се държат така. Те са добри

деца. Мисля, че просто не могат да разберат коя си, нито защо си тук. Ще трябва да си поговоря с тях на тази тема.

— Недей — вежливо се зае да го разубеждава тя, — ако никога не водиш жени вкъщи, не е чудно, че са се притеснили. Това не е ли малко необичайна ситуация? Твоите приятелки не искат ли да се срещат с децата? — За нея начинът му на живот бе странен. Очевидно той си имаше своите недостатъци, след като децата седяха като вкаменени при появата на жена в къщата, независимо че му е само делова партньорка.

— Това, което моите приятелки искат, и това, което получават, са две различни неща. — Кал ѝ се усмихна. — Няма смисъл да ги представям, след като не се задържат дълго.

— Това бе страхотно изказване, Кал. Как успя да го научиш наизуст?

— Защото така е от доста време и вероятно ще продължи още дълго. Ако си променя решението, винаги мога да направя нещо. Много по-лесно е да представя някоя жена на децата, отколкото да им обяснявам защо повече не се виждам с нея. Не е необходимо да се тревожат за това.

— Предполагам, че тъй като не споделяш с тях, те са развили чувство на собственост към теб.

Това бе вежливият начин да му каже, че докато седяха на масата, приличаха на малки безмилостни убийци. Погледите им пробиваха Мередит като със свредел цялата вечер и на нея това никак не ѝ бе приятно. На никого не би му било приятно. Ала тя се страхуваше да каже нещо повече. В края на краищата те бяха негови деца и едва ли бе нейна работа да му казва, че не ги възпитава правилно. Предполагаше, че те всъщност са чудесни деца. Бяха здрави и изглеждаха добре, сториха ѝ се интелигентни, но със сигурност не бяха дружелюбни. Всъщност, доколкото усети, се отнесоха към нея с неприязън, особено Мери Елън.

Мередит не можеше да не изпитва жалост към жената, която би попаднала в тази обстановка, особено ако обичаше Калан, а това бе възможно да се случи някой ден, въпреки че засега той отричаше.

Разговаряха отново за бизнеса и в осем и половина, съвсем по разписание, той я откара на летището. Помогна ѝ да чекира багажа си, а после я изпрати до фоайето за първа класа и тя му благодари за

интересния следобед и прекрасната вечер, каза му, че ѝ е било много приятно да се запознае с децата му.

— Бих искал да ти повярвам — с извинителен тон отвърна той. — Те не са точно страхотни, Мери, и аз си давам сметка за това. Може би трябва да започна да ги запознавам с различни хора, приятели като теб, най-малкото.

— Може би за тях ще стане по-лесно в бъдеще, ако не усещат заплахата. Те няма защо да се страхуват от мен — увери го тя чистосърдечно, а той се намръщи.

— Не съм сигурен, че ще повярват. Може би си мислят, че ги лъжа и че имаме връзка. Може би смятат, че си измислила историята със съпруга си.

— Защо бих направила подобно нещо, Кал? — Тя го погледна, шокирана от предположението.

— Защото така би постъпила майка им, ако това отговаря на целите ѝ. Излъга ги за мъжа, за когото в крайна сметка се омъжи. Те подозираха за връзката ѝ с него, много преди да го споделя с тях. Опитвам се да не постъпя по същия начин, затова не им казвам нищо.

— Може би правилното поведение е някъде по средата.

— Трябва да опитам — усмихна се той, а после ѝ пожела приятно пътуване и ѝ напомни, че ще се видят в неделя вечерта в „Риц Карлтън“ в Бостън.

— Вероятно ще стане към полунощ — отвърна Мередит. — Искан да прекарам малко време със съпруга си, но както изглежда, той ще работи, както обикновено. Поне утре ще бъдем заедно. Тръгвам в десет вечерта в неделя с полет от Ню Йорк.

— Ще бъда в хотела в седем — каза той. — Ако ти е скучно, когато той отиде на работа, тръгни по-рано и вечеряй с мен.

— Ще се обадя, ако реша. Междувременно, желая ти приятен уикенд.

— Ще играя тенис с децата утре, а останалата част от деня ще се излеждавам край басейна. Нямам търпение — призна си той и тя се засмя при мисълта за съвсем различните си занимания.

— А аз ще пера.

— Някак си не мога да си го представя — разсмя се той.

Тя бе прекалено хубава и блестяща, за да прекарва времето си край пералната машина. Не можеше да я види в ролята домакиня.

— Някой трябва да свърши тази работа, а Стив може единствено да готви. Не мисля, че трябва да го обвинявам.

— Трябва да ме запознаеш с него идните дни. Струва ми се страхотна комбинация — да спасява човешки живот и да готви едновременно. Идеалният съпруг.

— Много си подхождаме — усмихна се тя.

Остави я във фоайето с куфара ѝ и след половин час тя се качи на самолета. Малко след излитането Мередит извади лаптопа си. Работи едва час, след това го прибра, облегна се в креслото на самолета и затвори очи. Мислеше за Кал. Не можеше да си представи каква жена би го привлякла. Питаше се дали би го впечатлило хубаво лице, остър ум, глупост или приятелка, която да споделя душевните му терзания. С неговото враждебно отношение към брака и дългите връзки, бе трудно да се предвиди с каква жена би излизал. Даваше си сметка, че това изобщо не е нейна работа.

Седмицата бе дълга и се чувстваше уморена. Нямахше търпение да се види със Стив. Замислена за него, Мередит се унесе в дрямка и стюардесата я събуди, когато се приземиха. Тя бе една от първите, слезе от самолета, взе чантите си и хвана такси. В седем без десет в събота сутринта тя отвори вратата на апартамента им. Остави чантите в антрето, свали обувките си и влезе на пръсти в спалнята им, за да не го събуди. Той спеше дълбоко в леглото им, гол както обикновено, тя свали дрехите си и се пхна под завивките до него. Той леко се размърда и я притегли към себе си, сякаш е била до него през цялата нощ, а после отвори очи и разбра какво се е случило.

— Ти си се върнала — прошепна Стив, тя се усмихна и кимна, после го целуна. — Липсваше ми. — Той я притегли още по-близо и тя почувства топлината на тялото му до нейното, когато започна да я целува.

— И ти ми липсваше — призна тя.

Стив прокара ръка бавно по изящните извивки на тялото ѝ и тя осъзна с копнеж колко много време е минало, откакто бяха заедно за последен път. Преди повече от седмица, близо осем дни, и двамата жадуваха един за друг.

След това нямаше нужда от повече думи, остана само страстта, която пламтеше помежду им като вечен огън от деня, в който се бяха срещнали. И двамата копнееха за това, искаха го, отчаяно се нуждаеха от него. Колкото и малко време да прекарваха заедно, всеки момент за тях бе скъпоценен. Мина доста време, преди да продумат отново, а когато заговориха, копнинената ѝ руса коса се бе разпиляла по възглавницата, тя отново го прегърна и целуна.

ГЛАВА 6

Прекараха приятен, спокоен уикенд. В събота се излежаваха до обяд, заспиваха, събуждаха се, а когато станаха, валеше и те решиха да отидат на кино.

Гледаха филм, който и двамата отдавна бяха запланували да видят, а после се разходиха бавно до дома под дъжда, по пътя се отбиха да хапнат сладолед. Обсъждаха дали да не излязат да вечерят хамбургери, но накрая предпочетоха да останат вкъщи, да гледат видео и си поръчаха китайска храна. Като никога от болницата ги оставиха на мира. Той не беше на повикване, нямаше катастрофи, които изискваха присъствието му, когато не беше дежурен. За пръв път от месеци тя дори не докосна куфарчето си.

В единайсет същата вечер си легнаха прегърнати и той изпита ненавист към факта, че на другия ден трябва да отива на работа, а тя — да замине. Щеше да се върне в Ню Йорк в понеделник вечерта с Кал, предвиждаха да останат тук два дни, а в сряда вечерта Мередит пътуваше за Европа. Ала дотогава той щеше да е в болницата и тя се съмняваше, че ще го види. В четвъртък щеше да е в Единбург, в петък — в Лондон, и двамата с Кал щяха да останат там и през уикенда. В понеделник предстоеше Женева, във вторник — Париж, а после в сряда — обратно за Ню Йорк. Така че в крайна сметка нямаше да види Стив през следващите единайсет дни. Бяха свикнали на този стил на живот. Ала неочаквано предстоящата раздяла им се стори цяла вечност.

— След това известно време няма да пътувам, обещавам. — Тя лежеше до него, сгуснена до гърба му, обвила го с ръце.

— Ще те спра от тази работа. Не ме интересува колко пари печелиш, работата ти е ужасно натоварена и отсъстваш прекалено много. Може би вече е време да забавиш малко темпото.

Ала Мередит знаеше, че партньорите ѝ не мислят така. Стив явно искаше да поднови разговора за бебе, но нямаше смисъл, докато тази сделка не приключеше. Бе необходимо да се освободят поне за

малко и да разговарят. Според него този въпрос не търпеше вече отлагане, защото напредваха във възрастта. Той винаги бе искал да има три или четири деца, но би се радвал и на едно. Смяташе, че Мередит ще е съгласна поне на това. Можеха да си позволят сестра или детегледачка, ако тя искаше да се върне на работа, след като роди. Мислеше за това, докато лежеше до нея, но не каза нищо. Не искаше да подема сериозен разговор или още по-лошо — спор, просто искаше да ѝ се наслаждава. Смяташе, че тя се страхува да има деца, но ако веднъж решише да предприеме тази стъпка, той бе сигурен, че ще ѝ хареса.

Тази нощ спаха дълбоко в прегръдките си и когато в шест часа сутринта го събуди звънът на часовника, той с мъка се откъсна от нея. Трябваше да бъде в болницата в седем.

Когато излизаше, тя все още спеше и той я побутна лекичко, за да се сбогуват. Мередит стреснато отвори очи. В първия момент не можеше да се сети къде е прекарала нощта. Времето бе минало толкова бързо.

— Ще се видим, когато се върнеш, Мери... обичам те.

— И аз те обичам... ще ти се обадя довечера от Бостън.

Той кимна, целуна я, а минута по-късно тръгна, в чехлите и униформата за работа, за да спасява живота, който други унищожаваша. Понякога имаше чувството, че се бори с вятърни мелници.

Мередит спа до осем, после стана, направи си кафе, прочете вестника и започна да подрежда куфара си. Подготви се и за Европа, знаеше, че по всяка вероятност няма да има време, когато се върне в Ню Йорк с Калан за гастролната презентация. Щяха да са прекалено заети с предвидените инициативи в Ню Йорк. За тях това бе най-важният град, последният, преди да отпътуват за Европа. Искеше да осигурят инвеститори за цялата емисия, преди да тръгнат за Европа и мислеше, има голям шанс това да се случи.

Завърши опаковането на багажа в ранния следобед, а след това не знаеше с какво да се заеме. Не ѝ се правеше нищо сама. А не беше в настроение да отиде в някой музей. Накрая реши, че все пак не е лошо да замине за Бостън по-рано. Можеше да вечеря с Кал, когато стигне там. По-добре, отколкото да остане сама в празния апартамент.

В три часа взе такси до „Ла Гуардия“, хвана самолета в четири, а в шест влезе във фоайето на „Риц Карлтън“. Беше пристигнала преди

Кал. Остави му бележка на рецепцията, в която му съобщаваше, че вече е тук, и точно в седем телефонът в стаята ѝ иззвъня.

— Ти направо ме изненада! Кога пристигна?

— Преди около час. — Тя се усмихна, когато чу гласа му. Усети задоволството му, че я чува. — Как мина полетът ти?

— Отегчително. А вашият уикенд?

— Спокоен. Отпочинахме, ходихме на кино.

— Изпра ли?

— Не, Стив ме отмени. — Тя се разсмя. — Глези ме.

— Струва ми се, че не можеш да желаеш повече. Няма друг мъж на света, който да е толкова добър... да готви... да пере... да спасява живота на хората... Останалите изглеждат негодяи в сравнение с него, Мередит. Май започвам да го мразя.

— Истинска щастливка съм — усмихна се тя. — А ти как прекара през уикенда с децата?

— Беше забавно. В събота играхме тенис, а после с Анди — голф.

— Аз имам идеален съпруг, но ти си идеалният баща.

Мина ѝ мисълта, че Стив вероятно също би бил идеален баща, ако някога му дадеше възможност да пробва, нещо, което още не бе сторила.

— А ти си най-прекрасната жена — изрече той с тон, който я накара да се изчерви, но Мередит разбираше, че той просто се шегува. Дори по време на пътуванията той никога не се бе опитал да ѝ бъде нещо повече от приятел и тя го уважаваше за това.

— Едва ли. Просто, струва ми се, съм перфектният инвестиционен банкер.

— Супержена. Какво ще кажеш да вечеряш с мен?

— Нямам нищо против. — Именно затова бе пристигнала по-рано.

Разбраха се да се срещнат след половин час във фоайето и да намерят някое ресторантче, където да хапнат спагети или пица. И двамата не искаха да се обличат специално, нито да ходят на официална вечеря.

— Ще възразиш ли, ако съм с джинси? — попита я той, а в нейния глас се усети облекчение, когато отговори.

— Ще ми хареса. — Тя бе пътувала с памучна рокля и сандали и реши, че е подходящо облечена, след като щяха да отидат в пицария.

Ала когато се видяха във фойето, той все пак изглеждаше като излязъл от реклама. Носеше джинси, чиста бяла риза с навити ръкави, мокасините му бяха лъснати до блясък, а през рамо бе праметнал блейзер.

— Ти ме измами — сгълча го тя, а той я погледна с възхищение. Изглеждаше свежа и млада, невероятно красива.

— За какво?

— Изглеждаш прекалено добре за вечеря в пицария. Има ли случай, в който да носиш тениска или да си размъкнат? — Не можеше да си го представи, както и той не бе в състояние да си помисли, че тя може да придобие занемарен вид.

— А ти, кога за последен път си била раздърпана, Мередит? В първи клас, може би... или преди това? — Тя се засмя на косвения комплимент и двамата излязоха от хотела развеселени, не спираха да говорят, като приятели, в каквито бързо се превръщаха.

Откриха малко италианско ресторантче на няколко пресечки и прекараха остатъка от вечерта, погълнати в разговор за инвестиционните банки и тяхната дейност. Той бе очарован от осведомеността ѝ, с интерес откри колко много я вълнува работата ѝ. В същото време му направи впечатление, че тя изглежда беше овладяла до голяма степен тънкостите и на неговия бизнес. Подхвърляха си информация и мнения цяла вечер, сякаш бяха противници на тенис турнира „Уимбълдън“. Последни си тръгнаха от ресторанта, не искаха да приключват разговора си, но и двамата трябваше да поспят преди презентацията на следващата сутрин.

Мередит знаеше, че Чарли Макинтош, финансовият директор на Калан, е излетял от Сан Франциско същата вечер и щеше да пристигна около полунощ. И двамата се надяваха да се държи по-сърдечно в Бостън и Ню Йорк, и по време на последното пътуване из Европа.

— Снощи имах дълъг разговор с него по телефона — осведоми я Кал, докато се возеха в асансьора. — Казах му, че наистина трябва да оживи презентацията. Надявам се да ме е разбрал, да е осъзнал думите ми.

Кал обаче не изглеждаше много убеден. Започваше да проумява колко неподатлив е Чарли и че е малко вероятно да промени позицията

си в близко бъдеще. Дори в разговора им по телефона предишната вечер не бе спестил критиките си заради превръщането на компанията в акционерна. Приличаше на куче с кокал в уста — не искаше да го пусне, независимо колко настоятелно Калан го молеше да направи това. Калан започваше да се страхува, че позицията на Чарли ще доведе до пълен разрыв помежду им. Сподели опасенията си с Мередит, докато я изпращаше до стаята ѝ, а тя го слушаше и кимаше в знак на съгласие, погълната от думите му.

— Понякога е трудно всичко да бъде предвидено. Може би, след като сделката приключи, той ще се обърне на сто и осемдесет градуса и ще те изненада. Надявам се най-сетне ще разбере, че си направил нещо голямо за компанията, което е само в нейна полза. В крайна сметка можеш да използваш акциите си, за да придобиваш други компании. Мисля, че това би му харесало.

— Струва ми се, че точно прекомерното разрастване на компанията е една от причините да се чувства уплашен — отвърна Кал дълбокомислено.

Мередит се натъжи. Чарли наистина се оказа костелив орех.

Продължиха да разговарят на тази тема, а след няколко минути той ѝ пожела лека нощ и припомни, че ще се срещнат на закуска с Чарли Макинтош. Мередит обеща да направи всичко възможно и да го привлече към идеята.

В стаята си завари две съобщения от Стив, а когато му позвъни, сестрата, която вдигаше телефона, успя да го открие като по чудо. Той ѝ каза, че нощта била спокойна, в Ню Йорк още валяло и изглежда всички си били останали вкъщи и не създавали проблеми.

— Може би тогава ще успееш да поспиш — рече тя с усмивка, замислена за нощта, която бяха прекарвали заедно предния ден, и как се любиха, когато тя се прибра в събота сутринта. Струваше ѝ се, че е минала цяла вечност, откакто го бе видяла. Дните и нощите им бяха толкова пълни, че времето между тях изглеждало прекалено дълго.

— Ти също се опитай да поспиш. Тези хора те ангажират до никое време, а после очакват от теб на другата сутрин да си свежа и съвсем бодра.

— Затова ми плащат. Ще си бъда у дома утре вечер, скъпи. — Поне щеше да спи в собственото си легло, Стив обаче нямаше да го

има. Той щеше да използва леглото на колелца в кабинета си, ако не го повикат.

— Ще ти се обадя — обеща той, мина му мисълта, че преди тя понякога отиваше да го види в болницата, но и двамата знаеха, че в това няма никакъв смисъл. Той винаги бе зает и накрая тя си тръгваше разстроена и ядосана. Много по-лесно бе да разговарят, когато имаше почивка и тя съвпадаше с нейната.

Тази нощ Мередит чете до късно, прегледа отново всички материали по презентациите. Имаше няколко пункта в краткото въведение на Кал, които искаше да промени, направи и някои бележки по презентацията на Чарли Макинтош.

Ала когато сподели мислите си с Чарли на закуската сутринта, той се вбеси в момента, в който му направи предложенията. Стана ѝ неприятно, защото тя не го критикуваше, а просто предлагаше да се подобри представянето на „Дау тек“ пред потенциалните инвеститори.

— Не съм сигурна, че разбирате какво се опитвам да кажа — със спокоен тон му обясни тя, опитвайки се да намери друг път към него, за да сломи съпротивата му и да възприеме идеята. Ала Чарли беше невероятно неотстъпчив и открито враждебен.

— Разбирам прекрасно. Вие си въобразявате, че сте много умна, госпожо инвестиционен banker от Уолстрийт. Е, позволете да ви кажа, че не съм съгласен с проклетите неща, които казахте през последните десет минути, нито с изречените през последните десет седмици. Това е огромна грешка и вашите хора така са завъртели главата на Кал, че той е замаян от доларови знаци и не знае на кой свят се намира.

Мередит бе шокирана не само от казаното, но и от проявата на неуважение. С един удар Макинтош бе успял да обиди и двамата си събеседници и тя забеляза, че това не се хареса на Калан.

— Може би ако престанете да се борите с превръщането на компанията в акционерна, мистър Макинтош, ще откриете най-добрия начин да ни помогнете да го направим. Защото тя ще стане акционерна, независимо дали това ви харесва или не. Такова е желанието на Калан, такава услуга ще получи той от нашата фирма. А що се отнася до вас, вие можете да бъдете част от това или да седите безучастно като камък и да отказвате да сътрудничите, но каквото и да сторите, гарантирам ви, че реката ще ви подмине. Просто не можете да я спрете.

Той изглеждаше озадачен от думите ѝ и от силата, която излъчваха. Калан приличаше на буреносен облак, когато плати сметката и допи кафето си. Единственото, което каза на излизане от ресторанта, бе, че иска да се срещне с Макинтош след презентацията. Мередит можеше да си представи какво означава това. Щеше да му даде да разбере и може би дори щеше да го заплаши с уволнение, ако се наложеше. Сега изобщо не му бе времето Чарли да ги застрашава с неподчинение, нито да обижда инвестиционните банкери.

Тримата излязоха от трапезарията, потънали в мълчание. Когато Мередит го представи малко по-късно на презентацията, си помисли, че финансовият директор е малко по-спокоен и се държи по-добре, но бе очевидно, че Калан продължава да е недоволен. Беше му много ядосан, след като потенциалните инвеститори си тръгнаха и двамата с Мередит останаха насаме за няколко минути преди следващите клиенти.

— Кой, по дяволите, си въобразява, че е той, да ти говори по този начин? — Той бе много по-разстроен от думите на финансовия директор за Мередит, отколкото от обидите, които той бе отправил към самия Калан.

— Чарли е просто закостенял възрастен човек, който се противопоставя на новото, Кал. И ти не можеш да го промениш. Опитай да го убедиш, знам, че трябва. Но ако той не се съгласи, тогава ще трябва да решиш как да постъпиш след гастролната презентация. Сега обаче не е време да разклащаш лодката. Трябва да направим голямо представяне в Ню Йорк, а ни предстои и седмица в Европа.

— Знам. — Кал все още бе ядосан. Имаше чувството, че е с вързани ръце, и Чарли Макинтош очевидно го знаеше.

След втората им презентация по време на обяда тримата отпътуваха за Ню Йорк същия следобед, Чарли Макинтош почти не им говореше. Мередит не можеше да определи дали изобщо съжалява за казаното, или му е неудобно да го признае. Той обаче така и не ѝ се извини. Калан също не му продума до пристигането им в шест часа в Ню Йорк. Бе му сърдит, а на Мередит ѝ бе жал за финансовия директор и за ситуацията, която той създаде. Беше се поставил в неудобно положение и младата жена имаше чувството, че Калан е на път да го уволни.

Тя бе наела лимузина, която да ги закара, и ги придружи до хотела им. Отседнаха в „Риджънси“, а след това колата я отведе до апартамента ѝ. Знаеше, че Стив няма да си е вкъщи тази вечер, но изпитваше приятно чувство отново да се прибере у дома и да разполага с време за себе си, преди да тръгне за Европа.

Презентацията им във вторник мина изключително добре. Заявките вече надхвърляха предлагането. В края на първия ден и инвеститорите настояваха за повече акции, отколкото тя бе в състояние да им предложи. Желаната ситуация бе факт. Дори при това положение обаче Чарли Макинтош не отстъпи и след последната презентация си тръгна гневен към хотела, а Мередит предложи на Кал да вечерят заедно, за да го успокои.

Заведе Калан в „Клуб 21“, разговаряха продължително за сериозните проблеми, които му създаваше финансовият директор.

— Не ти е необходима помощта му Кал, но със сигурност би било по-добре да разполагаш с нея — трезво отбеляза тя.

— Кълна се, ако в Европа ми направи номер и отблъсне някого, ще го прогоня насред презентацията.

— Това несъмнено ще впечатли инвеститорите — каза и се разсмя, защото от опита си с Кал знаеше, че най-вероятно той няма да постъпи така, но съвсем разбираемо бе ядосан на финансовия директор, който продължаваше да му създава невероятни главоболия. Успехът на първичното широко предлагане на акции обаче напълно компенсираше притесненията му и той беше все пак в приповдигнато настроение.

— Как на мое място би се справила с него? — попита я Кал, когато приключиха с вечерята.

Цяла вечер разговаряха само на тази тема. Разчиташе на съвета ѝ и на трезвото ѝ мислене, на разумните решения, а тя се замисли, преди да отговори.

— Предполагам, че щях да го убия. Да го отровя може би. Много обича сладки неща, главно ментови сладкиши, струва ми се. Вероятно няма да е трудно да пъкна малка таблетка цианкалий в десерта му — каза го толкова сериозно, че за миг Кал я изгледа зяпнал след това се разсмя на шегата. Мередит притежаваше качеството да проявява чувство за хумор в необходимия момент.

— Е, предполагам, че ще се успокоя, след като се върнем от Европа.

— Не мисля, че имаш друг избор. Можеш да се справиш със ситуацията едва когато се прибереш в Калифорния.

— Ще ми се наложи, струва ми се.

— Междувременно трябва да празнуваш. Превзе Ню Йорк с един удар. Не се и надявах да стане толкова добре.

— Нито пък аз. — Калан Дау се усмихна победоносно и в светлината на невероятния му успех проблемът с финансовия директор изведнъж стана незначителен.

Срещнаха се с още частни инвеститори на следващия ден, а вечерта предстоеше да заминат за Европа.

— Ще се опиташ ли да се видиш със съпруга си, преди да отпътуваш? — попита я Кал загрижено. Започваше да си дава сметка каква част от времето ѝ отнемаше и колко зависим ставаше от нея. Чувстваше се донякъде виновен.

— Не. Когато дежурството му свърши, ще бъда с теб на среща в центъра. Може да го видя, когато се прибера вкъщи да взема багажа си, докато пътуваме за летището, освен ако междувременно не го повикат отново в болницата.

— Страхотен живот водите, приятелко. Не знам как успявате да запазите брака си.

— Обичаме се — отвърна тя простичко, а после реши да отправи язвителна забележка, — въпреки че не искам неговите деца.

— Започвам да мисля, че трябва да преразгледам теориите си по този въпрос. Вече се убеждавам, че бракът ви е идеален. Може би защото нямате деца. Какво ли разбирам аз?

— Какво изобщо знаем ние за отношенията между мъжете и жените? Понякога си мисля, че сполучливият брак е чист късмет, като при лотарията. Кой би си помислил преди четиринайсет години, че двамата със Стивън така ще се желяем или че ще водим живот, при който практически не се виждаме? Когато се оженихме, той искаше да има селска семейна практика във Вермонт, а аз възнамерявах да уча в юридически колеж. После изведнъж установих, че се е влюбил в травматологичното отделение, каза, че трябва да живее в Ню Йорк, а аз се влюбих в Уолстрийт. Събитията никога не се развиват както очакваш. Може би така е по-добре, най-малкото понякога — животът

на Калан също не се бе развил според плановете му. От време на време тя се питаше дали това изобщо се случва на някого. — Вероятно щях да се отегча до смърт във Върюнт и да сме се разделили още преди години. Не знам защо, но ситуацията работи в наша полза.

— Ти си дяволски щастлива, Мери.

— Да, знам — тихо отвърна тя. — Иска ми се да се запознаеш с него.

— Не професионално, надявам се. Можем да вечеряме заедно, когато се върнем от Европа.

— Той ще се зарадва. Знае с какво се занимаваш. Всъщност Стив пръв ми обясни какво представляват продуктите ти и колко са добри.

— Очевидно е страхотен мъж — отбеляза той с усмивка, докато плащаше сметката, после излязоха от ресторанта и се разходиха пеш до хотела му. След като го изпрати, тя взе такси до дома си.

На следващата сутрин отново бяха в центъра, срещаша се с инвеститори, рекламираха компанията пред тях. След това обядваха с неколцина от партньорите ѝ и с още една група инвеститори, с което най-сетне свършиха за деня. Когато партньорите ѝ го поздравиха за успеха на инициативата, той се опита колкото е възможно повече да изтъкне заслугата за първичното предлагане на Мередит, но те сякаш не обърнаха внимание. Явно смятаха, че тя бе сторила каквото се очакваше от нея и няма за какво да я хвалят.

Кал се подразни от отношението им и отвори дума за това в колата на път за хотела, откъдето трябваше да вземе багажа си, а оттам да отидат на летището.

— Със сигурност не си на почит сред тях. — Изглеждаше обиден заради нея.

— Постъпиха така, както бих постъпила и аз. Те го знаят. Освен това, като клиент те е довел Пол Блек. Не аз.

— Това е силно казано, нали? Той наистина направи първия контакт, но ти свърши всичко останало.

— Такова е естеството на бизнеса. Сред инвестиционните банкери няма герои.

— Също и благодарност.

— Не я очаквам. Ще спечеля много пари от тази сделка. Както и всички останали.

— Не става дума само за парите, Мери, и ти го знаеш. Не ми казвай, че това е единствената причина, поради която го правиш. Мисля, че вярваш в компаниите, които превръщаш в акционерни и обичаш работата си. — Той я уважаваше много и го болеше, че не ѝ отдаваха дължимото.

— Всичко, което казваш, е вярно. Ала в този бизнес няма кой знае каква романтика. Знаят, че ще спечеля доста от тази операция, както и те самите. Затова не виждат необходимостта да ме обсипват с похвали.

— Струва ми се, че от теб очакват повече, защото си жена. Сякаш е наложително да им доказваш, че си точно толкова добра или умна, или способна, колкото един мъж. В това има нещо ненормално. Много по-умна си от повечето от тях, със сигурност от Пол Блек. Той не е нищо повече, освен стар дърдорко с добри социални контакти. Просто служител, който осигурява клиенти.

Тя се разсмя на описанието.

— Благодаря ти, че си забелязал. Но в този бизнес има много такива хора.

— Не и като теб. Работихме прекрасно заедно. — Той истински я харесваше и ѝ се възхищаваше. Тя бе почтена и скромна, лоялна и, според личното му мнение — блестяща. Дяволски привлекателна личност. Силно впечатление му правеха хубавите думи за съпруга ѝ.

— Аз също работих с теб с удоволствие. И това е чудесно, Кал, защото ще бъдеш с мен още една седмица.

Тя се засмя и няколко минути по-късно се отправиха да вземат багажа на Кал и Чарли Макинтош от хотела, а после се запътиха към апартамента ѝ. Куфарите ѝ бяха подредени в коридора, тя се качи сама да ги вземе и се върна след по-малко от пет минути. Стив ѝ бе оставил бележка. Беше в болницата на събрание, съжаляваше, че не може да я види. Тя драсна няколко думи под неговите, за да изрази колко съжалява, че го е изпуснала и че го обича.

— Видя ли се със съпруга си? — попита я Кал загрижен, когато тя слезе долу. Започваше да се тревожи за нея, сякаш бе по-малката му сестра.

— Не, наложило се е да се върне в болницата. Няма проблем. И без това не очаквах да го видя. — Изглеждаше разочарована, но не и изненадана. Такова бе естеството на живота, който водеха, и тя бе свикнала с него.

— Много лошо. Обзалагам се, че се е разочаровал.

— Ще се видим след седмица — усмихна се тя. — Дори може да си взема отпуск, когато се върнем. Да отидем до Върмонт за няколко дни, ако той успее да се отскубне. Ако не, ще направим дълъг уикенд някъде.

— Лошото е, че не може да дойде при нас в Лондон през уикенда.

— Опитвах се да го накарам да дойде в Париж — усмихна се тя, — но ще замества шефа на травматологията, който трябва да отиде в Далас следващата седмица.

— Вие двамата водите отвратителен живот. Не знам как издържате. Е, може би този уикенд в Лондон ще отидем на театър. Или в „Анабелс“. Обичаш ли да танцуваш? — поинтересува се той, а Чарли Макинтош се загледа през прозореца видимо отегчен. Смесването на бизнеса с удоволствията не срещаше одобрението на Чарли, а още по-малко, ако е с Мери.

— Обичам да танцувам — отвърна тя, още по-трогната от поканата, тъй като неодобрението на Чарли бе очевидно. Доставяше ѝ удоволствие да го провокира. — Обичам също да ходя на театър.

— Може би тогава ще отидем заедно. — Чувстваше, че ѝ дължи някакво забавление заради всички ангажименти. В Лондон щяха да са сами, като се изключи Чарли.

Тримата прегледаха заедно някои документи в чакалнята на летището, а когато се качиха на самолета за Единбург, вече бяха уморени. Самолетът имаше междинно кацане в Лондон. След като се нахраниха, Чарли и Кал угасиха лампите си и се отпуснаха, завити с одеялата си. Кал и Мередит седяха един до друг, а Чарли — точно зад тях. Но след като Кал свали почти докрай седалката си, Мередит се протегна да вземе куфарчето си.

— Мери — повика я той тихо в затъмнения салон на самолета, — какво правиш?

— Мислех да почета.

— Престани! — нежно я сгълча Кал. — Трябва и ти да поспиш. Заповядвам ти да угасиш светлината.

— Заповядваш ми? — Тя го погледна удивена. — Я, каква новост.

— Може би е време някой да ти го казва по-често. Хайде, стига за тази вечер. Угаси светлината.

Тя се поколеба за миг, после реши, че той може би има право и работата може да почака до сутринта. Безмълвно се протегна и угаси светлината.

— Добро момиче. Работата няма да избяга до утре. — Тонът му бе мил и бащински и тя изведнъж си представи как се държи той с децата си. Инстинктивно разбираше, че е добър баща.

— Винаги съм се страхувала от това — нежно отвърна тя, — че може да избяга до утре. Все още се надявам, че в полунощ ще се появи феята и ще свърши всичко вместо мен.

— Феята си ти, Мери. Ала дори феите трябва да почиват от време на време. — Той все повече се убеждаваше, че трябва да й осигури някакво забавление в Лондон. Заслужаваше го. Беше направила за него повече от всеки друг може би през целия му живот.

Тя също отпусна седалката си назад като Кал, сложи възглавница под главата си и притегли одеялото, след което се изтегна спокойно до него.

— Можеш ли да спиш в самолет? — попита я той, шепнейки.

Приличаха на две деца, отишли на купон с преспиване.

— Понякога. Зависи колко работа нося в куфарчето си — усмихна се тя.

— Представи си, че си го оставила в Ню Йорк. Представи си, че си във ваканция. — Тя се засмя на играта, която й предлагаше и прошепна:

— И къде съм на почивка?

— Какво ще кажеш за Южна Франция?... Сен Тропе... Как ти звучи? — Той също шепнеше и тя се усмихна.

— Звучи добре. Харесва ми.

— Тогава затвори очи и мисли за Сен Тропе — нежно каза той с приглушен глас.

— И това ли е заповед? — попита го тя тихо.

— Да... а сега, тихо, мисли си за Сен Тропе.

За своя изненада тя направи точно това. Лежеше със затворени очи, представяше си Южна Франция, малко пристанище, тесни виещи се улички, Средиземноморието, пазар на цветя. А когато той отново я погледна, тя бе заспала дълбоко и той грижливо придърпа одеялото и я зави.

ГЛАВА 7

Самолетът направи междинно кацане в Лондон, а после отлетя за Единбург и Мередит се изненада, че е спала през по-голямата част от полета. Когато пристигнаха в Шотландия бе сутрин, и те отидоха направо на мястото, където щяха да направят презентацията си пред служители от няколко шотландски тръста. Това бе част от ритуала на проучвателното пътуване, една от рутинните операции, добре позната на Мередит.

В продължение на близо две седмици пътуването продължаваше да върви много добре, а Калан беше силно развълнуван, когато получи факс от офиса ѝ в Ню Йорк, че заявките вече са десет към едно, което означаваше, че има десет пъти по-голямо търсене за акциите, отколкото им бе необходимо.

Вечерта бяха готови и се върнаха обратно в Лондон. А когато стигнаха до „Кларидж“, дори неуморимият Калан изглеждаше изтощен. Денят бе дълъг, бяха летели цялата нощ, преди да пристигнат, а на следващата сутрин трябваше да са свежи, за да направят презентация в Лондон. Калан бе доволен от всичко, пътуването вървеше изключително добре, по-добре, отколкото си бе представял, и затова трябваше да благодари на Мередит.

— Какво ще правиш тази вечер, Мередит? — попита я, когато се регистрираха и пиколото в униформа ги поведе към стаите им.

Чарли Макинтош бе на друг етаж, а техните стаи бяха една до друга.

— Какво ще правя ли? — повтори тя. — Ще спя, предполагам. Не знам за теб, но аз съм като пребита. Мислех да си легна, за да не проваля нещата утре.

— Няма такава опасност. Искаш ли да излезем да хапнем нещо? — Макар че бе толкова уморен, той искаше малко разнообразие. Калан Дау обичаше да работи през целия ден, а после да се забавлява вечерта.

— Не тази вечер, благодаря. Ще си поръчам нещо в стаята, а после ще си легна.

— Разваляш купона. Какво ще кажеш да вечеряме в „Харис бар“, а после да отидем в „Анабелс“?

— Откъде черпиш енергията си, Кал? Не се ли уморяваш някога?

— Виж кой го казва. Ти си тази, която никога не спира — с възхищение отбеляза той.

— Струва ми се, че току-що го направих.

Тя имаше уморен вид. Закъснението на самолета и дългият ден, продължителният полет най-сетне я бяха лишили от сили и тя едва държеше очите си отворени, докато пиколото оставяше куфарчето и чантата ѝ. После момчето поведе Кал към стаята му. Нейната бе обзаведена приятно в стил арт Деко. Неговата бе цялата в бледосиня тафта с пастелно сатиниран релеф и разпръснати цветя. И двете имаха вид на неотдавна ремонтирани. Ала Мередит би била щастлива да спи дори в купа сено тази нощ. Първата им презентация бе в осем часа и искаше да е свежа и отпочинала. Тук не се чувстваше така напрегната, както в Ню Йорк. Наистина европейският пазар не представляваше много голям интерес за тях. По правило те се стараеха да задържат размера на европейските инвестиции. Беше важно да ги осигурят в дългосрочна перспектива, но предпочитаха да запазят по-голямата част от ценните книжа за инвеститори в Съединените щати, които щяха да търгуват по-активно с акциите и да гарантират по-големи комисионни.

След като доставиха багажа му, Кал се върна обратно до стаята ѝ. Отново се опита да я убеди, но тя се извини, че тази вечер е много изморена и няма да ходи никъде. Малко по-късно чу неговата врата да се отваря, после да се затваря и разбра, че той излиза.

В девет часа тя бе в леглото си и спеше дълбоко. Когато на следващия ден се срещнаха за закуска, тя изглеждаше свежа и бодра.

— Какво прави снощи? — попита го, докато хапваха и пиеха кафе в трапезарията.

Финансовият директор още не се беше присъединил към тях.

— Видях се с някои стари приятели. Познавам тук много хора, някои от тях покрай бившата ми съпруга.

— В девет часа вече бях мъртва за света. — Тя му се усмихна.

— Тази вечер няма да е така — засмя се и той.

В този момент се появи Чарли Макинтош. Като никога бе в прилично настроение и тримата побъбриха приятелски, докато Чарли нагъваше наденичките с яйца.

В осем часа вече правеха познатата им презентация. Беше изключително успешна, както и предишните. В дванайсет се срещнаха с частни инвеститори, а в един направиха презентация, съпътствана с обяд. В четири часа и тримата се върнаха в хотела. Чарли възнамеряваше да прекара уикенда във Франция с приятели, така че щяха да се срещнат с него в Женева в неделя вечерта. С нехарактерно за досегашното му поведение благородство Чарли им пожела приятен уикенд, преди да замине и Мередит започна да се надява, че той ще отстъпи.

— Готова ли си за нощ в града? — попита я Кал, когато я изпращаше до стаята ѝ в пет часа. Бе направил резервация в „Харис бар“ за осем часа, а след вечеря възнамеряваше да я заведе да потанцуват в „Анабелс“.

— Сигурен ли си, че нямаш нищо против да губиш времето си с мен? — попита спокойно Мередит. — Може би ще се забавляваш много повече с истинско гадже — прямо изрече тя, двамата вече се чувстваха близки като брат и сестра и това им бе приятно.

— Винаги бих предпочел вечеря с добър приятел — усмихна се в отговор той, двамата постояха още в коридора и побъбриха за изминалия следобед. Презентациите бяха преминали по-добре от очакваното.

— Струва ми се, че Чарли също се държа по-мило — великодушно отбеляза Мередит.

Дори в най-големите си изблици на сърдечност Чарли Макинтош не беше особено мил. Но поне не изглеждаше така враждебен, както в Лос Анжелис и Ню Йорк. Калан не коментира думите ѝ и след няколко минути те се прибраха по стаята си. Казал ѝ бе да е готова в осем без петнайсет, което ѝ даваше достатъчно време да се отпусне и да си почине, да вземе вана. Когато се потопи в нея, телефонът в стаята ѝ позвъни.

Тя се загърна в кърпа и отиде да се обади. Усмихна се, щом чу гласа от другата страна на линията.

Беше Стив.

— Как върви, мила? — Беше в добро настроение, за него бе петък, ранният следобед.

— Всичко е страхотно — отвърна тя с широка усмивка, загърна се още по-плътено с кърпата в охладената от климатичната инсталация стая. — Почти приключваме, а заявките надхвърлят очакванията — десет към едно. Сигурно е, че акциите няма да стигнат. — Той знаеше, че това означава емитирането на пет до десет на сто акции в повече. След като кариерата ѝ на Уолстрийт надхвърляше десет години, той вече познаваше жаргона. — Калан е много доволен.

— А финансовият му директор още ли създава проблеми? — попита Стив с интерес.

— Държа се малко по-добре тук. Днес дори ми се усмихна, преди да замине за уикенда при някакви приятели във Франция. Хубаво е, че ни се махна от главите. — Стив бе наясно, че финансовият директор през по-голямата част от времето приличаше на мърморещ баща. Но му стана неприятно, когато чу за отсъствието му.

— Това означава ли, че с Дау сте сами?

— Повече или по-малко. Заедно с още осем милиона души в Лондон, мисля, че е съвсем безопасно. — Тя бе удивена от реакцията му.

— Знаеш какво имам предвид. Той не те сваля, нали, Мери?

— Разбира се, че не. Не е толкова глупав. Вече сме добри приятели. След тези проучвателни пътувания или създаваш най-добрите приятелства в живота си, или не искаш никога повече да се виждате. Той е добър играч и мисля, че ще бъде добър приятел. Скоро ще ви запозная.

— Добре... Не знам защо, но не му вярвам. Бих предпочел аз да прекарам уикенда с теб в Лондон.

— Тогава ела — подразни го тя. — Все още имаш възможността да дойдеш в Париж следващата седмица.

— Много забавно. Знаеш, че съм вързан тук. Просто се върни колкото е възможно по-скоро. Какво ще правиш този уикенд?

— Ами ще се разхождам насам-натам. Утре мисля да пазарувам, а с Кал ще вечеряме довечера в „Харис бар“. — Не му каза, че след това ще отидат на танци в „Анабелс“, защото бе усетила раздражението му и не искаше да го засилва. Знаеше, че няма нищо лошо в това, но нямаше смисъл да разстройва Стив. Всичко бе съвсем

безобидно, Кал бе истински джентълмен, точно както го бе обрисувала.

— Ако се напие, вземи такси и се прибери сама. Не рискувай.

— Скъпи, престани да се притесняваш. Никой няма да се напие. Ще вечеряме и ще се приберем. Това е всичко. По-добре е, отколкото рум сървис, но не е нещо особено.

— Добре. — Стори ѝ се успокоен, но все още бе малко несигурен. От всичко, което бе прочел и чул, съдеше, че мъжът бе достатъчно млад, прекалено преуспял, прекалено хубав на вид. Не можеше да си представи, че някой може да устои на жена му. Ала въпреки че бе подозрителен към Кал, на нея вярваше безусловно.

— А ти? Какво ще правиш довечера? — поинтересува се тя.

— Ще спя. Утре съм на повикване. Но и без това този уикенд нямам какво друго да правя. Поне през следващия ще съм свободен. Размених се, за да бъда с теб.

— Защо не заминем някъде? — Тя изглеждаше доволна от възможността.

— Ще видим.

Затвориха няколко минути по-късно и тя се върна във ваната. Водата вече бе изстинала. Добави още гореща вода и се излегна усмихната, мислеше за него. Стори ѝ се много мило, че Стив все още я ревнува след толкова години. Нямахе причини за това и той го знаеше. Дори за миг не бе му изневерила. Все още го обичаше, точно както и той нея.

Когато Калан я взе малко преди осем, тя бе облякла къса черна коктейлна рокля, високи вечерни отворени обувки и си бе сложила перли. Бе се гримирала, косата ѝ блестеше като злато. Изглеждаше поразително красива, Кал отстъпи назад, за да я огледа, и в погледа му блесна възхищение. Винаги се обличаше консервативно, когато бе на работа, носеше тъмносини или черни костюми. Обикновено имаше вид на банкова служителка, но тази вечер изглеждаше млада, секси, а гърбът на малката черна коктейлна рокля бе съвсем гол.

— Ау! Ако мога да се изразя така, мисис Уитман, ти си направо страхотна. Може би трябваше да се обличаш по този начин, когато изнасяше речите си по време на пътуването. Тогава заявките щяха да са сто към едно.

— Благодаря, Калан. — Тя се изчерви леко. Беше забавно да се облече другояче и да излезе с него.

В „Харис“ завариха всички личности на деня, познати имена и лица, както и аристократи. Това все още бе един от най-скъпите и посещавани ресторанти в Лондон и тъй като беше клуб, имаха чувството, че по-скоро са на светско събиране в нечий дом, отколкото в заведение.

Изпиха по едно питие на бара, а после ги отведоха до местата им, където Мередит разпозна хората на масите от двете им страни. Едните бяха група международни банкери — англичани, французи, един саудитец, двама от Бахрейн. А на масата вдясно седяха две филмови звезди и режисьор заедно с известен италиански принц. Звездите бяха повече от обикновените посетители, беше забавно да е на едно и също място с тях.

Като никога не разговаряха за бизнес. Просто бяха двама души, излезли на вечеря в петък. Като се изключи фактът, че тя бе омъжена, а той бе клиент, приличаха на двойка на любовна среща, но в много отношения изглеждаха дори по-близки. Никой от тях не се тревожеше за изхода от вечерта, нито за впечатлението, което правеше на другия, за намеренията или плановете на партньора, просто бяха приятели, които се наслаждаваха на приятна вечер.

— Стив изглежда е доста свободомислец — отбеляза Калан, когато сервитьорът им сипа по чаша „Шато д’Икем“ с десерта. Това бе сладко вино, което Мередит обичаше, и когато отпи от чашата, имаше чувството, че опитва течено злато.

— Какво те кара да мислиш така?

— Не съм сигурен, че бих приел съпругата ми да излезе на вечеря и на танци. Не мисля, че някога съм вярвал на Шарлот толкова. — И двамата знаеха, че не е било грешка, когато не ѝ е имал доверие.

— Стив знае, че няма за какво да се тревожи. аз съм сигурен човек — отвърна с усмивка.

В този момент забеляза елегантна тъмнокоса жена в червена рокля да влиза в ресторанта. Придружаваше я по-възрастен привлекателен мъж. На Мередит ѝ се стори позната, но не можеше да си спомни откъде и накрая, след като видя как се спря на някои маси да поговори с познатите си, попита Кал дали знае коя е. Той се загледа в жената.

— Актриса ли е?

Беше на възраст, на която не можеше да е модел, но все пак годините ѝ не бяха много. Или е била модел на младини.

— Не, адвокат е. — Той хвърли последен поглед, после се обърна отново с лице към Мередит с донякъде притеснено изражение.

— Познаваш ли я? Виждала съм я някъде, но не мога да свържа физиономията с име.

— Виждала си я в светските списания. Тя е много известна, повечето ѝ клиенти са важни хора. Движи се в каймака на обществото — обясни ѝ той набързо.

— Коя е тя? — Мередит бе озадачена, Кал се стараяше да изглежда безразличен, но в очите му се появи някаква твърдост, когато ѝ отговори:

— Това е бившата ми жена. — Погледна Мередит право в очите. Не му беше приятно.

— Съжалявам — отвърна тя. Забеляза, че присъствието ѝ му напомня болезнени преживявания. Беше неприятно стечение на обстоятелствата.

— Няма за какво. Вече сме в добри отношения. Виждам я винаги когато посещава децата.

За Мередит не бе трудно да почувства, че колкото и да го прикриваше, срещата бе болезнена. Питаше се дали ще се поздравят, но докато мисълта минаваше през съзнанието ѝ, жената в червено изведнъж се озова изправена до тяхната маса, протегна ръка на Кал с ослепителна усмивка, която блестеше почти толкова ярко, колкото и диамантите на ушите и пръстите ѝ.

— Здравей, Шарлот — поздрави я той, — как си?

— Чудесно. А ти, какво правиш в тази част на света? — Погледна Мередит в семплата ѝ черна рокля и наниз перли и младата инвестиционна bankerка веднага бе отхвърлена като маловажна.

— Тук съм по работа. Това е Мередит Уитман — вежливо я представи той и минута по-късно Шарлот ги остави и се присъедини към приятелите си на маса в дъното, където имаше някакво празненство.

На Мередит ѝ направи силно впечатление, че тя изобщо не попита за децата си. Спомена за това на Калан, а той вдигна рамене и погледна Мередит с кисела усмивка на лицето.

— Казах ти, че децата не са стихията ѝ. Обича блясъка и светските събирания, бизнеса и помпозността. Единственото, което я интересува, са големите звезди, които представлява. Тук е много щастлива.

Мередит си зададе въпроса доколко ли се е разстроил от срещата, но реши да не любопитства повече.

— Впечатляваща е — произнесе възхитено Мередит и си помисли, че е и много красива. Това донякъде даваше представа какви жени го привличат. Не беше възможно човек да не бъде главозамаян от вида ѝ, а от думите на Кал съдеше, че тя също е и много умна. Това бяха важни качества, макар нравствените ценности, съчувствието и почтеността, да ѝ липсваха, както Кал ѝ бе казал.

— Била е модел като дете. И ми се струва, че това е дало отражение върху мисленето ѝ. Тя обича да е център на внимание, да има много пари, но знае, че това не може да продължава вечно. Затова се е обградила със среда, която ще ѝ го гарантира. Истината е, че е превъзходен адвокат и много харесва света на развлекателния бизнес. Обожава всичките си клиенти кинозвезди, мисля, че живее чрез тях. А и те са луди по нея. Може би затова не се интересува от собствените си деца. Нейните деца са клиентите ѝ и тя получава от тях цялата обич.

— Нещо като мен — усмихна се Мередит. — Моите клиенти са моите деца. Като теб. Уреждам всичко, а после те изпращам в големия свят да печелиш огромни пари. Това е моят голям успех.

Той се засмя на сравнението и поклати глава.

— Мисля, че дори повече от голям. Но какво получаваш от това ти, Мередит, освен комисионните? — И двамата знаеха, че тя ще спечели много пари от неговата сделка, но той разбираше също, че го прави не само заради това. Обичаше работата си. И беше блестяща в нея. През месеците, когато бе работил с нея, тя му бе направила силно впечатление.

— Обичам професията си — отговори тя. — И в известен смисъл е вярно, че клиентите ми са моите деца. Не искам да имам деца. Получавам всичко от тях и от Стив.

— Не е едно и също, обзалагам се. Ти пропускаш нещо много важно — той погледна към масата, където седеше Шарлот, — същото важи и за нея. Така и не разбра какво изпуска. А в нейния случай е истинско престъпление. Ти поне нямаш деца и не нараняваш никого с

решението си, освен може би себе си или Стив. В нейния случай тя не само отсъстваше, но и мамеше децата ни, че имат истинска майка.

— Може би ти е дошло времето да се ожениш отново — без заобикалки му каза тя, — не само заради теб, но и заради децата.

— Страхотно. И после? Да ги оставя да преживеят още един развод? Поне предишния път бяха по-малки и не разбираха много-много какво се случва. Мери Елън беше на шест и за нея разводът бе съсипващ, но Джули и Анди бяха по-малки и за тях не бе така трудно. Следващия път обаче няма да е така. Вече пораснаха. Достатъчно големи са, за да се чувстват наранени и обидени.

— Какво те кара да мислиш, че ще се разведеш втори път, Кал? Не ти ли се струва, че вече си си извадил поуки?

— Да, да не се женя — той се разсмя, но в тона му не се усещаше веселост, а горчивина и спомен за преживяна болка, — също да не вярвам и да не бъда толкова глупав. Шарлот започна бизнеса си в Лондон въз основа на контакти, създадени от мен.

— Късметлийка.

— И аз така мисля. — Той махна на сервитьора, че иска сметката. — Освен това — продължи Кал малко по-ведро, — децата няма да ми позволят да се ожена отново. Мисля, че те са съвсем категорични — искат ме само за себе си.

— Това не е добре нито за тях, нито за теб.

— Дори си е много добре за мен. Те са като трима ангели хранители, които ме предпазват да не изпадна в ролята на глупак или да извърша някоя щуротия.

— Твърде умен си, за да бъдеш толкова циничен, Кал, или толкова страхлив. — Тя му говореше като приятел и той разбираше добрите й намерения.

— Защо се опитваш да ме ожениш? — Нейната настойчивост го бе заинтригувала.

— Защото мисля, че бракът е хубаво нещо. Най-доброто, което някога съм имала.

— Тогава си много щастлива — той й се усмихна топло и сякаш отново се отпусна, — както и Стив. Хайде, хлапе, да отиваме да танцуваме. — Той хвана ръката й и я повлече навън, без дори да погледне към бившата си жена. За него тя бе затворена книга.

Мередит изпита облекчение, когато излязоха на улицата. Беше усетила напрежението, болката му от случайната среща с Шарлот. Очевидно не хранеше топли чувства към нея, независимо колко деца имаха.

Бъбриха непринудено по пътя към „Анабелс“ в даймлера с шофьор, който наеха от хотела. На Мередит заведението ѝ хареса веднага щом влезе в „Анабелс“. Той поръча шампанско и я поведе към дансинга. На масата се върнаха едва след час. Тя прекарваше страхотно с него. Кал бе превъзходен танцьор и бе много забавен. Беше ѝ жал за него, че все още се чувства огорчен.

Явно беше лошо наранен, но бе изключително привлекателен мъж и според нея заслужаваше повече, отколкото той самият искаше да си позволи. Работата и децата му се струваха достатъчни за живота му. През цялото време, докато пътуваха заедно, той никога не спомена за приятелка и тя се питаше как се забавлява извън работата и танците с инвестиционния си banker.

Останаха в „Анабелс“ до два часа след полунощ и после се прибраха в „Кларидж“. Смееха се, бяха щастливи, наистина уморени, но се чувстваха прекрасно. Без мисъл за нещо повече от приятелство, тя би могла да танцува с него цялата нощ. Държеше я сигурно в ръцете си, когато на дансинга се въртяха бавно или бързо, движенията му бяха идеално синхронизирани с нейните, но никога извън позволеното, никога твърде близо. Нито за миг не се бе почувствала неудобно. Вече го чувстваше по-близък отпреди. А срещата с Шарлот в „Харис бар“ и реакцията му бяха за Мередит интригуващ поглед в миналото му.

— Какъв е планът за утре? — попита я той, когато я изпрати до вратата на хотелската ѝ стая.

— Мисля да пазарувам. Харесвам антикварните магазини тук.

— И аз — отвърна той веднага. — Имаш ли нещо против да те придружа?

— Разбира се, че не. — Тя обаче си спомни скъпите вещи, които бе видяла в дома му. — Може би искаш да посетиш някои по-интересни места от мен. Възнамерявах просто да поразгледам наоколо.

— Не ми хрумва нищо, което да ми бъде по-приятно — учтиво каза той и после добави: — Прекарах чудесно тази вечер. Ти си прекрасна компания, Мередит.

Може би беше искрен, но със сигурност тя не бе така изтънчена или поразителна колкото бившата му жена. Шарлот бе от друго потекло и тя се запита дали, сравнявайки я с нея, Калан не я намира малко скучна.

— И аз прекарах добре. Благодаря ти, Кал. Вечерята бе страхотна, беше ми приятно да танцувам. Със Стив никога не ходим на танци. Той винаги е или твърде уморен, или е на работа и с течение на годините стигнах до извода, че повечето хирурзи не могат да танцуват. Много бе забавно. Благодаря — сърдечно рече тя.

— Щом е така, ще идвам в Ню Йорк и ще те извеждам на танци. Можем да бъдем новите Джинджър Роджърс и Фред Астер, танцови партньори и добри приятели.

Тя се разсмя на сравнението, а след това му пожела лека нощ и затвори вратата на стаята си. Бе уморена, но бе прекарала приятно и когато погледна към телефона, забеляза, че лапичката за съобщенията свети. Прослуша съобщенията и разбра, че Стив се е обаждал три пъти, но бе изтощена и реши да му позвъни сутринта.

Хвърли роклята на стола, изу обувките, изми зъбите си, облече нощница и направо си легна.

В осем часа на следващата сутрин още спеше, когато телефонът иззвъня.

Беше Стив.

— Къде ходиш цяла нощ? — Този път в тона му се усещаше раздразнение.

— Казах ти, че ще излизам с Кал. — Още бе сънена и се прозя.

— Кога се прибра? В четири след полунощ?

— Не. В два. Вечеряхме в „Харис“, а после отидохме за питие в „Анабелс“. — Никога не бе имала намерение да скрие за „Анабелс“, но просто не искаше да го тревожи предварително.

— Танцува ли с него?

— Не. Но танцувах с няколко сервитьори и със салонния управител. Разбира се, че танцувах с него, глупчо. Нищо не е станало.

— Може би за мен е станало. — Говореше като обидено дете и това леко я озадачи. Той би трябвало да знае, че няма основание да подозира жена си в изневяра. Дори да бе танцувала с деловия си партньор.

— Не бива. Вечерта премина съвсем почтено. Дори се срещнахме случайно с бившата му жена.

— Сигурно е било забавно. Във всеки случай, съжалявам, ако съм се държал глупаво. Просто ми липсваш и не мисля, че ми е приятно да пътуваш с друг мъж.

— Вече ще вземам за клиенти само жени, обещавам. Ще уведомя партньорите си във фирмата.

— Добре, добре, държах се недостойно. Но те обичам, а си прекалено красива, за да пътуваш из целия свят с хубави самотни мъже.

— Той е истински джентълмен, мили, вярвай ми. — Вече се бе разбудила, съжаляваше, че той се е разстроил. Едно нещо бе да го подразни малко, друго — истински да го притесни. Преднамереното предизвикване на ревност у другия не беше играта, която им харесваше. — Повече няма да ходим на танци, обещавам. Беше еднократно, защото и двамата останахме тук през уикенда, а преди това работихме усилено. Мисля, че ни се искаше да отпразнуваме успеха, но той наистина се държи съвсем почтено, ние сме просто добри приятели. Ще го харесаш.

— Добре, съжалявам, Мери. Вярвам ти. Прави каквото искаш. Какво планирате за днес?

— Нищо особено, малко пазаруване. Помолих портиера да ми осигури билети за театър. — Театрите в Лондон бяха толкова добри, че тя винаги посещаваше някоя постановка, когато се озовеше там. — Утре вечер заминавам за Женева и се връщаме към работата.

— Радвам се, че ще се прибереш скоро. — В гласа му се чувстваше нетърпение и тревога и тя съжаляваше за това. Той беше прекалено свестен човек, не заслужаваше да го тревожи, макар и неволно.

— Кал непрекъснато ми говори, че трябва да имам деца.

— Надявам се, не неговите. — Стив очевидно отново се притесни и тя се разсмя.

— Не, твоите. Убеждава ме, че сме големи късметлии. Струва ми се, че е много наранен от предишната си съпруга. Разведен е от осем години и мисля, че не се е съвзел. Трябваше да видиш бившата му съпруга, тя е невероятна, но малко изкуствена. Живее тук. Изоставила го е с децата и е тръгнала с партньора си.

— Каква жена! Някой път трябва да видя този мъж.

— Той е нисък, дебел, грозен и с брадавици.

— Да, и прилича на Гари Купър. Помня и това. Но не си спомням Гари Купър да е имал брадавици.

— Може би никога не си го виждал отблизо.

— Е, и ти недей да го гледаш толкова отблизо. Прибирай се бързо вкъщи, скъпа, липсваш ми.

Беше странно, но наистина ревнуваше от Калан Дау, което бе необичайно за него. Обикновено не се интересуваше от мъжете, с които тя правеше бизнес. Вестниците неизменно представяха Калан като блестящ и енергичен, истински финансов вълшебник. Той наистина бе такъв, но както и всички останали, бе човек. А Мередит бе твърде привлекателна жена.

— А ти, какво ще правиш днес?

— Не знам. От девет часа тази сутрин съм свободен. А вече е три. Толкова е досадно, когато не си тук и няма с кого да се забавлявам.

— Ще се върна следващата седмица и можем да се забавляваме целия уикенд.

— Нямам търпение да те видя. — Чувстваше се по-самотен от обичайното и по някаква причина бе неспокоен за нея. Може би наистина ревнуваше и се притесняваше от пътуванията ѝ с Калан. Вече почти съжаляваше, че му е казала за танците, но никога не го лъжеше. А и той бе сигурен в това. — Забавлявай се с пазаруването днес. Обади ми се, когато се прибереш в хотела.

— Добре — обеща му тя и бе съвсем искрена.

Ала както се оказа, двамата с Калан се размотаваха по магазините до шест часа и тя трябваше да побърза да се преоблече за вечеря и за театър.

Отидоха в „Рулс“, където ги настаниха горе в самостоятелен салон, а после посетиха новата постановка на „Ромео и Жулиета“ и тя им донесе истинско наслаждение. След театъра се отбиха в „Маркс клуб“, където той членуваше, за да пийнат по едно питие, и когато тя се прибра в хотела, бе прекалено уморена, за да се обади на Стив.

Позвъни му едва в неделя следобед, преди да тръгне за „Хийтроу“, но той бе излязъл и тя опита отново, когато пристигна в Женева, но отново не го намери — явно вече бе отишъл на работа. Затова се отказа и отиде да вечеря с Калан и Чарли Макинтош, легна

си рано, а на следващата сутрин беше презентацията им пред швейцарските инвеститори. Чарли бе в много по-добро настроение отпреди и след срещата бе дори вежлив с Мередит. Калан отбеляза този факт със задоволство.

В четири часа се качиха на самолета за Париж и тримата се чувстваха изненадващо близки по време на пътуването, което накара Мередит да се надява, че Чарли най-сетне е започнал да разбира смисъла на онова, което правеха. А благоразположението му към нея се засили значително от двете мартинита по време на полета до Париж.

За вечеря бяха в „Риц“ и преди Мередит да е успяла да каже и дума, Калан я информира, че е направил резервации за „Тур д’Аржон“ за тях двамата. Чарли имал други планове. Тя облече единствената вечерна рокля, която носеше, бледозелена коприна в цвета на очите ѝ, и когато се появи в бара на „Риц“ няколко глави се обърнаха и Калан засия срещу нея.

— Изглеждаш невероятно, Мередит! — възкликна той, истински възхитен.

— Благодаря.

Както се очакваше, вечерята бе чудесна и те прекараха по-голямата част от времето в разговор за бизнеса, наслаждавайки се на великолепните ястия и елегантната обстановка. Тя искаше да го подготви за презентацията им на сутринта. С французите невинаги бе лесно, но новините за предлагането на акции вече бяха достигнали до важните френски инвеститори и те бързаха да се присъединят към кандидатите за акциите на Калановата компания. Мередит не смяташе, че ще имат проблеми.

Колата ги върна в хотела и двамата с Калан се разходиха бавно около площад „Вандом“, за да глътнат чист въздух. Беше средата на септември, вечерта бе прекрасна и благоуханна. Докато се връщаха към хотела, ѝ стана хладно в тънката рокля и Калан я заметна със самото си. То ухаеше на неговия одеколон, двамата приличаха на щастлива двойка, говореха, смееха се и разглеждаха витрините на бижутерските магазини.

Вечерта бе изключително приятна. А след презентацията на следващия ден щяха да прекарат последна вечер в Париж и в сряда

рано сутринта да отпътуват за Ню Йорк. Тогава щеше да се състои и окончателната среща с партньорите ѝ за оценяване на акциите. Ценните книжа щяха да се търгуват от следващия ден, обединението от инвеститори щеше да се разпусне веднага щом акциите се продадат и работата му с Мередит щеше да приключи. Изглежда Калан изпитваше носталгия по този повод, защото докато се връщаха към хотела, прекосявайки най-елегантния площад в Париж, ѝ каза:

— Какво ще правя, без да разговарям всеки ден с теб, Мередит? Ще имам проблеми.

— Не, няма, ще бъдеш твърде зает с акционерите си и техните желания, за да мислиш за мен.

— Имам чувството, че ме изхвърлят от гнездото и ме оставят да летя сам — отбеляза той, когато минаха край „Бушерон“ и Мередит се загледа в една огърлица с изумруди.

— Справял си се чудесно без мен, преди да се запознаем — уверено отбеляза тя и после се засмя, придърпвайки сакото по-плътно около себе си. — Освен това можеш да си говориш с Чарли.

— Тази мисъл ме плаши — отговори Калан.

Изглеждаше по-хубав от когато и да било, в бялата си риза и тъмносиня вратовръзка. Видът му бе безупречен, изключително стилинен. Понякога приличаше повече на манекен, отколкото на преуспял бизнесмен от фирма за високи технологии в Силициевата долина. Това я накара да се замисли за Шарлот и за чудесната двойка, която са били преди години. Той изглеждаше най-подходящият тип мъж за красива, блестяща жена и имаше нещо много приятно във факта, че я виждат с него. Хората винаги ги оглеждаха, когато излизаха заедно.

— Във всеки случай, скъпа, ще ми липсваш.

— Можеш да ми се обаждаш за безплатни съвети всеки път, когато имаш проблем.

— Ако успея да те открия. Ако не си заминала или не си твърде далеч, за да отговориш на обажданията ми — замислено отбеляза той. Наистина изглеждаше тъжен и тя му се усмихна.

— В работата ми винаги знаят къде да ме намерят — увери го, докато се изкачваха по стъпалата пред „Риц“ и влизаха във фоайето.

Минаха по дълъг коридор с витрини, пълни с бижута и подаръци, той я изпрати до стаята ѝ с печален вид и тя му върна

сакото. Бе отминала още една прекрасна вечер, тя се бе съгласила за вечеря с него в „Лукас Картон“ на следващия ден, но щеше да плати вечерята от името на фирмата. Той бе поел сметката в „Тур д'Аржон“, както и в „Харис бар“, и двете вечери бяха много впечатляващи. Харесваше му да се храни в модерни ресторанти четири звезди и нямаше нищо против да плаща сметките, дори когато не трябваше.

Видяха се отново на следващия ден и заедно с Чарли Макинтош направиха последните си презентации. Французите нямаха търпение да инвестират в „Дау тек“. Резултатите надхвърлиха и най-смелите предположения на Калан и прогнозите на анализаторите в нейната фирма. Щяха да направят впечатляващ дебют при откриването на търговията с акциите в четвъртък. А рекламното съобщение в „Уолстрийт джърнъл“, където се публикуваха инвеститорите, щеше да бъде пълно с известни имена. Тя обясни на Кал, че ще има скрити „големи“, което означаваше, че големите фирми се бяха договорили да купят по-малко акции и щяха да се появят под имената на по-малки фирми, специализирани във високите технологии. Всичко това бе знак за изключително успешна сделка. Това бе поредната цел, постигната от него.

Когато в пет часа се върнаха в хотела, никой не изпитваше съмнение, че трябва да отпразнуват победата. Това бе моментът, когато тяхното проучвателно пътуване бе приключило официално. Успехът му надхвърляше всичките ѝ очаквания, дори Чарли Макинтош се усмихваше. Той още не бе съгласен с направеното от Кал — поне официално, но трябваше да признае добре и прецизно свършената работа. Дори спомена пред Кал, че Мередит е изключително компетентна жена. Чарли се ръкува с нея и я поздрави за успеха. Трябваше да ги напусне след няколко минути, тъй като бързаше да хване полета в осем часа вечерта за Калифорния. А Кал заминаваше с нея за Ню Йорк на следващия ден за финалната среща с партньорите ѝ в нейния офис. Надявах се по това време вече да им съобщят, че и Комисията по ценните книжа и фондовите борси е одобрила проекта им.

За „Лукас Картон“ тя облече обикновената черна рокля. Вечерта бе спокойна, а храната — превъзходна. Той сподели, че е разговарял с децата си, които били добре, но го очаквали с нетърпение у дома.

— Същото важи и за Стив — каза тя, докато пиеха кафе и бренди. — Свършихме дяволски добра работа днес.

Тя изглеждаше доволна и щастлива заради него. Радваше се на свършеното, беше ѝ забавно да пътува с него. Радваше се за него повече, отколкото за повечето си клиенти. Работеха добре заедно и изглежда имаха много общи неща. Споделяха редица еднакви възгледи за финансовия свят, а тя винаги се вълнуваше от високотехнологичните компании, за които работеше. Беше се специализирала в тази област през последните пет години и си знаеше работата, което много силно впечатли Калан. Беше предупреден, че може да му се наложи да обучава фирмата за инвестиционна банкова дейност, която нае. Истината обаче бе, че тя бе водещата в целия процес на първично предлагане, разкри му много за света на инвестиционните банки и той ѝ се възхищаваше заради това.

— И така, накъде отгук? — попита я той, докато пиеха брендите.

— Задава се следващото широко предлагане. Същата стара игра. А ти? Какво вълнуващо ще направиш? — изрече закачливо.

Между тях се бе зародило сърдечно приятелство. Въпросът ѝ бе по-скоро шеговит, защото имаше представа какво му предстои. Вече ѝ бе разказал за новата поредица високотехнологични хирургически продукти, които искаше да разработи.

— Всъщност, мисля да придобия друга компания — изненада я той. — Дай ми две години и „Дау тек“ ще бъде десет пъти по-голяма от днес. — Той разчиташе на това и възнамеряваше да работи в тази посока.

— Ще се радвам — усмихна се тя.

Бъбриха по тази тема известно време. Преди това не ѝ бе споменавал, че иска да купува други компании. Беше пълен с продуктивни идеи и искаше да покорява нови хоризонти. Не беше човек, който ще почива на лаврите си, и тя харесваше това му качество. Тя също го притежаваше. И двамата бяха еднакво амбициозни.

Продължиха да разговарят за идеите му и когато се върнаха в хотела и седнаха за малко на бара. Той изпи още едно бренди, а тя не си поръча нищо. Не искаше да страда от главоболие на път за Ню Йорк на другия ден.

Той изглеждаше доволен и свеж, докато седяха един до друг в бара и разговаряха дълго след полунощ. Имаше много теми, които да

обсъдят и да споделят мненията си. Бяха единомдушни за доста от нещата, но тя го предизвикваше понякога и дръзваше да не се съгласява с него, което ѝ доставяше удоволствие. Те споделяха свят, който малцина харесваха или разбираха, и той го призна пред нея с възхитено изражение.

— Разговаряш ли със Стив за всичко това? — попита я с любопитство. Никога не би задавал такива въпроси на друга жена. Подобна близост бе рядкост в неговата сфера и той го знаеше.

— За някои неща. Не и за света на високите технологии. Но той е достатъчно информиран за инвестиционните банки и за начина, по който функционират. Много хора са силно впечатлени, когато заговори за първично предлагане на акции, забележки в червено и надхвърляне на заявките. Някои дори мислят, че е банкер, а не лекар. — При тези думи тя се усмихна.

— Струва ми се, че той е дяволски щастлив мъж и се надявам да го знае.

— Така е. — Усмивката ѝ стана по-широка. — И аз съм щастлива. Ние сме много различни, но се получава. Може би защото сме заедно от цяла вечност. Близо половината ми живот — беше женена за него през четиринайсет от трийсет и седемте си години и това бе наистина добро постижение.

— Моят брак е на половината на тези години, но имам чувството, че годините, които прекарах във Виетнам, включително и в пленнически лагер в Дананг, са по-приятни от брака ми с Шарлот.

Мередит разбираше защо и сърцето ѝ се сви от жал за него.

— Поне имаш три прекрасни деца в резултат на това.

— Така е. Благодарен съм ѝ за тях. Понякога ми е трудно да повярвам, че са нейни. Изглежда толкова отчуждена от децата, но това е нейно желание.

Мередит не бе много изненадана от не особено сърдечното ѝ държане, когато я срещнаха в „Харис бар“. Красива, очарователна, но студена като лед. Тогава се запита какво бе намерил у нея Кал, защо се бе влюбил, дали само външният вид бе важен за него. Може би наистина бе така.

Тази вечер седяха в бара и разговаряха дълго, сякаш за да не изгубят последните моменти, които да споделят заедно. На следващия ден всеки от тях се връщаше към всекидневието си, към офисите,

хората, които имаха значение за тях — в неговия случай това бяха децата, а в нейния — Стив. Ала в тази последна вечер те празнуваха общата си победа в общия свят, който за кратко си бяха създали.

Знаейки това, тя не се изненада, когато той докосна ръката ѝ и я погледна с огромна нежност.

— Искам да знаеш, че всичко, което стана, бе от много голямо значение за мен. Свърши чудесна работи, Мередит, и бе прекрасна приятелка.

— За мен също бе удоволствие да работя с теб, Кал. — И пътуването, и смехът, и разговорите на всякакви теми — от първичното предлагане на акции до проблема с децата. Тя също бе научила много от него.

— Надявам се някой път да имаме шанс отново да работим заедно — рече той с тъжен вид.

— Е, ако сериозно си решил да купиш друга компания, възможно е да те запозная с някои проспекти. Ще следя коя е най-добрата възможност за теб.

— Това ще е достатъчно основателна причина да го сторя въпреки съпротивата на Чарли.

На лицето ѝ изгря усмивка. Малко по-късно той я изпрати до стаята ѝ. Както винаги, я остави пред вратата, но този път понечи да я задържи за миг, сякаш искаше да каже нещо, после се спря, докато тя отключваше с тежкия месингов ключ.

— Лека нощ, Мередит — рече той протичко, без да откъсва поглед от нея.

Без дума или обяснение, тя се доближи до него, целуна го по бузата, обърна се и влезе в стаята си.

— Лека нощ, Кал — пожела му нежно, после, когато той се отдалечи, тихо затвори вратата.

Остана да седи дълго в креслото, загледана през прозореца, мисълта ѝ бе само за него. През последните няколко седмици се бяха случили много неща. И тя се надяваше, че независимо дали отново ще работят заедно, той завинаги ще остане неин приятел.

ГЛАВА 8

Полетът до Ню Йорк в сряда мина сякаш за миг. Кал спа, а Мередит се отдаде на работа. От офиса ѝ бяха изпратили цяла купчина факсове, преди да отлетят от Париж. Когато се приземиха на летище „Кенеди“, тя продължаваше да ти преглежда.

Кал се събуди и я погледна със сънена усмивка, после се обърна към прозореца. Гумите на колелата току-що бяха докоснали пистата.

— Колко е часът? — попита, сподавяйки прозявката си.

— Два часът местно време. Очакват ни в офиса ми в четири. — Тя знаеше, че ще им отнеме доста време да минат през митницата, да приберат багажа си и да вземат кола до града. — Всички искат да те поздравят.

— Трябва да поздравят теб, Мередит. Надявам се, че си дават сметка за това. — Понякога се тревожеше за нея. Беше забелязал съвсем ясно, че Пол Блек не я цени, и Кал се питаше дали другите ѝ партньори не са по-умни.

— Дават си сметка — усмихна се тя и пъкна документите в куфарчето.

Ала когато се срещнаха със старшите партньори в четири часа, за да определят цената на акциите, всички се здрависваха с Кал и се поздравяваха помежду си. Сред множеството в конферентната зала Мередит бе забравена. Единствено Пол Блек си направи труда да ѝ каже, че е свършила добра работа, но повечето от останалите предпочитаха да разговарят с Кал и със старшите партньори.

Бе свикнала с тази ситуация и тя не я шокираше. Това бе мъжко общество, тайно братство, което все още гледаше със снизхождение на заслугите на жените. Като знаеше това, оцени високо факта, че я направиха партньор. Ала по време на един от многобройните им разговори с Калан той ѝ каза, че съвсем не е ясно колко високо ще

стигне във фирмата, дори я попита дали вече не е ударила в стъкления таван. За момента обаче тя отказваше да се терзае по този въпрос.

— Мередит е човекът, с когото трябва да разговаряте — подчерта Калан пред всички. — Тя е вълшебницата, която уреди всичко. Беше невероятна — повтори той няколкократно, но му се стори, че никой не искаше да го чуе и това го подразни.

Разговорите бяха прекъснати от включването на конферентната връзка с мениджърите по продажбите на всички фирми в обединението, за да договорят последните подробности след проучвателното пътуване. Мередит съобщи на всички, че сделката е била одобрена от Комисията за ценните книжа и фондовите борси и на сутринта, когато борсата отвори, акциите ще се търгуват ефективно. Всички бяха доволни, че заявките надхвърлят размера на емисията, и единственото нещо, което оставаше да се определи, бе размерът ѝ и цената на една акция. Калан се съгласи да се придържа към броя акции, посочени в червените забележки, и да определи цена едва двайсет на сто по-висока от посочената в проспекта, така че в първоначалната търговия, с оглед на огромния брой заявки, цената да скочи рязко и бързо. Мередит нарече този прием „да оставиш нещо на масата“, знаеше, че това ще вдъхне по-голяма увереност у всички и ще позволи на обединението да се разпусне незабавно. Сделката бе перфектно изпълнена и бе стигнала до идеален завършек, а Калан не се съмняваше, че успехът се дължи на нея, от началото до края.

Той ѝ каза нещо подобно два часа по-късно, когато я закара до апартамента ѝ с лимузина. Кал бе на път за летището, заминаваше за Калифорния. Инициативата им бе завършила, заявките надхвърляха реалното предлагане в съотношение единайсет към едно, търговията започваше на следващия ден, а рекламното съобщение щеше да се появи в „Уолстрийт джърнъл“ в четвъртък. Мисията бе завършила. Ала Калан остана с чувството, че Мередит не получи полагащата ѝ се слава.

— Те на практика не те забелязваха на срещата, Мери — коментираше той с раздражение. — Какво им става на тези хора?

— Просто са си такива. Не означава кой знае какво. Дават си сметка за успеха ми. Просто не изразяват гласно признанието си.

— Глупости. Те те възприемат за даденост и ти го знаеш. Би могла да провалиш нещата или най-малкото да свършиш работата

наполовина. А ти организира всичко първокласно по всяка стъпка от пътя, какво говоря, дори повече от първокласно. Заявките са в повече единайсет към едно именно в резултат на твоята работа. Най-малкото, което можеха да направят, бе да го признаят.

— Това не е от значение — скромно отговори тя.

— Тогава ти си по-добър човек от мен. На твое място щях да съм бесен. Работи толкова усилено по тази емисия. Трябваше да те носят на ръце. — Наистина бе ядосан и тя се усмихна, когато приближиха нейната жилищна сграда.

— Няма проблем, Кал. Честно. Голямо момиче съм. Интересуват ме крайните резултати. Не е необходимо да се вдига шум около мен. Това е работата ми.

Той ѝ бе благодарен и това бе достатъчно, а акциите получиха добра цена. Мередит очакваше акциите да скочат поне с двайсет на сто над цената на предлагане. Всичко се бе развило според първоначалния ѝ план. А той изглежда имаше усещането, че ѝ дължи повече от повърхностни благодарности.

— Приятен полет — пожела му тя с мила усмивка, когато лимузината спря пред входната ѝ врата, а портиерът пое багажа ѝ от шофьора.

— Ще ми липсваш — погледна я той тъжно.

— И ти на мен също. Ще се чуем утре, след като започне търговията. Ще те държа в течение. — Тя се поколеба за миг, преди да слезе от колата, а той задържа ръката ѝ.

— Мередит, благодаря ти за всичко. — Вложи в думите си силното искрено чувство, което го вълнуваше. Бе му помогнала да осъществи най-голямата си мечта и за него този успех означаваше много. — Грижи се за себе си. И кажи на онзи щастлив твой съпруг, че и двамата имате приятел в Калифорния.

— И аз ти благодаря, Кал.

Тя го целуна по бузата и слезе от колата, а после застана на прага и помахаше след лимузината, която се отправи към летището. Чувстваше се странно, докато се качваше към апартамента. Изглеждаше ѝ необичайно да си бъде у дома, още повече, след като завари жилището празно.

Стив ѝ бе оставил бележка, трябвало да се върне в болницата за през нощта, но обещавахе да си е вкъщи на следващия ден, когато тя

се прибере от работа.

„Добре дошла у дома... обичам те“ — гласеше бележката и тя се усмихна, когато я прочете.

Не се разстрои, че го няма, беше свикнала с това, можеше да използва времето, за да прочете пощата си, да подреди документацията си и да изпере. Испита щастие, когато същата вечер той ѝ се обади. Четеше в леглото и скочи, когато чу телефонът да звъни.

— Добре дошла у дома, Мери. Съжалявам, че не съм при теб.

— Не се безпокой. И без това съм уморена. Ще си легна рано. — За нея всичко вървеше с шест часа напред, по френско време, според което бе приблизително пет часа сутринта. — Как върви работата?

— Лудница, както винаги. Две челни сблъсквания и обичайните членове на банди, които се изтребват един друг. Докараха и някакъв луд, изскочил пред влака в метрото.

— Струва ми се нормална нощ за твоята част от света. — Тя се усмихна. По неговите стандарти това бе обичайно натоварване.

— Да. Тази нощ не би трябвало да е много натоварено. Ще си бъда вкъщи утре. С теб всичко ли е наред?

— Абсолютно. Просто съм уморена.

Чувстваше се малко потисната, но не знаеше причината. Ала и това се случваше понякога, когато се прибираше вкъщи от гастролна презентация. У дома ѝ беше добре, но се промъкваше известно разочарование. Нейното бебе бе изхвъркнало от гнездото и работата ѝ бе приключила. И така, към следващия клиент. В паузите обаче чувстваше празнота.

Тази нощ спа неспокойно, подсъзнателно се притесняваше за емисията, но когато отиде на работа на другия ден, видя доказателството за успеха — рекламното съобщение за петъчния „Уолстрийт джърнъл“. Изглеждаше точно както очакваше — името на тяхната фирма бе вляво, което показваше, че тя ще управлява пакета акции, имаше няколко големи компании извън списъка, което означаваше, че вместо тях са изредени по-малки фирми — знак колко важна бе сделката. Бе пристигнала в офиса навреме, за да се увери, че акциите се търгуват добре.

Всички говореха за „Дау тек“. Цената на акциите вече се покачваше, но не толкова бързо или толкова много, та да я постави в глупавото положение, че не е предложила по-висока начална цена.

Това предлагане на акции бе като по учебник и отговаряше на всички очаквания за превръщането на компанията в акционерна. Седеше на бюрото си, завладяна от чувството за удовлетворение от добре свършената работа, когато Кал ѝ се обади.

— Е, коя е следващата ни спирка, Мередит? Готов съм за поредния гра — шегуваше се и тя се разсмя звънко.

— И аз. Не мога да повярвам, че свърши. Като погледна назад, всичко ми се струва много лесно.

— Да, също като раждането на дете. Сега изглежда лесно, защото мина гладко, благодарение на теб. Не знам какво да правя със себе си, след като се върнах.

— Ще измислиш нещо. — Знаеше, че го чакат много нови проекти, бяха разговаряли надълго и нашироко за тях.

— Как е Стив? — попита той вежливо.

Двамата разговаряха като стари приятели.

— Все още не съм го виждала. На работа е. През уикенда ще е свободен и каза, че ще заключи куфарчето ми.

— Не го обвинявам. И аз бих постъпил така. Кажете му да те заведе на танци.

Тя се разсмя. Стив не беше Фред Астер. Той дори мразеше да танцува. По-скоро би си останал вкъщи да гледа телевизия с чаша вино.

— Опасявам се, че не го бива много в това. Вероятно утре ще отидем на кино. Повече му приляга. Ами ти? Как са децата?

— Страхотно. Не мисля, че съм им липсвал. — Кал и Мередит се чувстваха като ученици, прибрали се вкъщи от лагер или от училищен пансион, просто не знаеха какво да правят у дома. — Имат безкрайни планове да ме изтезават целия уикенд. Момичетата настояват да ги заведе в града, а трябва да придружа и Анди на тренировка по футбол. Много вълнуващо.

— Никакви светски събития през уикенда? — Тя продължаваше да се интересува от живота му дори може би повече отпреди.

— Искаш да кажеш нещо като игра на бинго? — пошегува се той. — Това правя всеки вторник.

— Да, и аз — засмя се тя. — Всъщност следващата седмица ще се срещна с нов клиент за първично широко предлагане, звучи много интересно. Отнася се за малка високотехнологична фирма от Бостън.

— Няма ме по-малко от един ден и ти вече ми изневеряваш. Мислех, че ще почиваш след нашата кампания и ще живееш със спомените. — Думите му прозвучаха странно облъхнати от носталгия.

— Като говорим за спомени, как е Чарли? Щастлив ли е, след като се върна?

— Не съм сигурен — малко сухо отговори Кал. — Планирал е среща с мен този следобед и имам чувството, че замисля нещо. Все още се муси, че станахме акционерна компания, но това не е тайна. Ти го знаеш.

— Чарли не крие чувствата си, нали? — подхвърли тя със смях.

Той не й липсваше. Остана в опозиция до последния момент, макар да прояви вежливост, когато се сбогуваха. Дори той бе принуден да признае, че целият процес премина много по-добре, отколкото някои бе очаквал.

— Е, приятен уикенд, Мередит, и приятна почивка. Ти си я заслужи.

— И ти, Кал.

— Ще ти се обадя по някое време следващата седмица, за да видя как вървят нещата — обеща той.

Тя затвори и целия следобед работи в офиса, към шест часа вечерта се прибра вкъщи, където Стив вече я чакаше. Грабна я още щом влезе в дневната, завъртя я и я целуна.

— Боже, липсваше ми.

— Нямахте ме само една седмица, глупчо такъв.

— Стори ми се много по-дълго.

Той й се усмихна, целуна я отново, сипа и на двамата по чаша вино и след час, след като поговориха, той се зае да приготви вечеря. Жадуваше да говори с нея, да я гледа, да я чувства до себе си в леглото през нощта.

Направи спагети, салата и хлебчета с чесън, а по средата на вечерята се разнежи и половината храна остана недокосната, тъй като я понесе към спалнята.

Тази вечер повече не станаха от леглото, а когато тя се събуди на следващата сутрин, разчисти масата и постави чиниите в съдомиялната машина. Стив все още спеше, тя прегледа „Уолстрийт джърнъл“ и забеляза, че рекламното съобщение е излязло точно както го бе видяла предния ден.

Тръгна тихо за офиса, а Стив ѝ се обади на работа, когато се събуди на обяд. Тя отново успя да се прибере вкъщи по-рано. Стив я чакаше в дневната, вече бе приготвил вечерята и щом се нахраниха отидоха на кино.

Уикендът бе във всяко отношение идиличен. Разговаряха, шегуваха се и ходиха на дълги разходки в парка. Времето беше все още топло, въздухът ухаеше, това бе идеалния сезон в Ню Йорк, създаваше се усещането за пролет, въпреки че изтичаха последните седмици на септември.

В събота вечерта отидоха да вечерят в ресторант в съседство, който и двамата харесваха. Нямаше нищо общо с „Харис бар“, където бе прекарала предишната съботна вечер с Калан, но бе точно това, което обичаше.

За пръв път от месеци двамата със Стив успяха да прекарат цялото време заедно, без да бъдат обезпокоявани. Той не беше на повикване през уикенда, а тя спази обещанието си и не докосна куфарчето си. Прекараха невероятно.

А в понеделник сутринта, когато тръгна за работа, той обличаше работните си дрехи, за да поеме към болницата. Този път щеше да отсъства два дни, част от времето щеше да бъде на разположение в болницата, а през останалата — да дежури ефективно. И на двамата им предстоеше не особено натоварена седмица, поне за Мередит. При него никога не можеше да се предвиди какво точно ще се случи.

Когато влезе в офиса си, най-напред провери движението на акциите на „Дау тек“, те все още вървяха добре и тя изпита задоволство. Мислеше да се обади на Кал да го поздрави отново, когато ѝ позвъни секретарката.

— Калан Дау ви търси, мисис Уитман — отривисто съобщи тя и Мередит прекрати заниманията си, за да отговори.

— Здравей. Тъкмо се готвех да ти се обадя. Акциите все още вървят добре. — Тя самата бе купила пакет от тях за себе си след откриването на търговията и сега проявяваше към движението на цената им и съвсем личен интерес. — Какво ново в Калифорния?

— Е, Мередит — тя усети нещо странно в гласа му, — тук нещата се движат с шеметна скорост.

— Какво искаш да кажеш? — Мередит бе озадачена, но заинтригувана от думите му.

— Чарли подаде оставка в петък. Боя се да не създаде проблем, ако разстрои акционерите или предизвика съдебен процес, но се надявам това да не се случи. Имахме продължителен сериозен разговор, той не може да се примири с факта, че сме акционерна компания. Не желае да отговаря на акционерите и категорично се противопоставя на придобиването на друга компания. Всъщност бе достатъчно искрен, каза, че аз съм го надминал. Според него бил твърде стар, за да се приспособява. Да ти кажа право, мисля, че е взел правилното решение, като имам предвид как се чувстваше.

Като разсъди върху думите му, Мередит кимна утвърдително:

— Може би е за добро, Кал, въпреки че ми е известна дългогодишната ви работа заедно. Трябва да намериш някого, който споделя поетата от теб посока и е готов да работи за разрастването на компанията и дори е ентузиазизиран от идеята.

— На това се надявам — отвърна той лаконично.

— Имаш ли някого предвид? Какъв период предизвестие ти даде Чарли?

— Отговорите и на двата въпроса са да, и две седмици, в същия ред.

— Времето нито е много, нито е малко.

— Да ти кажа истината, мисля, че го е решил още преди гастролната презентация, но е изчакал да ме уведоми, когато се върнем. Не мисли, че трябва да остава тук, след като е решил да си тръгва. — Калан знаеше, че за Чарли щеше да е много трудно да си тръгне, тя представляваше много за него.

— И така, кого предвиждаш за неговия пост? Някой външен или човек от компанията? — попита тя, опитваше се да се сети за някой подходящ специалист, когото да му препоръча.

— Спрял съм се на външен. — Седнал на бюрото си, той се усмихваше, но тя нямаше как да го види. — Искях да разбера какво мислиш за идеята.

— Познавам ли го? — Очевидно бе заинтригувана. Проявяваше донякъде майчински чувства към „Дау тек“ и бе трогната, че той ѝ се обади да се посъветва.

— Съвсем отблизо. Всъщност, смятам, че този човек ще е идеалният заместник на Чарли.

— Умирам от любопитство, Кал — нетърпеливо го подкани тя.
— Кой е?

— Иди до огледалото, Мери — ласкаво ѝ предложи той и мина известно време, докато тя асимилира казаното от него.

— Какво означава това? — Бе напълно озадачена.

— Бих искал ти да си новият ни финансов директор, Мередит. Ти си точно това, от което се нуждае компанията... от което се нуждая аз. Имаш същите виждания като мен, същите цели за компанията. Знаеш всичко за този бизнес. Споделих докрай тайните и бъдещите си планове с теб. Мери, ти си идеалният човек.

Отначало тя помисли, че той се шегува. Но предложението беше много примамливо. За жалост нямаше как да го осъществи. Вече имаше работа, дом, съпруг и не бе възможно да напусне Ню Йорк. Какво щеше да прави Стив?

— Това е най-хубавото нещо, което някой ми е казвал от години, Кал. — Не ѝ се искаше да му отказва, но трябваше. — Ала знаеш, че не мога да го направя.

— Защо не? — Тонът му бе твърд, сякаш не би приел не за отговор. — Разбира се, че можеш да го направиш, стига да искаш — стори ѝ се, че щеше да се обиди, ако не приемеше.

— Аз съм инвестиционен банкер, Кал. И наистина не познавам достатъчно вашия бизнес, за да бъда ефективен финансов директор. Каквито и трудности да ти създава, Чарли знае много повече от мен по този въпрос. Освен това съм партньор във фирмата, тук имам съпруг, който работи в Ню Йорк. Не мога просто така да захвърля всичко и да се преместя в Калифорния.

— Хората непрекъснато го правят, Мередит, знаеш го. Променят кариерата, работното си място, професията, именно това е смисълът на живота — промени и израстване. Би била чудесен финансов директор. В твоята фирма си в задънена улица и го разбираш. Това е повече от ясно. Партньорите ти не те ценят, дори не се досещат, че си изключителна, пък аз го знам. Ще бъдеш неоценима за мен. И ако искаш да съм откровен докрай, ще печелиш много повече пари тук. Това е голяма възможност за теб. А Стив ще си намери работа в Калифорния. И ние имаме травматологични отделения. В Централната болница на Сан Франциско. То е едно от най-добрите в страната.

Дадох ли отговор на всичките ти въпроси? — За момент, докато го слушаше, ѝ се стори, че няма какво да възрази.

— На някои от тях. Не мога обаче да взема решението ей така, за миг. Трябва да го обсъдя със Стив. Работата му тук е чудесна.

— Като номер две в отделението. Може би тук ще бъде номер едно. Защо не разговаряш с него за предложението?

— И какво да кажа? Че се отказвам от кариерата, на която посветих дванайсет години и искам той да захвърли всичко и да ме последва на другия край на континента? Кал, това е съдбоносно решение. — Бе останала без дъх. Той направо я бе зашеметил.

— Знам това, Мередит. Не очаквам да вземеш решение с лекота. Като твой приятел обаче мога да ти кажа, че това ще е най-доброто, което ти се е случвало. Защо не дойдеш тази седмица и да поговорим?

— Не мога. — В гласа ѝ се усещаше паника.

За пръв път я чуваше раздразнена и притеснена.

— Защо не? — Бе настоятелен, когато искаше нещо, и тя имаше чувството, че към нея лети експресен влак. Калан Дау не бе преуспял случайно. Когато си набележеше цел, той я преследваше, докато я постигне.

— Имам срещи тази седмица — смотолеви тя.

— Тогава да се видим през следващата. Нека поне го обсъдим.

— Познавам работата, Кал. Познавам компанията. Познавам и теб. Не в това е проблемът. Не е необходимо да ме убеждаваш. Но моят живот е изграден тук.

— Предлагам ти по-добър живот тук. Искаш ли аз да говоря със Стив?

— Не, аз ще го направя. Но той ще помисли, че съм луда, а може би, че и ти си луд — беше разтревожена, а приповдигнатият тон, с който той говореше, я плашеше.

Кал изобщо не се вслушваше в разумните ѝ възражения.

— Може и да съм луд, но това е най-добрата ми идея от години. Мисля, че Чарли Макинтош ми направи голяма услуга.

— А аз мисля, че напускането му може да преобърне живота ми с краката нагоре. — Тя се разсмя, най-сетне малко дойде на себе си. Кал не преставаше да я удивява.

— Поне ще обмислиш ли предложението? Разговаряй със Стив, виж какво мисли. По думите ти за него, съдя, че е умен мъж. Може би

ще оцени огромната възможност, която ти се предоставя. Мередит, искам да ти дам възможност да придобиеш едно на сто от компанията и мога ти плащам повече от сегашните ти партньори.

Без съмнение, щом имаше възможност да купи акции, предложението бе съблазнително. Но те все пак имаха живот в Ню Йорк, а трябваше да помислят и за работата на Стив. Пало Алто беше далеч от Манхатън, от всичко, което имаха и познаваха.

— Кал, предложението ти е невероятно. Но просто не знам. Не мисля, че ще е лесно Стив да напусне травматологичното отделение. Дори ми е неприятно, че трябва да го питам. Просто не е честно към него.

— Ами ако се беше случило обратното. — Той получава фантастично предложение, заради което трябва да се преместите, ти би ли тръгнала? — притисна я Калан.

— Не би го поискал от мен, Кал. Твърде почтен е, за да го направи.

— Това не е въпрос на почтеност, Мери, това е бизнес, голям бизнес и шанс да спечелиш много пари за двамата и да живеете по-добре тук.

— Ще говоря със Стив — каза тя накрая, — но не се надявай много. Трябва да уважа факта, че той има добра работа тук и е възможно да не поиска да се преместим. Вероятно ще намериш някого там, в Калифорния, може би някой от компанията, за когото не се сещаш в момента.

— Никой от моето обкръжение не може да стъпи на малкия ти пръст, Мери. Дори Чарли ми предложи да разговарям с теб. Направила си му силно впечатление. Хайде... имам нужда от теб. Не можеш да ми откажеш сега, след всичко, което постигнахме заедно. Това е моето бебе, Мери, а донякъде и твоето. Не искаш ли да го видиш как расте?

— Престани да ме омайваш — отвърна тя смеейки се, — ужасен си!

— Просто искам да дойдеш тук и да разговаряме. Колкото по-скоро, толкова по-добре. Ще дойдеш ли тази седмица, Мери?

— Нека първо го обсъдя със Стив. Той е в болницата, но в сряда ще се прибере. Не искам да разисквам този въпрос по телефона.

— А аз не искам да чакам дълго. Защо не отидеш веднага при него? Така ще можеш да дойдеш тук в сряда.

— И какво според теб да кажа на партньорите си? — Тя отново се притесни при перспективата да захвърли всичко и да отиде в Калифорния да разговаря с Калан за новата работа. Започваше да й звучи страшно. Но в същото време я привличаше.

— Кажи им, че имаш нужда от отпуск. В крайна сметка си го заслужи.

— Не искам да ги лъжа, Кал.

— О, за бога, тогава им кажи истината. Обвини ги право в очите, че не те ценят достатъчно, че никакви ги няма, когато трябва да ти отдадат заслуженото, че не си струва да работиш повече за тях. Така че идвай в Калифорния да се видим.

— Това наистина ще им хареса, Кал.

— Това е истината и ти го знаеш, Мери. А и те си го знаят. Сега отивай да говориш със съпруга си в болницата и довечера ми се обади.

— Не ме притискай.

— Ще те притискам, докато не се съгласиш да дойдеш поне да поговори. Дължа ти толкова много.

— А аз дължа на съпруга си много повече, Кал. Не мога просто така да разруша кариерата му и да му кажа да си търси работа в Калифорния, защото така ми е удобно. С право може да ми отговори, че трябва да забравя за това.

— Не и ако е човекът, който твърдиш, че е. Мисля, че ще останеш изненадана.

Така и се случи, когато Мередит се срещна със Стив в столовата в девет часа, за да му предаде разговора. Притесняваше се ужасно как да му поднесе вестта, но след като се престраши, обясни какво й е предложил Кал.

Стив я погледна проникателно:

— Това ли искаш, Мери? — попита я без заобикалки.

— Не знам какво искам, скъпи — честно си призна тя. — Това е прекрасно предложение, а компанията е много интересна. Но ние имаме живот тук. Тук съм от дванайсет години и ми харесва да бъда партньор във фирма за инвестиционна банкова дейност, която е голям играч на Уолстрийт. А и ти имаш страхотна работа тук. Не мисля, че е

честно да те карам да напуснеш всичко това и да се преместиш в Калифорния.

— Защо не, ако е по-добре за нас в дългосрочна перспектива? Може там да ни хареса. — Мисълта, която му мина през ум веднага, беше, че ако я откъсне от Уолстрийт, тя може би най-сетне ще поиска деца. А Калифорния би била чудесно място за отглеждането им.

— Наистина ли си склонен да се преместиш оттук? — Тя го погледна озадачена, след като чу какво е мнението му.

— Може би. Ако намеря работа, а не виждам защо да не намеря. Хората се стрелят и в Калифорния. Там също има банди. — Стив се усмихна. Беше приел новината много по-добре, отколкото тя очакваше. Дори ѝ се стори ентусиазиран, може би повече от нея. Тя все още се чувстваше нервна. Подобна стъпка представляваше голяма промяна в цялата ѝ кариера, макар че предложението на Кал бе несъмнено съблазнително. — Защо поне не заминеш да поговориш с него?

— И той ми го предложи, но... — Тя все още се колебаеше, но Стив я насърчи. Радваше се за нея.

— Мисля, че трябва да го направиш. Кога иска да отидеш?

— Може би в сряда. Утре имам среща с нов клиент.

— Е, заминавай. И ако ти хареса, ще дойда при теб в петък. Този уикенд пак не съм на работа.

— Как уреди това?

Тя бе трогната от положителното му отношение към предложението на Кал. Очевидно Стив искаше най-доброто за нея и бе готов на саможертви, дори големи, за да ѝ помогне да постигне желаното.

— Продадох душата си, за да осигуря уикенд за двамата, Мери. Май съм постъпил правилно. Докато сме там, можем да проверим в някои болници. Калан Дау сигурно има връзки. А и аз познавам двама колеги в Станфорд. Правят специализация там.

— Ти си невероятен, мили. — Тя се протегна през масата и хвана ръката му. Той беше дори по-чудесен, отколкото го бе представила пред Кал.

— И ти. А сега отивай вкъщи и му се обади.

— Мога да му се обадя и утре.

Ала накрая размисли. Позвъни му веднага, щом се прибра.

Кал нямаше търпение да я чуе.

— Какво каза Стив?

— Иска да дойда при теб и да се видим. Невероятен е. Дори не се противопостави на преместването.

— Защото е умен и е разбрал, че сделката е добра. А освен това те обича.

— И аз го обичам. Със сигурност е най-свестният мъж на земята, щом се съгласи да направи подобно нещо за мен. Каза, че ако искам, ще дойде там през уикенда и ще се огледа за работа. Познава колеги в Станфорд.

— Мога да ви помогна, Мери. Познавам някои хора в болниците. Напълно възможно е да получи работата, която иска. А ти ще си мой финансов директор и ще заживеем щастливи заедно.

— От твоите уста всичко звучи толкова просто...

И двамата обаче си даваха сметка, че не е така. Не бе лесно кариерите на двама души да бъдат прехвърлени на другия край на страната. Или може би той бе прав и не бе чак толкова сложно, колкото тя си мислеше. Вече не знаеше какво да мисли. Пречките, които изглеждаха прекалено големи в началото, сякаш отпадаха една по една и единственият въпрос, който трябваше да реши, бе дали иска идеята да се осъществи. Ала преди да вземе решението, трябваше да поговори с Кал.

— Може да е просто, ако го искаш, Мередит — уверено рече той.

— И така, кога идваш? Какво ще кажеш за утре?

— Трябва да се срещна с нов клиент — напомни му тя.

— С малко късмет може да се окаже, че му губиш времето. Поне аз се надявам да е така.

— Все още не знаем, нали? — твърдо отговори тя. Все още имаше отговорности към партньорите си в Ню Йорк и трябваше да ги поеме. — Какво ще кажеш за сряда? Ще се освободя за три дни, които да прекарам с теб, ако искаш. До края на седмицата нямам ангажименти.

— Звучи чудесно. — По гласа му се разбираше колко се зарадва, че тя ще дойде. Мередит също усещаше вълнение. Нещата се развиваха толкова бързо, че беше малко страшно. — Ще те чакам на летището, само ми кажи кога пристигаш.

— Сигурен ли си, че не правиш голяма грешка, Кал? Фактът, че организирахме успешно първичното предлагане на акциите не

означава, че ще бъде добър финансов директор за теб. — Никога не бе работила такава работа. Ала знаеше доста за „Дау тек“.

— Повярвай ми, Мередит, знам какво правя. Веднага разпознавам таланта, щом го зърна, не съм бил толкова впечатлен от години. Ако бях сигурен, че поне ще го обмислиш, щях да разцелувам Чарли, когато подаде оставка. Това е най-голямата услуга, която някой ми е правил.

— Е, не се възпламенявай чак толкова. Нека първо поговорим.

— Ще говорим много, обещавам. Питай ме за всичко, което искаш да знаеш, Мери. Нямам тайни от теб.

Тя харесваше това му качество. Беше честен човек, почтен и с блестящ ум. Съчетанието бе страхотно, а и вече се беше убедила, че работят чудесно заедно. Все пак обаче ѝ предстоеше да вземе грандиозно решение и не можеше да позволи Стив да рискува кариерата си заради нейната. Трябваше да гарантира интересите му по най-добрия начин, въпреки че той бе склонен да направи жест заради нея. Искаше да осигури неговото щастие, това бе от жизненоважно значение за нея.

— Нямам търпение да те видя — добави Кал.

— Не мислех, че ще се срещнем отново толкова скоро. — Тя се разсмя.

Предложението му бе напълно неочаквано. Изобщо не бе си и мечтала това да се случи, а бе станало в резултат на първичното предлагане и гастролната презентация, организирани от нея. Все пак ѝ се струваше, че някаква невидима сила има пръст. Ала продължаваше да се притеснява. Искаше да вземе най-доброто решение за всички и отговорността за това бе огромна.

— Опасявах се, че трябва да си купя нова компания и да реша да я направя акционерна, само и само да те видя отново. Чудесни новини, Мери. Ние с теб сме страхотен екип.

— Така е нали — потвърди доволно. И имаше защо — цената на акциите се покачваше. — Е, нека видим какво ще произлезе, когато дойда в Калифорния.

— Ще започна да паля свещи, Мередит... или ще поръчам молебен, или нещо подобно. Ще направя и невъзможното, за да те уговоря. Надявам се, че го знаеш.

— Подозирах, че си способен — засмя се дяволито тя. Той наистина не беше от хората, които приемат не за отговор.

— Ще се видим в сряда — весело се сбогува Кал.

След като остави слушалката, Мередит остана да седи на дивана, загледана в телефона, като се питаше какво ще се случи в Калифорния.

ГЛАВА 9

Полетът до Калифорния в сряда мина леко. Кал я чакаше на входа на летището. Беше застанал от едната страна, търсеше я с поглед и лицето му грейна в широка усмивка, щом я видя.

— За момент ме обзе паника. Започнах да се питам дали не си размислила, но си се уплашила да ми се обадиш.

— Никога не бих постъпила така — отвърна тя изненадано, когато той пое тежкото куфарче от нея.

— Сигурен съм, извинявай. Но подобно чувство съм изпитвал като дете. Все се страхувах, че татко ще изгуби билетите за цирка. Никога не се случи, но аз винаги се тревожех.

— Е, ето ме.

Бе размишлявала надълго и нашироко по пътя и все още не виждаше как Стив ще остави работата си в Ню Йорк. Беше позагрижена за него, отколкото за предложението на Кал. Знаеше колко солидна е компанията му, а той вече я бе уведомил за възможността да придобие акции от нея. Така че Стив си оставаше основната ѝ тревога.

— Не мога да повярвам, че правя това. — Все още се чувстваше притеснена.

— Мередит, знам, че това ще е най-важното решение в цялата ти кариера, ако го вземеш. И не мисля, че ще съжаляваш. Ако просто ти бях приятел, а не заинтересована страна, бих ти казал, че е глупаво да не приемеш.

— Разбирам. Но промяната е огромна. Не само промяната в кариерите ни, но и преместването в Калифорния е голямо решение.

— Притесняваш се за Стив — погледна я косо той докато товареха багажа ѝ, — но и тук има хубави болници. Вече установих някои контакти с Централната болница. Ти ми каза, че има приятели и в Станфорд. В болницата на Калифорнийския университет, в Оукланд също има много добра травматологична клиника. Изобщо има много възможности за него. Смятам, че ще се окаже вълнуващо за Стив.

Но като че ли и Кал се вълнуваше много. По пътя към офиса му в Пало Алто той говореше безспир колко важна е Мередит за компанията. Всъщност на нея идеята ѝ допаднаше, не по-малко отколкото на Кал. От чисто делова гледна точка това бе възможността на живота ѝ.

В два следобед те дори още не бяха обядвали. Говореха от три часа, накрая неговата секретарка явно ги съжали и им донесе сандвичи. От разговора установиха колко много неща ги свързват, проявяваха една и съща енергия и отдаденост, любовта, която влагаха в професията си, бе не само съзидателна, но и почти всепоглъщаща. Прекараха останалата част от следобеда в разговор за новите диагностични инструменти и бъдещите продукти.

— Мередит. — Очите му се впираха настойчиво в нейните. — Не мога да осъществя това без теб.

— Напротив — спокойно отвърна тя, но плановете, които бе споделил, ѝ харесваха.

— По-важното, истината е, че не желая. Искам да си тук, да работим заедно.

— Истината е — въздъхна тя, — че и аз го искам. Но не знам дали да го направя.

Чувстваше, че се разкъсва между важното решение за кариерата си и своя личен живот. Все още се тревожеше за Стив, независимо колко добри според Кал са местните болници. Той вече бе пуснал корени в своята клиника, която имаше международна известност. За никого не беше тайна, че много скоро ще се превърне от номер две в заместник на Харви Лукас. Говореше, че ще се пенсионира и ще се отдаде на научни изследвания, а Стив бе уверен, че шефът му няма да забави тази стъпка. Беше уморен, имаше проблеми със сърцето и травматологичното отделение му идваше в повече.

— Трябва да дам шанс на Стив да обмисли бъдещето сериозно.

— Ако трябва, ще му намеря работа тук, Мередит. Не искам да те изгубя.

— Все още не си — отговори тя, лицето ѝ се отпусна в уморена усмивка.

Искаше работата точно толкова, колкото и той желаше да ѝ я даде. Харесваше компанията му и знаеше, че могат да работят чудесно заедно. Уверена бе, че може да направи много важни неща, ако имаше

добри възможности. Той я бе убедил. Единственият реален проблем бе Стив. Дори не се чувстваше толкова виновна, че трябваше да напусне своята фирма. Мередит си даваше сметка, че Кал е прав — те не я ценяха. И ако още не бе ударила тавана на възможностите си за издигане в йерархията, знаеше, че е много близо до него. А както казваше Кал, в „Дау тек“ таванът бе небето.

— Какво мислиш, Мери? Ще го направиш ли? — Цял следобед той се стараеше да не я притиска, но много искаше тя да заеме овакантия пост.

Същия следобед се срещнаха и с Чарли Макинтош и тя бе изненадана, че той я насърчи да приеме работата. Като имаше предвид посоката, която поемаше компанията, той бе убеден, че тъкмо Мередит е най-подходящ за нея.

— Няма да съжаляваш, ако дойдеш тук. — Говореше ѝ като стар приятел, а не като човек, който ѝ пречеше по време на цялата гастролна презентация. — Вече познаваш компанията, Мередит. Няма да има много изненади за теб. Освен това — той ѝ се усмихна добродушно, — Кал е страхотен човек и с него е удоволствие да се работи. — Отнасяше се с шефа си повече като със син или племенник. — Никога не съм работил за акционерна компания и не искам да започвам сега. Твърде стар съм, за да се тревожа дали акциите се покачват или спадат. Но вие двамата сте достатъчно млади, за да се наслаждавате на работата. — Той изглежда приемаше решението си с облекчение. — Надявам се да приемеш работата, Мередит — рече той, а тя не можеше да каже, че се чувства под натиск, след като толкова я искаха и ценяха. Изглежда наистина се нуждаеха от нея.

Кал я покани на вечеря, но тя отказа, искаше да има време за себе си, да обмисли всичко сериозно. Поръча си в стаята бъркани яйца и се обади на Стив в болницата, за щастие го откри.

— Е, как върви?

— Страхотно, за жалост. — Тя имаше измъчен глас.

Цяла вечер бе претегляла всички за и против и вече се чувстваше по-объркана от всякога. Една част от нея искаше да използва шанса, а друга ѝ казваше, че е длъжна заради Стив да остане в Ню Йорк и да продължи досегашния си живот. Чувстваше се виновна дори само поради факта, че подлага възможността на обсъждане. Но вече бе стигнала твърде далеч.

— Всичко изглежда идеално. Мисля, че тук ще ми хареса, със сигурност — работата. Нямам представа как ще се живее в Калифорния. Работата истински ме привлича. Но кажи ти, скъпи. Какво мислиш?

— Мисля, че трябва сериозно да го огледаме — честно отговори той. — Ето защо те посъветвах да заминеш.

— Ами ти? Ако приема работата, какво ще правиш?

— Ще намеря друга травматология — отвърна той простичко.

Мередит не усещаше Стив да е емоционално обвързан с решението като нея, което я изненада.

— Ами ако не ти хареса тук?

Болницата, в която работеше, бе най-добрата, в много по-голям град от Сан Франциско. В редица отношения несъмнено Сан Франциско изглеждаше провинциален. Според Кал обаче качеството на живота в Калифорния бе по-добро. Но пък двамата със Стив бяха влюбени в Ню Йорк, още откакто ходеха в колежа.

— Искаш ли да дойда и да се огледам? — попита Стив съвсем трезво. — Мисля, че това е единственият начин да вземем решение, не смяташ ли? Ще хвана самолета утре след работа, ще разгледам и ще видя дали не мога да говоря в травматологиите там. Може би ще успея да взема почивка и в понеделник, а после поне ще знаем за какво говорим.

— Скъпи, обичам те — рече Мередит през сълзи. Той винаги правеше нещата по-лесни за нея, не само дребните, но и големите. — Ако дойдеш, Стив, това ще означава много за мен.

— Добре, тогава идвам. Освен това искам да хвърля едно око на онзи мъж, преди да ти разреша да поемеш работата. Трябва да се убедя, че не е толкова хубав. А и да проверя онези приказки за Гари Купър.

Той се шегуваше и тя го знаеше. Стив разбираше, че няма за какво да се тревожи. Бракът им бе солиден и щастлив и нищо не можеше да го застраши. Тя бе сигурна в това.

— Външността му няма нищо общо — искрено обясни тя. — Привлича ме голямата компания и приятния му за работа характер. Той е почтен, невероятно енергичен, има фантастични идеи за бъдещето. Мисля, че ще утрои размера и влиянието на „Дау тек“ през следващите две години, да не говорим за печалбите.

— Обмисли го сериозно, Мери. Ще бъда при теб утре вечерта. Само ми кажи къде ще се срещнем.

— Ако ми се обадиш за номера на полета, ще те взема от летището. И, Стив... — Тя се поколеба само за миг, обичаше го повече от когато и да било, защото той искаше най-доброто за нея. Поразително му липсваше всякакъв егоизъм, беше толкова свестен, че отчасти на възхищението пред личността му се дължеше любовта ѝ. Освен това бе умен, имаше тънко чувство за хумор, работеше до изтощение, наистина кипеше в работата си и притежаваше най-хубавото тяло, което някога бе виждала, все още го намираще за невероятно привлекателен. Никой друг мъж не съчетаваше тези качества. Вярно, че професиите и интересите им бяха много различни, на нея ѝ харесваше точно това. Различията ги стимулираха. — Благодаря ти, мили, не знаеш какво означава разбирането ти за мен — нежно изрече тя.

— Слушай, може би ще се окаже най-хубавото нещо, което ни се е случвало. Може би дори в Калифорния ще решим да имаме деца.

Тя не каза нищо. Имаше достатъчно неща, за които да размишлява, да се притеснява — работата и постъпването ѝ в компанията на Кал. Не беше нужно да отворят дума за деца. Когато затвори телефона, имаше чувството, че непреодолими сили я теглят напред, усети някаква предопределеност. Това малко я плашеше, но в същото време бе много стимулиращо.

Прекара четвъртъка отново с Кал, следваше го на всичките му срещи, разговаряше с най-важните служители. Получи много по-добра представа за организацията и персонала му и все повече хареса всичко. Следобед се обади в офиса си в Ню Йорк, но не се бе случило нищо особено, там изобщо нямаха представа с какво се занимава в момента. Беше им казала, че трябва да замине по семейни дела.

— Искаш ли довечера да дойдеш на вечеря вкъщи? — попита Кал, когато свършиха в шест часа.

Всички си бяха тръгнали и тя забеляза, че повечето хора не работят до толкова късно, както в Ню Йорк. В нейната фирма не бе необичайно хората да работят до девет или десет часа, а понякога и значително по-късно. Ала както Кал вече ѝ бе казал, качеството на живота в Калифорния бе много по-различно. Хората се грижеха повече за здравето си, за личния си живот, за свободното си време. След

работа се прибираха вкъщи или играеха тенис, или работеха на двора. Съществуването им изглеждаше по-здравословно, по-щастливо, по-добре балансирано. В Ню Йорк хората от деловия свят, които тя познаваше, изглеждаха сякаш живееха без чист въздух, бяха бледи, уморени и стресирани, а през по-голямата част от времето изглеждаха състарени и с влошено здраве. Тук очевидно бе много различно.

— Бих искала да дойда, но трябва да взема Стив в девет — обясни тя. — Не искам да провалям вечерята ти.

Те размениха усмивки, вече между тях се бяха установили непринудени, близки, искрени професионални отношения. След времето, прекарано в пътуване, а сега в проучване на компанията, все едно бяха женени.

— И без това щях да вечерям рано заради децата. Искаш ли да те откарам на летището?

— Няма нужда. Ще взема такси, ще се върнем в хотела и ще поговорим.

На следващия ден Кал му бе уредил среща в Централната болница на Сан Франциско и още една в болницата в Оукланд, за която бе споменал. Тя знаеше, че Стив се е обадил на приятелите си в Станфорд. Петъкът щеше да е напрегнат, тя трябваше да се срещне с важни клиенти заедно с Кал, бе настоял тя да присъства. Междувременно бяха разбрали, че акциите на компанията му продължават да поскъпват. За една седмица, откакто бяха на пазара, повишението им бе огромно. Всичко се развиваше като по ноти за него.

— Защо не дойдеш у дома с мен, ще направя барбекю и сандвичи — предложи ѝ той.

Това бе другата страна на неговия живот, която я интригуваше, защото изобщо не съответстваше на очакванията, които хората по принцип имаха за богатите и известните. Мисълта, че ще го види да прави скара в задния двор, я забавляваше.

— Добре, ще дойда — съгласи се тя, — стига да си сигурен, че децата не ще имат нищо против — не бе забравила студения прием при предишното си посещение.

— Няма проблем — увери я той.

Така се и оказа, в общи линии. Анди си я спомни и този път, когато се ръкуваше, ѝ се усмихна. Дори бе запомнил, че съпругът ѝ е

лекар. Джули се държа студено, но значително по-вежливо, дори попита как е минало пътуването им и се похвали, че баща ѝ е донесъл красив пуловер от Париж. Мередит не ѝ каза, че му е помогнала да го избере, но тайно изпита задоволство, че детето го е харесало. Мери Елън си остана най-резервирана. Показа раздражението си още щом видя Мередит да слиза от колата с баща ѝ и изчезна нагоре по стълбите в стаята си миг след това. Слезе долу чак за вечеря, но само колкото да вземе половин хамбургер, после се извини, че трябва да пише домашното си. Изненада се и не бе особено доволна, когато Мередит спомена, че в Лондон е срещнала майка ѝ. Ако не друго, това направи Мери Елън още по-подозрителна към нея.

— Не се разбира много с майка си — обясни Кал, след като децата станаха от масата.

Двамата с Мередит останаха да пият кафе, а симпатичната млада икономка, която се грижеше за децата, побърза да раздигне приборите. Кал спомена, че работи при тях от четири години и я смята за пратеничка на Господ.

— Мисля, че между Шарлот и Мери Елън има някакво съперничество. Сега, когато тя пораства, майка ѝ се държи много твърдо с нея. Мери Елън я смята за подла. Всъщност тя преживя най-тежко напускането на Шарлот. Тогава бе на шест години и не ѝ бе лесно.

Мередит изведнъж изпита съжаление към момичето. Въпреки че не бе особено сърдечно или дори вежливо на моменти, то очевидно страдаше и може би в резултат на това бе толкова подозрително към жените. Шарлот не се вписваше в представата за майка мечта.

Отново разговаряха за бизнес, а децата повече не се появиха. Когато Кал отиде да плува, Мередит остана да го гледа. Той имаше издължено, силно тяло и спомена, че е бил в отбора по плуване в колежа. Изглеждаше много по-млад от своите петдесет и една години и несъмнено бе много привлекателен. Ала Мередит нямаше търпение да види Стив и когато дойде време да тръгва да го посрещне, Кал ѝ поръча такси и поднови предложението си да я откара. Ала Мередит настояваше да отиде сама. Предстоеше им дълъг разговор и той нямаше намерение да предизвиква събитията.

Покани ги на вечеря на следващия ден и Мередит прие с думите, че Стив няма търпение да се запознае с него. Не му каза, че съпругът ѝ

в известна степен се изнервяше заради Кал. Надяваше се, че той наистина само се шегува. Струваше ѝ се важно двамата да се запознаят. Доверяваше се напълно на преценката и мнението на Стив. Предполагаше и се надяваше, че двамата мъже ще се харесат, тя уважаваше и Кал, и Стив, макар и по различни причини.

Когато посрещна Стив на входа на летището, го видя облечен в смачкани панталони цвят каки и риза, която сякаш никога не бе виждала ютия, все още беше с чехлите, с които ходеше на работа. Бе отишъл на летището направо от болницата. Носеше старото сако от туид, протрито на лактите, и приличаше на дете, което се връща от интерната у дома с дрехите за игра, а не е докоснало приличните дрехи, които са му изпратили.

— Защо, за бога, си навлякъл това сако? — попита го тя.

Беше го скрила преди две години най-отзад в дрешника в коридора. Независимо къде го скриваше обаче, той винаги го изнамираше. А и тя никога не бе имала смелостта просто да го изхвърли. Веднъж бе постъпила така с любимия му панталон и той не спираше да ѝ го натяква.

Сега обаче не можеше да повярва, че е донесъл тази реликва в Сан Франциско.

— Какво му има? — Той я погледна с широко отворени очи, учуден от въпроса ѝ. — Нали не отиваме на официална вечеря?

— Не, обаче утре вечер ще вечеряме с Калан Дау. Надявам се, че си носиш и други дрехи.

Това бе типичен разговор между женени хора, който би прозвучал глупаво за случайния слушател.

— Не се притеснявай за такива дреболии. Мъжете ги разбират тези работи. Това сако си има индивидуалност и история. — Мразеше нови дрехи и никога не можеше да разбере защо тя смята, че панталоните му трябва да бъдат огладени. Прекарал бе толкова голяма част от живота си в смачкани панталони, че не смяташе останалото време за по-различно. Беше безупречно чист, но всичко, което носеше, бе смачкано.

— Изглежда малката ти реч за индивидуалността и историята означава, че не си носиш друго сако, така ли е?

— Точно така — той се ухили и се наведе да я целуне, когато взеха единствената му чанта, в която сякаш носеше тухли.

— Господи, какво си сложил? Топка за боулинг?

— Не — засмя се той, — някои книги. — Не отиваше никъде без купчина нова медицинска литература, която смяташе, че трябва да чете, за да поддържа информираността си. В интерес на истината това бе единственото, което го интересуваше. Стив беше блестящ лекар, но не и манекен. За разлика от Кал, който също бе несравним в своята област, но бе с безупречен външен вид и много елегантен. Двата мъже не биха могли да бъдат по-различни. — Е, как върви? Нещо ново днес? — Стив очевидно бе щастлив, че е дошъл, и това й достави удоволствие.

— По-добре е от всякога. — Тя сияеше и говореше въодушевено за компанията на Кал по целия път към хотела в таксито. А после седнаха в стаята си и говориха дълго след полунощ.

На следващия ден остави Стив в хотела. Трябваше да се срещне с клиенти заедно с Кал, а Стив нае кола, за да отиде на насрочените вече срещи. Бе му предложила да използва кола с шофьор, но това не беше в неговия стил. Бе се снабдил с няколко карти на града от агенцията за коли под наем и се чувстваше сигурен, че може да намери болниците, в които отиваше. Мередит го целуна на излизане и му обеща да се срещнат в хотела в края на деня. Пожела му късмет и се запъти към „Дау тек“ при Калан.

Прекара още един изключителен ден с него. Посетиха трима от най-важните му клиенти и отидоха в една от болниците, където неговото диагностично оборудване се използваше най-много. Следобедът я очарова и Кал бе видимо доволен, че всичко й харесва. А когато си тръгна в края на деня, той й напомни, че ги чака вкъщи в седем и половина.

— Нямам търпение да се запозная със Стив, имам чувството, че вече сме стари приятели — сърдечно каза той.

Бе му говорила за съпруга си толкова много по време на проучвателното пътуване, че той наистина имаше чувството, че го познава.

Мередит се видя със Стив в хотела, той изглеждаше спокоен и й се стори невероятно ентузиазирани. Беше силно впечатлен от трите болници, които бе видял, бе получил препоръка за четвъртата, която се занимаваше само с най-трудните случаи на травми. Разполагаше с хеликоптерна площадка и очевидно травматологичното отделение

много приличаше на онова, в което той работеше. Нямахте търпение да го посети в понеделник. Вече си бе насрочил среща с директора. Болниците, които бе посетил, предлагаха добри възможности и се заинтересуваха от кандидатурата му, но нямаха подходящи свободни места; тъй като бяха впечатлени от препоръките му, обещаха да го имат предвид, ако нещо се появи. Той се бе издигнал прекалено високо в йерархията и бе твърде опитен, за да му предложат нещо по-малко от шефско място, а никое от тях не бе вакантно. Стив сподели, че би се чувствал добре във всяка от тях, но надеждите му бяха за болницата в Ийст Бей, където щеше да отиде в понеделник.

— Какво мислиш? — Тя му се усмихна, за двамата денят бе плодотворен и Мередит забеляза, че Стив също е в добро настроение.

— Струва ми се, че Сан Франциско ми харесва — каза той със сияещо изражение. — Градът е малко бижу, а и хората са много приятни. Не е като Ню Йорк и никой не се държи сякаш всеки момент ще го ограбиш. Дори в травматологичното отделение персоналет е доста спокоен. В Оукланд беше малко по-напрегнато, но две минути преди да отида, им бяха докарали шестима ранени. Да ти кажа честно, хареса ми, Мери. Виждам, защо те привлича.

Тя изведнъж почувства, че пред тях се разкрива нов живот и в това имаше нещо магнетично и вълнуващо. Единственият проблем бе, че нямаше свободно място за него, но все още оставаше болницата в Ийст Бей, която щеше да посети в понеделник, а там даваха надежди, но не искаха да се ангажират по телефона. Бе им изпратил по факса професионалната си автобиография, но все още срещата с тях предстоеше.

— Къде искаш да живееш? — попита я той небрежно, сякаш решението вече бе взето или поне бяха близо до него. — В града или тук? Аз бих искал тук и не бих имал нищо против да пътувам всеки ден.

— Тук би ми било по-лесно, но ти решаваш. Ще ти се налага да пътуваш до болницата и обратно в по-натоварени часове в сравнение с мен и много по-често.

— Ще видя. Май ми харесва идеята за покрайнините — той направи драматична пауза, търсейки реакцията в очите й, — мисля, че това може да е страхотно място да отгледаме децата си, много по-добро от Ню Йорк. А и ти няма да си толкова заета, както там, вече

няма да ходиш на проучвателни пътувания, нито да работиш до полунощ. Това може да се окаже точното време и точното място да го направим. — Стив почти притаи дъх, докато чакаше отговора ѝ, а тя замълча, сякаш претегляше думите му.

— Може би — се задоволи да каже Мередит. Не искаше да влиза в спор с него. Не още. Трябваше да обмисли още толкова други фактори.

— Само това ли? — попита я той леко разочарован. — Просто може би? Струва ми се, че ако някога го направим, Мередит, то ще е тук. Какво по-прекрасно от това да си дете в Калифорния.

— Да си дете, да, но с други родители — усмихна се тя, а после чертите ѝ се отпуснаха. Винаги чувстваше напрежение, когато говореха за деца. Трябваше обаче да признае, че бе възможно да не е чак толкова лошо.

И двамата бяха в добро настроение, когато тръгнаха към къщата на Кал в седем и петнайсет и пристигнаха точно в седем и половина. Той ги чакаше в градината до басейна, на масата бяха сервирани коктейли „Маргарита“ и хайвер. Децата току-що бяха излезли от басейна и Кал изглеждаше спокоен и хубав, както винаги в идеално изгладена синя риза и бежови габардинени широки панталони, а на босо бе обул мокасини „Гучи“. Стив носеше стара риза на райета и протритото туидено сако, което тя мразеше, прииска ѝ се да бе предвидила и да бе наредила багажа му, преди да замине за Калифорния. Следващия път, обеща си тя на ум, докато двамата мъже се ръкуваха.

С подобрани думи Кал изрева колко много е очаквал срещата с него след всичко, което бе чул от Мередит по време на пътуването им.

— Жена ти е голям твой почитател, Стив. Надявам се, че го знаеш. Тя нито за миг не пропускаше да говори за теб. — Това бяха точните думи, които трябваше да каже, и Стив изглеждаше доволен.

Разговорът бе спокоен и непринуден, обсъждаха различни теми, накрая Кал го разпита за болниците, където бе ходил, и оттам стигнаха до високотехнологичното диагностично оборудване на Кал. Стив похвали много две от машините и изказа интересни мнения от гледна точка на лекаря, който ги използва. Кал изглеждаше доволен от чувството.

Влязоха в трапезарията след час и Кал им предложи бордо „Мутон Ротшилд“, което направи силно впечатление на Стив. В

единайсет часа продължаваха да разговарят, вече на бренди.

Наближаваше полунощ, когато си тръгнаха, а Мередит остана с впечатлението, че вечерта бе минала гладко. Изглежда двамата се бяха харесали.

— Какво мислиш за него? — попита тя в колата на връщане към хотела. Интересуваше я оценката на Стив.

— Той е дяволски умен мъж. Ти си права, изглежда добре, но това се забравя след известно време. Има много новаторски идеи и иска да направи много неща, поглъща те с ума си и забравяш за хубавите дрехи и вида му на филмова звезда. Разбирам защо го харесваш. — После се усмихна глуповато на жена си. — Съжалявам за самото, Мередит. Следващия път ще нося по-хубаво.

— Кого го интересува. — Тя се усмихна на мъжа, когото обичаше.

Гордееше се с него и го обичаше безмерно, беше радостна, че хареса Кал. Малко се стресна от следващите му думи.

— Мисля, че трябва да приемеш работата. Не смятам, че някога ще си простиш, ако не го направиш. Винаги ще се терзаеш какво е могло да се случи, ако си дошла тук. Мила, трябва да я приемеш.

— Ти си невероятен. А какво ще стане с теб?

— Все ще намеря нещо. Тук има много работа. Просто трябва да открия подходящо място. — Беше сигурен, че ще стане с течение на времето. — Сега главното е твоята работа. Искам да си щастлива. — Очите ѝ плувнаха в сълзи при тези негови думи. Толкова бе добър с нея, толкова мил, такъв благороден дух.

— Няма да взема никакво решение, докато не разбере как стоят нещата при теб. Това засяга и двамата ни, не само мен, независимо колко великодушно си настроен.

— Да видим какво ще стане в понеделник. А междувременно, нека прекараме добре уикенда.

Кал им бе предложил обиколка на следващия ден, но Стив му каза, че искат сами да открият града. Договориха се да отидат при него в неделя следобед, да плуват и да вечерят с него и с децата. Кал обеща да им направи барбекю.

В събота отидоха до Марин, прекосиха моста „Голдън гейт“ с наетата от тях кола. Обядваха в „Саусалито“ и се разхождаха по магазините, после вечеряха в „Скомас“. Гледката бе изключителна.

След това направиха обиколка на Сан Франциско и завършиха във „Фишърманс уарф“ с ирландско кафе. В полунощ я заведе на „Топ ъф дъ Марк“ — на деветнайсетия етаж на хотела „Марк Хопкинс“, да видят гледката, а после се върнаха на полуострова и обсъдиха видяното в града. Кал им бе казал, че Тихоокеанските възвишения са подходящо място за избор на жилище и те минаха оттам, видяха уютни редици красиви викториански тухлени къщи и цветни мазилки. Всичко изглеждаше чисто и подредено, улиците бяха в безупречен вид. Стив се влюби в града.

В неделя сутринта посетиха студентския град на Станфорд, а после се разходиха из Пало Алто. И двамата бяха завладени от впечатленията си, усещаха се покорени.

Пристигнаха у Кал в неделя следобед и се присъединиха към останалите край басейна. Стив игра на топка във водата с децата, докато Мередит разговаряше с Калан.

— Мисля, че Сан Франциско му хареса — каза спокойно Мередит, докато ги наблюдаваше.

— А на теб, Мери?

— Харесвам компанията, работата — усмихна му се. Би била щастлива и на северния полюс с работа като тази.

— Ти си работохолик, като мен. Ние сме безнадежден случай. — Кал се загледа в съпруга ѝ, който играеше с децата му, и ѝ се усмихна. — Той е чудесен човек, Мери. Права си. И както чувам, е превъзходен лекар. — Беше направил някои запитвания, преди да го препоръча в болниците. — Какво става на трудовия фронт?

— Все още нищо. Никъде няма свободно място за него, но той не изглежда разтревожен от това. В понеделник е на интервю в Ийст Бей.

— Надявам се да стане. — Кал бе ентузиизиран. Все повече желаше тя да дойде на работа при него.

— И аз — тихо отговори тя, докато Стив хвърляше топка на Мери Елън, която пицеше от удоволствие. Децата се отнасяха предпазливо към Мередит, но напълно се довериха на съпруга ѝ. Наистина тя никога не се бе чувствала удобно с деца и те явно усещаха.

Следобедът мина приятно, Стив, Кал и Мередит водиха дълги интересни разговори вечерта, главно за политика и за влиянието ѝ върху бизнеса. Стив каза, че болното му място е свързано с

медицината, те разменяха мнения в продължение на часове, а когато си тръгнаха, Кал му пожела късмет за интервюто на следващия ден и каза на Мери, че ще се видят на сутринта.

Мередит беше в офиса на Кал, когато по обяд Стив се обади, беше весел.

— Какво става? — попита тя малко разсеяно. Преглеждаха някои проекти за следващото тримесечие.

— Мислех, че може да останеш доволна от някои новини.

— И какви са те? — попита тя с радостно предчувствие, а Кал впери поглед в нея.

— Имам работа. А предполагам, и ти. Искат ме от първи януари. Шефът на травматологията напуска и след като проверят препоръките ми и се обадят на Лукас, аз ще съм техният нов шеф на травматологията. Как ти звучи това?

— О! — Очите ѝ срещнаха погледа на Кал, когато казваше: — Поздравления, скъпи! — Нямахше думи, с които да изрази радостта си. Всичко си идваше на мястото. Сякаш така бе съдено да стане. Очевидно имаха късмет.

— И за теб. Ще кажеш ли на Кал, че приемаш работата?

— А ти, какво мислиш? — попита го тя настойчиво.

Искаше да е сигурна, че с него всичко е наред. Сега и двамата имаха чудесна нова работа и това бе свалило десеттонна тежест от раменете им. Вече можеше да приеме предложението на Кал, което желаше отчаяно.

— Мисля, че ако ти не му кажеш, че приемаш работата, ще го направя аз. Хайде, скъпа. Заслужаваш я.

— Благодаря ти, Стив. — Тя се чувстваше едновременно благодарна, щастлива и успокоена.

Все още се усмихваше, когато затвори телефона няколко минути по-късно. А Кал я наблюдаваше с тревожно изражение.

— Звучи обнадеждаващо.

— Много повече. — Тя засия. — Получил е работата. — Лицето на Кал грейна в широка усмивка.

— И накъде поемаме, Мери?

— Къде искаш да отидем? — попита тя прямо, без да откъсва поглед от него. Все едно отново танцуваше с Фред Астер, те бяха в идеален синхрон, умовете им работеха заедно.

— Бих искал да оставя това на теб, като нов финансов директор на „Дау тек“. Ще го направиш ли?

Тя кимна бавно. Вече бе сигурна. Беше точно толкова важно, както брака, голяма стъпка, важен ангажимент.

— Да, ако това е, което искаш.

— Знаеш, че искам, Мередит. — Той протегна ръка и се ръкува с нея. — Договорихме ли се?

— Да. Не мога да повярвам, че това се случва. — Всичко бе станало толкова бързо. Преди две седмици бяха заедно на гастролната презентация, а сега тя вече бе негов служител и се преместваше в Калифорния.

— Нито пък аз. — Той отиде до малкия бар в приемната на офиса, откъдето взе бутилка шампанско и две чаши. А когато се върна, беше ухилен от ухо до ухо. — Хайде да празнуваме. Това е най-добрата новина, която съм получавал от години. Може би дори през целия си живот.

Вдигнаха тост, пиха шампанско, разговаряха, а после започнаха да уточняват подробностите.

— Кога искаш да постъпи при теб, Кал?

Знаеше, че Чарли Макинтош му бе дал предизвестие от две седмици, но предположи, че би останал по-дълго, особено като знаеше, че тя ще заеме неговото място и ще ѝ трябва време да уреди много неща. Ако обаче той се придържаше към предизвестията, две седмици означаваха осми октомври, а нямаше как тя да успее дотогава. Ако не друго, трябваше да предупреди във фирмата. Мислеше да даде предизвестие от един месец, трябваше също да продадат и апартамента в Ню Йорк. Стив ѝ каза, че се е уговорил да постъпи в Ийст Бей на първи януари. Това ѝ се струваше съвсем приемливо.

— Не по-късно от петнайсети октомври — отвърна спокойно Кал.

Тя се разсмя, помисли, че той се шегува.

— Много смешно. Говоря съвсем сериозно. Стив трябва да е тук на първи януари. Може би на петнайсети декември или веднага след Коледа?

— Няма начин, Мередит. — Изведнъж пред нея се изправи непоколебимият бизнесмен. Трябваше да мисли за „Дау тек“. Нямаше намерение да я чака три месеца, докато се появи в Калифорния. —

Чарли вече ми каза, че няма да остане нито ден повече, което не е хубаво от негова страна, но той си е такъв. Няма търпение да напусне. Двамата с жена му вече са планирали двумесечна обиколка на Азия.

— Кал, няма как да дойда след три седмици. Това е лудост. — Тя бе повече от стресната, не искаше да идва два и половина месеца преди Стив, което нямаше да е честно към никой от двамата. Бе длъжна обаче също така да мисли за „Дау тек“ и за сделките на Калан.

— Не мога да работя без финансов директор. В действителност си ми необходима дори след две седмици, когато Чарли ще напусне. Мога да се справя за седмица без финансов директор, но не и повече. Трябва да дойдеш колкото е възможно по-скоро. Стив може да идва през уикендите или ти да пътуваш. Съжалявам, Мери, неприятно ми е, че ти причинявам неудобства. Но се нуждая от теб. — На нея това ѝ харесваше, но как щеше да каже на Стив, че до края на годината ще поддържат брака си от двата бряга на Съединените щати. Кал изглежда не бе склонен на отстъпка. — Разбира се, ще ти дам премия. Мисля, че двеста и петдесет хиляди долара ще омекотят удара. — И как би могла да спори при това положение? Калан Дау наистина знаеше какво прави. — Ще ти дам апартамент в Пало Алто за три месеца, за наша сметка, разбира се, дори и за по-дълго, ако имаш нужда. Това ще ти даде време да решиш къде искаш да живееш и да намериш къща, каквато ти харесва. — Той дори правеше повече, отколкото тя би поискала.

— Всичко това е много щедро от твоя страна, Кал. Малко съм объркана, не очаквах да се наложи да дойда толкова скоро.

Все още се чувстваше притеснена, въпреки обещаната премия, която бе повече от щедра, направо невероятна.

— Не очаквах Чарли да ми даде двуседмично предизвестие. Съжалявам, че те притискам, Мередит, но всички сме под пара. Договаряме ли се за петнайсети?

— Изглежда се налага. През уикендите, когато Стив не е на работа, ще трябва да летя до къщи. А той може да идва по средата на седмицата, когато е в почивка. Ще го изчислим. — Бе загрижена обаче как ще реагира Стив. Щеше да се срещне с него в хотела в четири часа и да вземат полета за Ню Йорк в шест.

Кал я прегърна на сбогуване и ѝ поръча да му се обади, ако се нуждае от помощта му. Тя му го върна, като го подкани да я търси, ако

има нужда от някакви идеи, докато е още в Ню Йорк.

Той се разсмя.

— Шегуваш ли се? През следващите три седмици ще те преследвам на всеки десет минути, Мередит. Надявам се всичко да върви добре при теб. — Знаеше, че партньорите ѝ ще бъдат разстроени, но по негово мнение, те си го заслужаваха. Истински я тревожеше съпругът ѝ. Двата месеца и половина, през които нямаше да живеят заедно, щяха да са трудни.

Ала както винаги, Стив я изненада:

— Ако това се налага, мила, така ще бъде. Ти трябва да започнеш новата работа, а аз ще дойда, преди да си разбрала. — Отново му каза, че е удивителен.

Продължиха разговора на тази тема в самолета, Стив щеше да се погрижи за продажбата на апартамента и я увери, че ще лети до Сан Франциско всеки път, когато има няколкодневна почивка от травматологията.

— Знаеш ли — призна ѝ той, докато летяха някъде над Скалистите планини и отпиваха от чашите с вино. — Кал ми хареса повече, отколкото предполагах. От всичко, което ми бе казала, донякъде ревнувах от него. Мисля обаче, че мотивите му са чисти. Струва ми се, че много те уважава, но се интересува единствено от бизнеса. — Мередит изслуша преценката му с радост, тя също бе останала с такова впечатление. С Кал се бяха сблизили много по време на пътуването, но не така, че някога това да я е притеснявало. Бяха добри приятели и отдадени на работата си колеги. — Харесвам също и децата му. Прекрасни са. Много неприятно, че майка им е постъпила така. — Мередит кимна, погледна през прозореца и после забеляза, че Стив я гледа с нежна усмивка, и се досети какво ще ѝ каже.

— Като говорим за това, какво мислиш, ако, след като прекараме малко време заедно там, може би няколко месеца, може би шест... се замислим за бебе? — Тя вече щеше да е на трийсет и осем години и нямаше съмнение, че ѝ бе време, ако стигнеха до това решение. Винаги бе казвала, че ако имат деца, би искала да роди, преди да е навършила четирийсет. А ако отложеха забременяването през следващите шест месеца, тя щеше да е трийсет и девет, когато бебето се роди. От

медицинска гледна точка Стив винаги се притесняваше за късните раждания.

— Защо не видим първо как ще потръгнат нещата там? — неясно отговори тя.

Това бе стар рефрен, който той познаваше прекалено добре. И бе разочарован от отговора ѝ.

— Ако продължаваме да гледаме, ще стана на деветдесет и все ще говорим за това. Мередит, някой ден ще трябва да го направиш. — Според него тя се страхуваше физически от бременността и раждането и не грешеше съвсем, но истината бе, че се боеше много повече от ангажимента, който ще представява бебето.

— Защо трябва да го правя? — попита го тя разстроена.

Знаеше, че му дължи много, след като той се съгласи да напусне Ню Йорк, но не беше сигурна, че иска бебето да е част от договорката. Всъщност знаеше, че направо не иска, не ѝ бе приятно да му дава напразни обещания. Единственото ѝ желание бе да помогне на Кал да разшири бизнеса си. За нея това бе много по-вълнуващо, отколкото да има деца.

— Както виждаш, Калан се оправя сам със семейството си и управлява бизнеса си. Мисля, че и ти би могла, Мередит. Ще ти помагам.

— Сигурна съм. — Лицето ѝ бе помръкнало. — Просто не знам какво искам.

— Може би никога няма да знаеш, докато не го направиш.

— А после какво? Ако не ми хареса? Ако ми дойде много и провали кариерата ми или решим, че не можем да се справяме с работата си? Не можеш да го върнеш, ако не ти харесва.

— Не мога да си представя, че няма да обичаш бебето — нежно я увери той.

— Децата ме плашат — честно призна тя. — Не съм като теб. Ти си някак си забавен за тях. А мен възприемат като вещицата от „Спящата красавица“.

Той се разсмя на сравнението, наведе се и я целуна.

— Някое дете не би те помислило за вещица. Още по-малко нашето. Обещавам.

— Ще говорим отново за това, когато се преместим там. — Тя отхвърли идеята както винаги през последните четиринайсет години и

насочи съзнанието си другаде. Винаги се чувстваше некомфортно, когато разговаряха за деца. — Кога ще им дадеш предизвестие в болницата? — Зададе му въпроса, за да отвлече вниманието му от неудобната тема, но и защото се интересуваеше живо от плановете му.

— Щом се върнем, предполагам. Искам да им дам тримесечно предизвестие. Така ще мога да дойда окончателно при теб по Коледа. — Звучеше прекрасно, като се изключи времето, през което трябваше да пътуват, но Стив я уверяваше, че то ще мине бързо. — Ами ти? — попита я той на свой ред.

— Ще им кажа утре. — Беше останала един ден допълнително и тя започваше да се пита дали партньорите ѝ вече не подозират нещо. — Няма да им хареса.

— Кал е прав по този въпрос. Те си го заслужават. Не те ценят достатъчно.

Ала очевидно те я ценяха повече, отколкото двамата с Кал можеха да си представят. Когато съобщи на партньорите си на следващата сутрин, те бяха съсипани. Не можеха да повярват. Особено след като им съобщи, че след три седмици заминава за Калифорния. След първоначалния шок обаче, се отнесоха много внимателно с нея и през седмицата, преди да замине дадоха в нейна чест приятна вечеря. Беше трудно за вярване, че слага край на дванайсетгодишен период в кариерата си.

А когато останаха със Стив вечерта в апартамента им, преди тя да отпътува, с отворените куфари, пръснати навсякъде, Мередит погледна съпруга си с удивление.

— Все едно напускаме колежа или нещо подобно, нали? Не мога да повярвам.

— Нито пък аз — призна ѝ той с усмивка, — но ми харесва.

Беше съобщил в болницата, че напуска, и те също бяха шокирани, но се радваха за него. Лукас съжаляваше най-много, знаеше, че това означава да прекара още една година, преди да се отдаде на изследванията си. Бяха започнали обаче веднага да търсят заместник на Стив. Ако намереха някого достатъчно скоро, Стив бе обещал да го обучи. Беше им дал дума, че няма да напусне, докато не намерят заместник. А болницата в Калифорния се бе съгласила с това условие, дори да закъснееше малко. Бяха проявили разбиране.

На следващия ден Стив тръгна за работа, а тя отпътува за летището. Беше неделя, бе прекарала една наситена с емоции седмица. В петък за последен път излезе от нюйоркския си офис и ѝ бе мъчно, когато се раздели с тамошните си приятели. Имаше малко сълзи, сбогуване и много добри пожелания. А когато се обърна, за да напусне апартамента, го огледа, сякаш никога повече нямаше да се върне тук, опитвайки се да запомни какво е оставила.

— Спокойно, скъпа — нежно рече Стив. — Ще дойдеш следващия уикенд.

— Знам. Май съм малко нервна.

— Недей. — Потупа я по ръката. — Всичко ще е наред. Ще бъде страхотно.

— Знам. — Тя му се усмихна и затвори вратата зад двамата.

ГЛАВА 10

Работата в Калифорния напълно оправда очакванията на Мередит. Бе вълнуваща, създаваше предизвикателства, а професионалното общуване с Калан Дау бе по-приятно, отколкото очакваше. Що се отнася до кариерата ѝ, това бе шансът на живота ѝ. Двамата се разбираха отлично, провеждаха среща след среща и единият с часове се задържаше в кабинета на другия, погълнати в разговори за нови проекти. В края на всеки работен ден Мередит бе оживена и ентузиазизирана.

Обзаведеният апартамент, който ѝ бе предоставен от Калан, бе слънчев, просторен и удобен. Тя се обаждаше на Стив винаги когато можеше, за да сподели с него какво се случва в живота ѝ, но както обикновено, го намираще трудно. Ала когато успееш да поговорят, той изразяваше радостта си за нея. Дори прояви разбиране, когато за първия уикенд от раздялата им тя му каза, че няма да може да се прибере в Ню Йорк поради многото работа. Все още се опитваше да прегледа всички недовършени проекти, които Чарли Макинтош ѝ бе предал.

— Съжалявам, скъпи — му каза тя в четвъртък вечерта. Работеше в Калифорния от четири дни и още не бе дошла на себе си.

— Не се притеснявай. Може би през уикенда ще успееш да огледаш някои къщи.

Бяха се разбрали, че след като той ще работи в Ийст Бей, ще потърсят къща в града. По този начин и двамата щяха да пътуват по-дълго до работното си място, но ако живееш в Пало Алто, Стив щеше да отива на работа за два часа, което бе твърде много за него. Градът бе приемлив компромис и за двамата, затова Мередит се съгласи.

— Ще се огледам в неделя — обеща тя.

Имаше намерение да го стори, но дотогава щеше да е затрупана с работа. Купчините документи изглеждаха внушително на терасата в апартамента ѝ. Кал я бе поканил на вечеря у тях предния ден, но тя отказа и хапна сандвич, докато работеше. Ала когато ѝ позвъни в

неделя следобед, Мередит се съгласи, тъй като беше свършила по-голямата част от работата.

Вечеря рано с него и децата, този път бяха много любезни с нея. Започваха да свикват с присъствието ѝ и след като се запознаха със Стив, дори Мери Елън най-сетне повярва, че Мередит не е гадже на баща им.

Втората ѝ седмица в „Дау тек“ мина още по-добре, отколкото първата, а към сряда тя бе сигурна, че през уикенда ще може да отпътува за Ню Йорк. Този път обаче Стив се обади да я разубеди. Харви Лукас бил болен и той трябвало да го замести. Мередит установи, че не е толкова разочарована, колкото очакваше. Имаше много работа, беше благодарна, че може да остане в Пало Алто и да продължи да работи.

— Ние, изглежда, няма да спечелим палмата на първенството по пътуване в едната и другата посока. — Стив ѝ се стори потиснат и мрачен. Беше зает в работата, но Мередит му липсваше. Беше му тъжно да се прибира вечер в празния апартамент след дежурство и се чувстваше като дете, което няма с кого да си играе. Бяха минали две седмици, откакто се бяха виждали.

Същинската криза настъпи през третия уикенд в Калифорния. Бяха си обещали, че този път нищо няма да им попречи. Мередит бе резервирала място за полета до Ню Йорк за петък вечерта, но в сряда Кал разбра, че клиентите, които трябваше да съпровождат в четвъртък, ще останат и на следващия ден и той я помоли да остане. Клиентите бяха много важни за компанията.

— Сигурно си планирала този уикенд да бъдеш в Ню Йорк — с извинителен тон започна да ѝ обяснява той, — но наистина ще ти бъде благодарен, ако останеш. Само този път. Струва ми се, че това ще е от значение за тези хора.

— Разбира се, Кал — отвърна тя без колебание. Съзнаваше колко е важно това за него, съображенията му ѝ бяха съвсем ясни и се надяваше Стив да прояви разбиране.

Ала той я изненада и разстрои.

— За бога, Мери. Минаха три седмици. Така ли ще бъде и през следващите два месеца? Кога, по дяволите, ще те видя? — Като никога той бе ядосан и тя се разтревожи от факта, че вече не я разбира.

Изпитваше донякъде и вина, че остава и затова зае отбранителна позиция.

— Не отлагам пътуването, за да играя тенис или да посетя градинския клуб. Става дума за бизнес, скъпи, налага се да съм на линия.

— Глупости. Кал може да ги съпровожда без теб.

— Не, няма да се справи. Но по-важното е, че не иска. А аз работя за него. Не мога просто да си тръгна, след като той ме е помолил да бъда тук. С Ти Ай Кю бихме могли да сключим най-голямата сделка.

— Страхотно. И какво се предполага, че трябва да направя аз? На работа съм в неделя и не мога да дойда. И ти го знаеш. — В гласа му се усещаше гняв и разочарование.

— Ще дойда следващия уикенд. Кълна се, честна скаутска.

Ала той бе все още ядосан, когато тя затвори и затова ѝ се обади повторно и продължи да недоволства. Беше разстроен, че няма да я види. Но никой от двамата не бе в състояние да промени нещата. Бизнесът си е бизнес.

Кал бе наел фирма да сервира вечерята в неговия дом в петък вечерта, покани още три двойки и атмосферата бе много приятна. Бе помолил Мередит да отиде, преди да са пристигнали другите гости. Когато я посрещна, в очите му трепна неприкрито възхищение — бе с нова черна коктейлна рокля, семпла, изтънчена и много шикозна.

— Направо си изумителна, Мери! Както и роклята.

Когато пристигнаха хората от Ти Ай Кю, тя изигра ролята на вежлива домакиня. Непринудено се движеше сред гостите, разговаряше с мъжете по делови въпроси, а после прекара дължимото време с жените. Ала повечето от тях говореха за децата си и в крайна сметка Мередит се оттегли при деловите разговори на мъжете. Кал сияеше като я гледаше, беше съвършена.

Когато най-сетне гостите си тръгнаха, всички бяха единодушни, че са прекарвали прекрасна вечер с изискана храна, интересни хора и приятни разговори. А главният специалист от Ти Ай Кю като че ли се влюби в Мередит.

— Ти направо му взе ума — отбеляза възхитено Кал. — Страхотна си. Благодаря ти, че остана. Знаем, че възнамеряваше да ходиш до Ню Йорк, но тази вечер бе много важна за мен.

— Разбирам — простичко отговори тя.

— Стив разстрои ли се? — поинтересува се Кал, видът му стана загрижен и тя се поколеба дали да му каже истината.

— Малко. Но следващия уикенд ще си отида.

Ала Мередит вече си даваше сметка, че не е толкова лесно да се връща в Ню Йорк през уикендите, както си представяше. Но пък трябваше да се справят само през следващите два месеца. Не беше цяла вечност. И Стив би трябвало да прояви по-голямо разбиране. Знаеше, че тя трябва да се наложи на новото работно място.

— Искрено съжалявам — откровено рече Кал. — Защо следващия петък не заминеш по-рано?

— Благодаря, може и така да направя. А този уикенд ще използвам, за да потърся къща в града — сподели тя, докато вървяха бавно към колата ѝ, паркирана в алеята. Мередит бе доволна, че вечерта бе минала толкова добре.

— Може ли да те придружа? — попита той неочаквано.

— Струва ми се, че ще е доста отегчително — отговори тя, освен огледите на къщи, възнамеряваше и да пазарува. — Сигурна съм, че предпочиташ да прекараш времето с децата си — допълни Мередит, когато Кал отвори вратата на колата ѝ.

— Всъщност и трите ми деца са доста ангажирани. Не се нуждаят дори от шофьорските ми услуги. Наистина ще ми е приятно да те придружа. Обичам да разглеждам къщи.

— Добре — съгласи се тя с усмивка, — щом наистина искаш.

— По кое време да те взема?

— Какво ще кажеш за десет и трийсет? Имам един оглед в одинайсет.

— Ще дойда в десет и петнайсет, за да сме сигурни, че ще стигнем навреме. Благодаря ти отново за тази вечер... наистина бе страхотна — добави той с топла усмивка.

На следващата сутрин той отиде в апартамента ѝ в десет и петнайсет, облечен в панталон цвят каки, пуловер с висока яка и блейзер и както обикновено изглеждаше много красив. Тя започваше да се пита дали има момент, в който той да е с небрежен вид. Направо ѝ бе невъзможно да си го представи.

Докато пътуваха към града, както обикновено говориха за бизнес. Първата къща, която видяха, ги разочарова. Ала след това

посетиха две други на Тихоокеанските възвишения. Едната се нуждаеше от солиден ремонт, въпреки че бе хубава, стара къща с прекрасен изглед, а другата ѝ се стори твърде малка, но Кал я хареса. Според нея обаче създаваше чувство за клаустрофобия.

— Зависи колко деца ще имате — отбеляза той, когато се върнаха в колата. Бе предложил да обядват в „Уотърфронт“, вече и двамата умираха от глад.

— Много забавно. Знаеш, че не искам деца, Кал. Сега имам „Дау тек“. Това е новото ми бебе.

— Не съм сигурен, че съпругът ти го разбира така добре, както аз — усмихна се той. — Спомена ми нещо по този въпрос, когато двамата идвахте на вечеря, след като той плува с децата ми.

— Знам — притеснено отговори тя. Това бе болезнена тема. — Той продължава да настоява и ми се струва, че отчасти затова искаше да се преместим тук. А аз, повече от всякога, не се виждам като майка.

— Струва ми се, че си уплашена и все още поддържам теорията си, с която вече те запознах.

— Коя? Че не съм достатъчно обвързана със Стив? Можеш ли да го твърдиш сега, когато вече го познаваш?

— Не казвам, че не си обвързана с него — поправи я той. — Мисля, че си обвързана, точно колкото всеки друг в такава ситуация. Може би не вярваш във връзката или в общото ви бъдеще заедно.

— След близо петнайсет години не знам какво е да не вярваш в бъдещето на брака ни. Никой от нас дори не се замисля върху това. Доверявам се на инстинктите си. Познавам се и точно както ти се изрази за Шарлот преди време, не съм родена за майка. Струва ми се, че би било грешка да вървя срещу себе си.

— Така ли мислеше от самото начало? — поинтересува се той, когато се насочи по Дивисадеро Стрийт към брега.

Тя се поколеба за момент, после отговори.

— Вероятно не. Но бях на двацет и три години, когато се оженихме и не съм сигурна, че тогава се познавах твърде добре, нито пък разбирах колко много ще означава за мен кариерата ми. За да стигне човек до този извод, е необходимо време — обясни тя.

— Разбирам. Но освен кариерата има и друга причина, и ти, струва ми се, го съзнаваш.

— Не знам какво имаш предвид, Кал.

— Познавам хора, женени от години, които никога не са имали деца, или защото не са искали, или защото не са могли, но винаги някой от тях се е свързвал с друг човек, женили са се отново и, хоп, жената забременява. Тази теория не е нова. Просто такава е природата на звяра — многозначително отбеляза той.

— Да не искаш да кажеш, че според теб ние със Стив ще се разведем? — тя бе озадачена от хрумването му. Това бе нещо, което никога не би й дошло наум.

— Господ ми е свидетел, надявам се да не стане. Просто казвам, че в живота нищо не става по план, и бих се обзаложил, че има и други причини, поради които не искаш деца, а те със сигурност са свързани с работата. Може би смяташ, че няма да сте добри родители.

— Според мен той ще е чудесен баща, ако не работеше на смени по четирийсет и осем часа. За себе си обаче не съм сигурна. Може би все пак имаш право. Ако ние искахме деца, вероятно щяхме да ги имаме. Хората ги имат независимо колко неблагоприятни са обстоятелствата или моментът.

— Може би той също не ги иска и те използва като изкупителна жертва. — За нея подобни мисли бяха новост, но върху някои от тях си струваше да поразсъждава. Запита се дали Кал не е по-близо до истината, отколкото на нея й се искаше.

Обядът в „Уотърфронт“ беше забавен, а гледката — забележителна. След това отидоха до Двореца на Легиона на честта, където се разходиха, разговаряха и се възхищаваха на картините. А когато си тръгнаха, той я покани да вечеря с него и децата.

— Ще се отегчиш от мен, ако три пъти дневно се храним заедно — пошегува се тя, но той настоя.

— След като те задържах тук сама целия уикенд, поне мога да те нахраня. — Прекарваше толкова приятно с него, че не се възпротиви. Винаги имаха да разговарят за много неща, главно за бизнеса му.

Изглежда тази вечер децата не се изненадаха, когато я видяха.

Мери Елън беше при приятелка, а Анди и Джули гледаха видео. Но когато слязоха и разбраха, че е дошла, я поздравиха като стар приятел.

Анди беше развълнуван от футболния мач, на който щяха да отидат в неделя. „Найнърс“ играеха с „Бронкос“.

— Ще дойдеш ли с нас? — попита я Анди по време на вечерята.

— Не, благодаря — вежливо отказа тя.

— Защо не? — поинтересува се Кал и ѝ се усмихна. — Идеята е страхотна. Обичаш ли футбол?

— Понякога. Но по-скоро съм бейзболен запаляно. В Ню Йорк обикновено е твърде студено, ако отидеш на футболен мач, може да умреш от студ.

— Тук няма опасност от измръзване — увери я Джули и Мередит бе обзета от вълните на техния ентузиазъм.

Някак си, без да иска, се съгласи да отиде с тях.

— Сигурен ли си, че децата няма да имат нищо против? — попита по-късно Кал, след като останаха сами на масата.

— Разбира се, че не. И защо да имат нещо против? Ти вече си част от семейството, Мередит. Те се чувстват чудесно с теб.

— Мисля, че харесаха Стив, защото игра с тях на топка.

— Вярно. Но харесаха и теб. Джули те смята за умна, а според Анди си много красива. Е, той има добър вкус — с гордост заяви Кал, — метнал се е на мен.

— Но Мери Елън ме мрази — все пак ѝ стана приятно от двойния комплимент и се усмихна. — Ако искаш я питай.

— И тя те харесва. На нея просто ѝ трябва повече време да приеме хората, отколкото на останалите. Последния път, когато беше тук, одобри облеклото ти. На нейната възраст това е истинско признание. Каза, че си жестока, а това си е чиста проба комплимент и ако искаш да знаеш, аз не съм жесток, защото съм ѝ баща. Според нея съм на двеста години и в повечето случаи съм загубеняк. Миналата седмица ми каза, че съм патетичен.

— Виждаш ли какво имах предвид. — Мередит изпитваше едва ли не страхопочитание пред него, как можеше да се справя с такава лекота с всичко, от бизнеса до бебетата. — Изобщо не знам как бих постъпила в подобен случай. Ако дъщеря ми ме нарече патетична, ще бъда съсипана.

— С течение на времето преставаш да се разстройваш. След като няколко милиона пъти ти съобщят, че те мразят, започва да ти липсва, когато не ти го повтарят. Патетичен е всъщност похвала от устата на четиринайсетгодишно момиче. Много по-добре е от изостанал. Миналата година бях изостанал, а в началото на това лято — бедствие. Преди седмица Джули заяви, че съм наистина глупав, защото не ѝ

позволявах да си слага червило. Трябва да научиш жаргона им. — Той се разсмя и Мередит го последва. С него всичко изглеждаше толкова чудесно и просто.

— Струва ми се, че бизнес колежът е нещо в сравнение с това да имаш деца.

— Различно е — опроверга я той и нежно докосна ръката ѝ. — Ти си прекрасна жена, Мери. И компанията ти е толкова приятна. Благодаря ти, че този уикенд остана тук.

Съзнаваше, че е направила саможертва и искаше да стори нещо за нея. А и заедно прекарваха чудесно. Дори огледът на къщи му бе приятен, след като бе с нея. Тогава се смяха много, защото агентът по недвижимите имоти го помисли за неин съпруг, но в крайна сметка това бе нормално предположение.

Кал забеляза, че тя не бърза да се спре на някоя къща и вижда недостатъци във всяка една. Питаше се дали наистина иска да живее в града. Даваше си сметка, че това е отстъпка, която тя прави заради Стив, и започваше да подозира, че нейното желание е да остане в Пало Алто. Несъмнено би било по-удобно за нея.

— Впрочем, харесва ли ти апартамента? Удобно ли ти е?

— О, дори много — призна тя. — Но май трябва да се откажа от него и да се преместя в града. Стив жадува за къща там. А в интерес на истината аз предпочитам апартамента.

— Обзалагам, че мога да се досетя защо. Няма място за бебе. Боже, колко си упорита!

— Виж кой го казва! — върна му го тя.

— Значи си го разбрала, така ли? — Той я погледна малко притеснен, докато ѝ наливаше още една чаша вино.

Когато тя най-сетне си тръгна към къщи, минаваше полунощ. А в единнайсет часа на другия ден той мина да я вземе, за да я заведе на футболен мач. С него бяха и децата, които се втурнаха в жилището ѝ като рояк пчелички. Двете момичета определиха апартамента като страхотен, а Анди просто каза, че му харесва.

На футболния мач обаче нямаха късмет. „Бронкос“ победи и Анди се ядоса много. Като се изключи това обаче, прекараха чудесно, хапнаха хотдог и фъстъци, купиха си и сладолед. А когато решиха да се прибират, дори без да се замисли, тя отиде с тях в къщата и помогна на Кал да им приготви вечеря. Чувстваше се чудесно с тях, да бъде

част от семейството и истински съжали, когато вечерта трябваше да се прибере. Кал я изпрати до апартамента ѝ и тя му благодари за прекрасния уикенд.

— Не съм прекарвала така хубаво от години. — Беше с него непрекъснато през последните три дни, бе го виждала в най-различни ситуации, всичките забавни, нито за миг не се бе отегчила. — Надявам се децата ти да не се дразнят, че се мотая наоколо.

— Разбира се, че не. На тях им е приятно. Ти си пример за момичетата, които виждат, че жените трябва да са умни, красиви, преуспяващи и добри. Важно е за тях.

— Е, аз също се забавлявах много. Моля те, благодари им от мое име. И, благодаря и на теб, Кал.

— Ти си най-хубавото нещо, което ми се е случвало от дълго време, Мередит. И се надявам, че го знаеш. — Гласът му бе неочаквано сериозен, натезжал от възмущение, но това трая само миг, после той смени тона. — Пък и Чарли Макинтош не беше хубав колкото теб. — Двамата се разсмяха, после той се сбогува, като ѝ припомни, че ще се видят в офиса.

Няколко минути, след като тя се прибра, ѝ се обади Стив.

— Къде, по дяволите, беше целия уикенд?

Мередит бе учудена от гнева му. Избухливостта не бе сред характерните му качества. Ала създалото се положение напрягаше и двамата и тя се постара да прояви разбиране.

— На различни места. На много места. На вечеря с клиенти в петък, както ти казах. В събота оглеждах къщи. Снощи вечерях с Кал. Днес ме водиха на футболен мач. Преди няколко минути се прибрах, скъпи. — Според нея му бе дала съвсем точен отчет къде е била, но той се вбеси още повече.

— Искаш да кажеш, че си прекарала целия уикенд с него? Защо просто не се пренесеш при този мъж, след като очевидно го искаш?

— Стига, Стив, не бъди глупав. Нямах какво друго да правя през уикенда.

— Трябваше да си тук. — Говореше като сърдито дете.

— Днес ти си на работа, така че все едно нямаше да сме заедно. Защо правиш проблем от това?

— Намери ли къща? — соннато попита той.

Мередит не харесваше тона на разговора и се питаше дали денят му не е бил особено лош или просто е смъртно уморен, което не би било изненадващо.

— Не. Но търся.

— Едва ли е толкова трудно. Когато бях там, вестниците бяха пълни с предложения за продажби.

— Не харесах никоя от тези, които гледах, Стив. Успокой се. Имаме време, а и апартаментът е чудесен.

— Може би трябва да отделиш повече време на тази задача, вместо непрекъснато да киснеш в къщата на Кал.

— Стив, престани, за бога. В петък останах за делова вечеря, а днес бях с децата му. Не прави от мухата слон, просто проблем не съществува. — Тя с изненада си даде сметка, че съпругът ѝ я ревнува.

— Ти мразиш децата по принцип. Кое в такъв случай ти е толкова интересно? Може би и двамата знаем за какво става дума. Така ли е, Мери? Влюбваш ли се в него? Затова ли не се прибираш от три седмици? Аз май съм в ролята на глупака, а?

— Разбира се, че не. С Кал сме просто приятели, любими. Ти го знаеш. Запозна се с него. Тук не познавам кой знае колко хора, а той се притесняваше, че ме е принудил да остана през уикенда.

— Би трябвало да е повече от притеснен — Стив почти крещеше, — прекарал е уикенда със съпругата ми, а аз — не.

— Скъпи, успокой се. Казах ти. Следващия уикенд си идвам. Между мен и Калан Дау няма нищо, освен работа и приятелство.

— Не съм съвсем сигурен. Видях го. Той е хубав, преуспяващ, очарователен и имам чувството, че ще започне да те сваля при първа възможност. Познавам този тип мъже.

— Ако той е способен да постъпи така глупаво, щеше да го направи докато пътувахме и сега нямаше да работя за него. Не ми е забавно някой да ме сваля. А и той не е такъв човек. Кал е истински джентълмен и ти го знаеш.

— Вече не знам какво знам, но каквото и да става, не ми харесва. Ти водиш напълно независим живот, все едно не си омъжена.

— Това са пълни глупости, Стив Уитман. Върша си работата и се опитвам да намеря къща за нас. Периодът не е лесен и за двамата ни, но ако продължаваш да се държиш безразсъдно и да отправяш глупави обвинения срещу Кал Дау, ще направиш живота ми още по-труден. Той

ми е шеф. Какво очакваш? Да му откажа да се виждам с него? — Думите й звучаха разумно, но той продължаваше да се сърди.

— Не... мисля, че не... просто не ми е приятно, че си толкова далеч. Оказа се по-трудно, отколкото си представях. Мислех, че ще се прибиращ всеки уикенд. Не си давах сметка, че ще те виждам веднъж месечно. Така просто не става. — Изведнъж той й се стори повече потиснат, отколкото ядосан.

— Знам, мили. Следващия уикенд си идвам, каквото и да става. Обещавам — нежно рече тя.

— Дано.

— Ще дойда.

Но в четвъртък вечерта усети, че е настинала. На следващия ден започна да пие хапчета и се качи на самолета. На пристигане в Ню Йорк вече кашляше, главата я болеше силно, също и ушите. Когато стигна в апартамента, изглеждаше ужасно. Беше се забавила в офиса и изпусна по-ранния полет, така че на летище „Кенеди“ кацна чак в полунощ.

Стив бе приготвил вечеря, бутилка шампанско, но когато тя отвори вратата, вече бе един часа и единственото й желание бе да си легне. Мередит обаче седна да вечеря с него, пи шампанско и се преструваше, че не й е толкова зле. Ала опитното му око на лекар не можеше да бъде заблудено, умираше да се люби с нея, но когато си легнаха, вече всичко я болеше, дори кожата й тръпнеше от болка. Докосна я разбра, че съпругата му има температура.

— Горкото ми бебче — продума с жал.

Измери температурата й — наистина бе висока, даде й лекарство и я зави, но на сутринта тя се чувстваше още по-зле.

— Май не трябваше да пътуваш. — Изпитваше вина, че бе настоял.

— Щеше да ме убиеш, ако не бях дошла — отговори тя, кашляйки.

— Права си. Сигурно щях да го направя. — Стив й се усмихна.

Тя прекара целия уикенд в леглото. В неделя температурата спадна и двамата излязоха на разходка следобед. Той изглеждаше потиснат, макар че най-сетне същата сутрин се бяха любили. Ала и двамата не изпитваха истинско удоволствие. Тя възнамеряваше да

вземе последния полет за Сан Франциско същата вечер, тъй като сутринта трябваше да е на работа.

— Остават само още седем седмици — напомни му, докато Стив приготвяше вечерята. Нямахше апетит и хапна малко само за да му достави удоволствие.

— Струват ми се цяла вечност — мрачно отбеляза съпругът ѝ.

Мередит сподели плановете си да се върне след две седмици отново, за Деня на благодарността. Решиха да вечерят тогава със семейство Лукас.

Вечерта Стив я закара на летището. Въздъхна тежко няколко пъти, преди тя да се качи на самолета, макар да се стараше да не показва недоволството си. На раздяла го целуна за довиждане, все още не ѝ беше добре. Когато той се върна в апартамента, положението му се стори още по-лошо. Чувстваше се самотен, отсъствието ѝ му причиняваше почти физическа болка. Легна си в леглото им и едва не се разплака, когато от възглавницата го лъхна ароматът на парфюма ѝ.

— Как мина уикендът? — поинтересува се Кал в понеделник.

Видът ѝ бе потресаващ, кашляше и кихаше непрекъснато. Полетът бе влошил настинката ѝ и тя не само изглеждаше, но и се чувстваше ужасно.

— Много лошо — честно призна Мередит, — бях болна и Стив бе виновен и нещастен. Не бе никак забавно. За зла участ се разболях, преди да отпътувам — допълни тя с горчивина.

— Съжалявам, Мери. Погрижи се за себе си. Тези пътувания ти се отразяват неблагоприятно, а през седмица имаме важни срещи.

— Знам. Ще се оправя — увери го тя, но цялата седмица се чувстваше зле и прекара уикенда в леглото. Не можеше да си позволи да се разболее още повече и да не може да пътува за Деня на благодарността. Знаеше, че Стив никога не би ѝ простил, пък и не искаше да пропусне празника с него.

Кал я покани да прекара Деня на благодарността у тях, в случай че не възнамерява да се прибира вкъщи, но тя го увери, че ще лети за Ню Йорк при съпруга си.

— Не искам да се чувстваш самотна тук — вежливо обясни Кал и тя му благодари. Наистина се държеше много добре с нея. Е, вярно

че в негов интерес бе тя да е щастлива. Явно искаше да я задържи в „Дау тек“ завинаги.

Следващата седмица премина спокойно. Никой не работеше активно преди празника и в сряда тя замина за Ню Йорк според плана. Беше се оправила от настинката и очакваше Деня на благодарността.

Стив бе казал, че ще я чака на аерогарата, но го нямаше и тя му звънна на пейджъра, когато се прибра в апартамента. Той ѝ позвъни час по-късно.

— Няма да повярваш — мрачно започна да ѝ обяснява той. — Станал пожар в метрото в пиковия час този следобед. Изпратиха всички пострадали при нас. Няма загинали, но трябва да се погрижа за някои тежко болни. Ще се прибера чак утре.

— Не се притеснявай — бодро го успокои тя, — тук съм. Когато и да си дойдеш.

— Утре сутрин. Главният стажант ще покрие дежурството вместо мен и Харви, за да можем поне да празнуваме Деня на благодарността. Бедното момче, знам какво му струва.

Ала в полунощ шестгодишният син на главния стажант бе опериран от спукан апандисит. И нито Харви Лукас, нито Стив можеха да приемат той да поеме дежурството. Детето бе много зле, бе настанено в друга болница и баща му искаше да е с него. Пък и Лукас не се чувстваше добре цялата седмица. Нямахте кой друг да поеме дежурството, освен Стив.

Той едва не се разплака, когато ѝ се обади.

— Не мога да мръдна оттук — призна ѝ честно. — Изобщо не мога да изляза, Мери. — Тя се поколеба за миг, напоследък се превръщаше в голям проблем, когато някой от тях не можеше да се освободи. Стори ѝ се, че и двамата се движат по много тънък лед.

Тя се окопоти бързо, за да не го притесни.

— Не се безпокой. Ще ти донеса пуйка за обяд.

— И как ще го уредиш?

— Все ще измисля нещо — обеща тя.

И удържа на думата си, появи се с печено пиле, което купи от деликатесния магазин на Второ авеню, заедно с картофена салата, пълнеж и сос от червени боровинки. Ядоха в картонени чинии в кабинета му. Бе купила и тиквен пай и той се развесели от импровизирания обяд, после я целуна.

— Направо си страхотна. — Привлече я в обятията си Стив, а една сестра, която мина край тях, им смигна закачливо. Дватамата представляваха много мила гледка.

— И ти не падаш по-долу — поднесе му устните си Мередит.

Дватамата успяха да отделят цял час за себе си, преди Стив да се върне в операционната при пациент с огнестрелна рана в слабините. Явно хората се стреляха дори на Деня на благодарността.

— Ще се прибера при първа възможност — обеща той.

Върна се у дома в петък сутринта. До края на уикенда прекараха непрекъснато три дни заедно.

Ходиха на кино, държаха се за ръцете, любиха се и спаха до късно. Дори караха кънки в „Рокфелер център“. Имаха нужда от тази близост и дватамата се чувстваха възродени, когато тя взе самолета в неделя вечерта. Изпрати я на летището, целува я страстно и дълго пред всички, дватамата приличаха на млади любовници.

— Беше страхотен уикенд, Мери. Благодаря ти — прошепна в ухото ѝ.

— И аз. — Тя го целуна отново и с мъка се откъсна от него, за да тръгне.

Той ѝ обеща следващия уикенд да отиде при нея. Оставаха им само пет седмици до неговото преместване, дори четири, ако успееше да отпътува преди Коледа. Апартаментът им още не бе продаден, някои клиенти на брокера по недвижимите имоти проявяваха интерес, но още не бяха дали окончателно съгласие. Ваканцията около Деня на благодарността ги зареди със сили, за да преминат през последния период на тяхната сякаш безкрайна принудителна раздяла. Тя живееше в Калифорния без него вече шест седмици.

Прекрасните чувства, които бяха споделили през тези дни, ги владееха и през следващите няколко. Мередит все още имаше чувството, че лети във въздуха, когато в четвъртък той ѝ се обади.

— Седнала ли си? — попита я. Нямаше представа какво ще ѝ съобщи. Може би, че е продал апартамента им два пъти по-скъпо, отколкото бе очаквал. Вероятно новината щеше да е добра, ако се съдеше по тона му.

— Разбира се. Защо? — попита тя с усмивка.

— Току-що загубих работата си в Калифорния. — Стори ѝ се, че върху ѝ се стовари бомба.

— Какво? Шегуваш ли се? Това е просто глупава шега, нали?

— Никаква шега. Човекът, който щеше да напуска, шефът, остава. Променил решението си. И управата не може да го принуди да напусне. Това вероятно е единственото травматологично отделение в света, което е пренаселено. Не могат да ми осигурят място. — По гласа му разбра, че е съсипан, тя се чувстваше по същия начин. — Обадих се във всички други болници, където бях ходил, но единственото свободно място е като лекар в спешното отделение на Централната болница на Сан Франциско. — Мередит не можеше да понесе мисълта той да заеме подобно място. Работата в Ийст Бей бе идеалната за него. — Когато се обадиха от Ийст Бей, дълго се извиняваха. Но не могат да настояват човекът да си тръгне, а освен това, не искат. Харесват го.

— О, Стив, по дяволите. Какво ще правим сега?

— Не знам. Предполагам, че трябва да чакаме. Няма какво друго да направим. В крайна сметка, все ще се открие някаква възможност. А междувреме мога да остана тук. Лукас бе много доволен, когато му съобщих.

— Сигурно. Не знам какво да кажа, мили. И през ум не ми е минавало, че може да стане така. Ако се бях усъмнила, че не е съвсем сигурно, никога не бих приела работата при Кал. — Бяха изпаднали в трудна ситуация.

По-късно същия следобед, след една среща, сподели с Кал проблема си.

— Това е ужасно. Защо не ми позволиш да се обадя тук-там, да проверя дали нещо мога да направя?

На следващия ден обаче ѝ каза същото, което и Стив. Изглежда в момента нямаше подходящо място за него. Просто трябваше да проявят търпение.

Но последните седем седмици бяха трудни за тях. А сега, след като нямаше никаква надежда, може би отношенията им щяха да се обтегнат още повече. Пътуванията между двата бряга не бяха лесното разрешение, както си бяха представили. В повечето случаи единият или другият от тях не успяваше да се освободи. Животът им беше твърде напрегнат.

Мередит остана в лошо настроение до края на седмицата, а Стив ѝ се стори още по-зле, когато се чуха следващия път. Както винаги, оказа се, че той е на работа през уикенда. Тя не можеше да се върне в

Ню Йорк преди Коледа. Бе планирала да вземе отпуск в седмицата между Коледа и Нова година, а после да се върнат заедно в Калифорния завинаги. Сега обаче всичко се проваляше. Единственото, на което можеше да се надява, е бързо да се отвори свободно място в някое травматологично отделение.

Декември се оказа изтощителен и за двамата. В работата Кал се стараеше да приключи много задачи преди края на годината и заради това се трудеха денем и нощем. Заради заледряванията и снега в Ню Йорк злополуките нарастваха — катастрофи, прегазени от автомобил, подхлъзвания и счупени крайници. В лошото време стихнаха единствено гангстерските войни. Седмицата преди Коледа върху тях се стовари още една гръмотевица. Харви Лукас бе паднал лошо на заледен участък в Кънектикът, където живееше, и счупил бедрена и тазова кост. Щеше да е извън борда за осем седмици и дори Стив да имаше работа в Калифорния, нямаше как да остави травматологичното отделение, където работеше. Стив чувстваше, че е длъжен да остане, докато Харви се оправи. Единственото облекчение бе, че наеха временно травматолог, който да му помага, докато Лукас отсъства. Казваше се Ана Гонсалес и според Стив бе умна, бе завършила Йейлския университет и появата ѝ бе единственото нещо, което улесняваше живота му за момента.

Така че на двамата им предстояха още десет седмици раздяла. А Мередит живееше сама в Калифорния вече два месеца.

— Какво сме направили, че да заслужим това наказание? — попита Мередит, готова да се разплаче.

— Поне ще си вкъщи една седмица. Ще се постарая да изляза за кратко в отпуск, докато си тук, Ана обеща да поеме дежурствата ми.

— Благодарни й от мое име. — Мередит се чувстваше направо отчаяна, откакто чу за злополуката с Харви Лукас.

През следващите няколко дни тя направи всичко, за да успее да се върне у дома за Коледа. Купи много подаръци за Стив. Беше опаковала багажа няколко дни, преди да тръгне, но снежна буря помете цялото Източно крайбрежие. Това само усложни нещата за Стив, броят на злополуките и счупените крайници се увеличи, той нямаше свободен миг.

Мередит възнамеряваше да лети на изток на Бъдни вечер, а предния ден вечеря с Калан и децата. В дневната се издигаше красива коледна елха и за разлика от Ню Йорк, тук времето бе твърде топло за сезона, което ѝ изглеждаше нереално.

— Може би няма да успееш да пътуваш утре — предупреди я Анди, докато слушаха прогнозите за лошото време на изток и нестихващите снежни бури. Повече от шейсет сантиметра сняг покриваше Ню Йорк, а Стив ѝ бе казал, че градът е замрял.

— Надявам се, да не се случи, Анди — напрегнато отвърна Мередит.

Току-що им бе поднесла подаръците си. Рокля за Мери Елън, която изтръгна радостни викове от нея, друга за Джули със странни обувки, които момичето определи като жестоки, и робот за Анди, който можеше да играе на топка и да налива сода от кутийка.

— Стив ще е много разстроен, ако не се прибера утре — това беше меко казано.

— Можеш да прекараш Коледа с нас — предложи Джули.

Щяха да бъдат на Коледа с Кал, а майка им пристигаше на следващия ден, за да ги заведе на ски в Сън Вали. Не бе ги виждала от лятото, но те не я очакваха с особен ентузиазъм.

— С удоволствие бих прекарала Коледа с вас — отговори Мередит, — но трябва да се прибера вкъщи при съпруга си.

Кал заминаваше за Мексико с приятели на борда на яхта, докато децата са с майка си. Единственото, което Мередит искаше, бе да прекара една седмица в Ню Йорк със Стив. В момента животът им сякаш бе пълен единствено с проблеми и разочарования и притесненията по този повод засенчваха удоволствието от работата. Като знаеше, че ще бъдат разделени още няколко месеца, тя започваше да се тревожи за брака им.

Кал също забеляза, че е неспокойна и след вечеря поговори с нея за това.

— Ще ви е трудно, докато той намери работа тук, Мери. Но ще намери. Прекалено добър специалист е, за да не се уреди. — Изглеждаше притеснен, може би се страхуваше, че тя ще иска често отпуск или още по-лошо, че ще се върне при съпруга си.

— Много по-трудно е, отколкото си представяхме — призна тя, потиснато.

— Хората непрекъснато го преживяват. Поемат работа в други градове и понякога минават години, докато семейството се събере на едно място. Налага се да се продават къщи, децата да довършат учебната си година. Мнозина го преживяват. И вие двамата със Стив ще се справите. Просто бъди търпелива.

— Търпелива съм... търпеливи сме... но се чувствам, сякаш съм го изоставила. Не съм сигурна, че той ще го разбере.

— Със сигурност ще разбере. Той е голямо момче. Знае колко важна е за теб тази работа. А накрая всичко ще завърши добре за него. Сигурен съм, че той е готов да направи още жертви за твоята кариера, Мери. Обича те. Жените правят същото заради съпрузите си. Отказват се от работа, която харесват, от приятели, дом, за да следват съпрузите си неотклонно. Той просто трябва да прояви търпение. Ти постъпи правилно, когато дойде тук, Мередит, и съм уверен, че и Стив го знае.

Но тя вече не бе сигурна какво знае Стив, единственото, с което бе наясно, бе, че не му харесва начинът на живот. Той бе прикован в Ню Йорк от обстоятелствата, докато тя си прекарваше приятно в Калифорния. Мередит несъмнено харесваше работата си, но той ѝ липсваше.

— Надявам се скоро да намери добра работа тук, за да не се налага да направи огромна стъпка надолу — да приема онова място в главната болница на Сан Франциско — тъжно отбеляза тя, а Кал съчувствено я прегърна през раменете. Искаше да я ободри и единственото, за което се сещаше, бе да ѝ поднесе коледния подарък.

— Имам нещо малко за теб, Мередит. Просто за идеята.

Той ѝ подаде малка кутийка, която извади от джоба си. Тя също му бе приготвила подарък. В коридора при дамската си чанта бе оставила оранжева кутия, така че отиде да я вземе, преди да отвори своя подарък.

Двамата се спогледаха и седнаха един до друг, за да отворят подаръците си. Когато тя видя своя, дъхът ѝ секна. Беше ѝ купил красив златен часовник от „Булгари“, точно какъвто тя би избрала, ако би дръзнала да изхарчи толкова пари.

— Господи, Кал, не биваше... толкова е красив! — Сложи го веднага, стоеше ѝ чудесно, а той я гледаше усмихнат, радостен, че го е харесала.

От кутията, която тя му бе поднесла, извади изцяло кожено куфарче на „Ермес“. Кожата бе прекрасно обработена и мека, дизайнът — елегантен като самия него.

Той се трогна от подаръка, прегърна я и я целуна.

— Глезиш ме, Мери! Харесва ми! — Той направо сияеше от задоволство, тя също бе развълнувана и обви ръце около врата му.

— Виж, кой го казва! Никога не съм имала такъв часовник, Кал.

— Е, полага ти се. — Часовникът бе семпъл, но в същото време много шик и бе скъп.

Двамата поговориха още малко и в единайсет Кал включи новините, за да видят какво става с времето на изток. Цялата седмица даваха репортажи за хора, затрупани от снега, изпаднали в бедствено положение, всички големи градове и летища се закриваха едно по едно заради продължаващата буря. Положението не се бе подобрило за времето, докато бяха вечеряли. Нов студен фронт бе нахлул и снежната покривка в Ню Йорк, Ню Джързи, Кънектикът и Масачузетс се бе увеличила.

— Знаеш ли, не ми се иска да го кажа, но се боя, че не ще можеш да заминеш утре, Мередит. По-добре провери дали ще има полет, преди да тръгнеш за летището.

— Стив ще ме убие, ако не се прибера вкъщи за Коледа — мрачно отбеляза тя. Това щеше да бъде последната капка, преливаща чашата на без това ужасната ситуация. Пък и той наистина й липсваше.

— Вината няма да е твоя, ако не успееш, Стив ще трябва да го разбере.

По-късно я откара до дома ѝ и тя отново му благодари за подаръка. Все още носеше часовника и тя се усмихна щастливо, когато дръпна ръкава си отново да му се полюбува.

— Благодаря ти, Кал. Наистина ми харесва.

— Радвам се — отговори той, очите му искряха. — И аз си харесвам куфарчето.

— Май двамата ще бъдем най-елегантните служители в офиса — пошегува се тя.

— Какво ще правиш, ако не успееш да се прибереш вкъщи? — смени темата той, тревожеше се за нея.

— Ще плача — отвърна прямо тя, после се усмихна тъжно. — Какво мога да правя? Ако затворят летището или отменят полета ми,

изобщо не знам какво да правя.

— Ако подобно нещо се случи, настоявам да прекараш Коледа с нас. Не мога да допусна да стоиш сама тук.

— Благодаря ти, Кал, оценявам загрижеността ти. Надявам се обаче утре да успея да отпътувам.

— Аз също. Но ако... Не искам да останеш сама и да ти е мъчно.

— Няма. Обещавам. Ще скърбя в твоя дом. — И двамата се разсмяха.

Независимо колко ѝ се искаше обаче, на следващия ден в Ню Йорк продължаваше да вали и в девет часа сутринта на Западния бряг, или по обяд в Ню Йорк, затвориха летище „Кенеди“.

Тя успя да се обади на Стив в болницата и той бе разочарован, но прие нещата философски.

— Все рано или късно ще си дойдеш, скъпа. Просто ще отложим празнуването на Коледа, докато си дойдеш. Какво ще правиш довечера?

— Не знам. Семейство Дау ме поканиха, в случай че не мога да замина. — Тя нямаше други приятели там. Все още не бе имала време за запознанства, защото бе твърде заета в офиса.

— Поне ще си с децата — отбеляза той, но по тона му личеше, че не му е много приятно. Все пак не можеше да иска тя да прекара Коледа сама и затова не каза нищо. Той самият щеше да остане в болницата, за да не бъде сам. По-голямата част от персонала щеше да е на работа.

Кал бе чул новината, че летището е затворено, и преди да си тръгне на обяд, поднови поканата си. Същия следобед щяха да излизат някъде с децата и той ѝ каза да отиде към четири часа, след като са се прибрали.

Тя занесе голяма опаковка с карамелизирани пуканки и захаросани ябълки и децата радостно им се нахвърлиха. Седнаха край коледното дърво в дневната, той пусна коледни песни на компактдиск. Вечерта хапнаха рано и след това децата се разотидоха по стаите си, а Кал запали огън и двамата поведоха разговор за коледните празници, разказваха си за спомените си от детството. Той сподели, че майка му умряла, когато е бил дете, и че години след това празниците винаги го натъжавали. Това донякъде обясни на Мередит защо не е склонен да се

обвързва с жените. Явно имаше усещането, че жените в живота му винаги го бяха напускали по един или друг начин.

— Баща ти ожени ли се отново? — запита го тя.

— Не и преди да порасна. Двамата с мащехата ми починаха отдавна. Нямам друго семейство, само децата.

— А аз имам само Стив. Той също е без родители. Мисля, че затова толкова иска деца. Може би има нещо противоестественно в мен, вървя срещу природата си, като не ги искам.

— Не е задължително. Може би си права за себе си. По същата причина като съпруга ти и аз исках свои деца. Исках идеалното семейство и сега го имам... просто избрах неподходящата жена. — Той си взе от пуканките, които бе донесла.

— Децата ти са страхотни — кимна с глава тя, сякаш да потвърди думите си.

Той я погледна, стаята бе топла, дървата в огъня тихо припукваха.

— И ти си страхотна — тихо изрече. Не бе очаквал, че ще прекара Коледа с нея. Тя леко трепна, не знаеше как да реагира на комплимента, погледна го в очите, а после отмести поглед към огъня, замислена за Стив. Наистина ѝ липсваше. — Не исках да те карам да се чувстваш неудобно, Мери... съжалявам.

— Не се притеснявай. — Тя обърна лице към него. — Просто си мислех... за теб... и Стив... колко различни сте. И двамата сте много важни за мен, по различни причини. Харесва ми как работим заедно. Харесвам много неща у теб.

Всъщност не това искаше да му каже, думите сами се изплъзнаха, но бе истина. До голяма степен му се възхищаваше, харесваше компанията му, споделяха еднакви възгледи, както в работата, така и в стила на живот, имаха много общо. В известен смисъл — повече, отколкото със Стив. Едно от нещата във връзката ѝ със Стив, които я забавляваха, бе, че двамата бяха напълно противоположни и сякаш се допълваха. С Кал обаче бяха в синхрон и си приличаха в много отношения, което правеше общуването им по-лесно.

— Чувствам се добре с теб.

— Никога не съм се чувствал по-добре с някой друг — призна той, като я гледеше в очите. — Така би трябвало да е в брака, а

обикновено не е. Поне не и в моя.

— Двамата със Стив винаги сме били добри приятели. Но аз се чувствам и с теб по същия начин. — Изпита малко притеснение от факта, че разговаря толкова откровенно за лични неща.

— Може би не е толкова лошо, след като прекарваме много време заедно. Повечето хора прекарват повече време с бизнес партньорите и секретарките си, отколкото със съпрузите си. — Двамата се усмигнаха и тя си взе още пуканки. — Ще дойдеш ли с нас на черква тази вечер, Мередит? Отиваме на среднощната меса в „Сейнт Марк“.

— С удоволствие. — Обичаше да ходи на черква, докато Стивън не бе религиозен.

Двамата седяха и разговаряха, забравили за времето и в дванайсет без петнайсет повикаха децата. Анди бе полузаспал, но все едно настояваше да отиде.

Отправиха се към „Сейнт Марк“ с колата на Кал. Когато стигнаха, Анди вече спеше на задната седалка. Кал го взе на ръце, внесе го и го сложи внимателно на черковната скамейка до сестрите му, без да го буди. Момичетата бяха сериозни и пееха химните, без да гледат в молитвеника, явно ги знаеха наизуст, а те двамата с Кал използваша един и същ молитвеник. Службата бе прекрасна и с искрящи от вълнение очи тя го погледна един-два пъти, а той ѝ се усмигна. Гласът му бе плътен и мелодичен и те запяха заедно „Тиха нощ“.

Когато се върнаха в колата, помежду им се бе създало някакво особено чувство на близост. Сякаш тя бе част от неговото семейство. Това бе странно усещане и когато той я изпрати до апартамента ѝ, не ѝ каза и дума повече, просто я притегли към себе си и я целуна. Без колебание тя отвърна на целувката му и той я задържа в прегръдката си, а после я погледна и с изненада установи, че сълзи се стичат по бузите ѝ.

— Съжалявам... не зная какво ми става, Кал... сякаш целият ми свят се срутва, аз съм част от един нов живот тук, но дори не съм сигурна, че тук ми е мястото.

— Не биваше да правя това, Мери... съжалявам... — За миг и на двамата им се бе сторило правилно. Но целувката можеше да ги отведе в свят, където си даваха сметка, че нямат право да бъдат. — Наистина

съжалявам... няма да се случи отново... за миг изгубих реална представа.

— И аз — тихо отвърна тя. Харесваше го, но нямаше право на подобни чувства и го разбираше. — Мисля, че през празниците всички оглупяваме малко. Мислим си за онова, което нямаме, а според нас трябва да имаме. Общуването с децата ти тази вечер почти ме накара да поискам да имам деца.

— Може би ще имаш — нежно ѝ каза той.

Но тя само поклати глава. Разбира се, че не можеше да му го каже, но бебето, което внезапно поиска, пожела да е негово, а не на Стивън. Не можеше да проумее как ѝ хрумна тази глупава мисъл. Сякаш всичко в живота ѝ се обръщаше с главата надолу. Единственото, което разбираше, бе, че трябва да се върне при Стивън, преди съвсем да се изгубят един друг. За първи път осъзна възможността да се разделят и това я ужаси.

— Весела Коледа, Мери — тихо прошепна Кал, преди да си тръгне.

— Весела Коледа и на теб, Кал — отвърна тя, но и двамата бяха разстроени от случилото се. В известно отношение то не бе трудно да се обясни, и двамата бяха самотни хора. Но си даваха сметка, че това не е причина да подлагат на риск брака ѝ или да съсипват приятелството си.

На следващия ден тя му се обади и се извини, че не може да отиде.

— Заради случилото се снощи ли? — попита той тихо.

— Да, мисля, че и двамата имаме нужда да размислим, преди да направим нещо глупаво. Казаха ми, че летището ще бъде отворено след няколко часа. Всичко ще е наред, когато се върна от Ню Йорк, нека го забравим, Кал.

Той не можеше да се отърве от чувството си за вина, не можеше да позволи тя да го напусне заради глупавата му постъпка. Повече от всичко друго не искаше да я загуби.

— Съжалявам, че бях такъв глупак. Знам колко си влюбена в Стив. Не мога да си обясня какво ми стана внезапно.

Ала той, както и тя, бе наясно, че този изблик на неовладени емоции трябва да прекъсне незабавно. Може би ако повече не говореха на тази тема, моментът щеше да отmine и двамата да забравят случилото се и да се върнат към хубавото приятелство, създадо се помежду им от месеци.

— Добре съм. Обещавам ти, че няма да има проблеми.

— Беше толкова хубаво да бъда с теб снощи и да разговаряме. От години не съм говорил с някого за родителите си.

— Няма да загубим приятелството си, Кал, обещавам. Ще се оправя, след като видя Стив. А ти отново ще се стабилизираш след ваканцията в Мексико. Казах ти, това е просто заради празниците. Ще се видим след Нова година.

— Наистина ли си добре, Мери? — Той се притесняваше за нея, знаеше, че я е разстроил.

— Да, наистина е така. И двамата ще се оправим. Весела Коледа, Кал. Целуни децата от мен. — По някаква необяснима причина, след като затвори телефона, тя установи, че ѝ липсват.

Изпита истинско облекчение, когато отвори летището в Ню Йорк същата вечер и си уреди място за нощния полет. По целия път до Ню Йорк не мигна, мислеше за Кал, за това колко безумно можеха да се поддадат на моментна емоция. Това бе достатъчно, за да я държи будна. Знаеше, че двамата със Стив трябва да предприемат нещо. Не можеха да живеят по този начин завинаги.

Когато пристигна, взе такси до вкъщи, градът имаше приказен вид, целият бе покрит със сняг. Отново заваля, макар и слабо. Бе денят след Коледа, но поне бе стигнала до дома. А когато влезе в спалнята, завари Стив там, дълбоко заспал в тяхното легло. Свали дрехите си и тихо се пхна под завивките до него. В съня си той я притегли към себе си и я прегърна.

ГЛАВА 11

Седмицата в Ню Йорк излетя като миг. Стив си бе взел отпуск за цяла седмица и те прекараха времето в идилия. Въргаляха се в снега, ходиха да се пързаят в парка. Излизаха на дълги разходки, на вечери. Любиха се повече, отколкото го бяха правили от години, сякаш и двамата отчаяно се вкопчваха един в друг. След първите няколко дни двамата сериозно обсъдиха проблемите си.

— Какво ще правим? — попита първа Мередит. — Не можем да живеем така завинаги.

— Надявам се да не се налага — тъжно отбеляза той. Сега, когато Мередит беше тук и очевидно го обичаше, той бе по-спокоен, отколкото когато отсъстваше.

— Искаш ли да напусна работа? Ще го направя, ако желаеш — искрено рече тя.

Бяха разделени почти от три месеца, за него нямаше работа на Западния бряг, не се виждаше краят на раздялата им.

— Разбира се, че не искам. Желая това, което е добро за теб. Рано или късно, нещо ще се уреди — спокойно ѝ се усмихна Стив.

— Ами, ако е късно? Ако се проточи шест месеца? Или година?

— Тогава ще живеем по този начин. А ако не се намери нещо подходящо, ще започна работа в спешното отделение, пък ще дебна всяка възможност, която се появи. Не е трагедия, просто е тежък период. И други хора го преживяват.

— Някои от тях не успяват. — Тя все още бе разтревожена.

Случката с Кал в коледната вечер ѝ говореше, че никой не е неуязвим и независимо колко се обичаха, да живеят на двата противоположни бряга, представляваше голяма опасност за тях. За Мередит това бе предупреждение, но нямаше намерение да го сподели с него. Не искаше да го наранява.

— Какво искаш да кажеш? — попита Стив, изглеждаше объркан.

— Браковете на някои хора се разпадат, когато живеят по този начин. Това носи огромно напрежение. Напоследък ситуацията не е

никак лека.

— Знам това. Но ние ще успеем. Струва си. Не искам да се откажеш от работата, която обичаш, нито от възможностите, които Кал ти дава. Обичаш да работиш с него, това е най-въълнуващата работа, която си имала, пък и печелиш много пари.

— Нищо не струва, ако те загубя — категорично произнесе тя. — Няма работа на планетата, която не бих жертвала за теб, нито пък каквато и да било сума пари.

— Сигурен съм. — Той я притегли към себе си и я целуна. — Ще дойда до два месеца и когато по-късно се сещаме за този период, ще се смеем. Можем да го направим, Мери. Обещавам ти. — Внезапно изпита чувството, че нещо я отделя от него, сила, която бе по-мощна от тях, сякаш съдбата заговорничеше срещу двамата. — Нека се опитаме и прекарваме уикендите си по-често заедно.

— Мисля, че това ще помогне — съгласи се тя и той кимна.

— Ще продължавам да търся работа в Сан Франциско. През следващите два месеца все едно не мога да мърдам оттук, докато Лукас не се възстанови от счупването. Значи е ясно, че ще съм тук още дълго. Може би дотогава ще се открие място в района на залива.

— Господи, надявам се — въздъхна тя и го бутна обратно в леглото.

Успяха да бъдат заедно дори в новогодишната нощ, без да ги безпокоят от травматологичното отделение, главно благодарение на Ана Гонсалес, която го заместваше. Стив дори подчерта, че Гонсалес е забранила да го безпокоят.

— Дължа ѝ голяма благодарност в такъв случай — каза Мередит, докато прибираше багажа си на първи януари, за да се върне в Калифорния.

И двамата бяха тъжни, че тя си отива, бяха прекарвали чудесно една седмица и Мередит се чувстваше по-сигурна за връзката им, отколкото на сутринта след Коледа. Вече смяташе, че бракът им отново е в безопасност. Пък и всичко, което той ѝ каза, звучеше съвсем разумно. Рано или късно щеше да си намери работа. Стив бе решен да напусне във всички случаи, дори да трябваше да работи като обикновен ординатор, макар тя да знаеше, че това би го потиснало.

— Искам да се запознаеш с Ана следващия път, когато дойдеш — вметна ѝ Стив, докато хапваха приготвената от него вечеря, преди

да се отправят за летището. — Тя е удивителна жена. От Сан Хуан е и е израсла в бедност. Следвала е на пълна стипендия в Йейл, а после е завършила медицински колеж. Омъжила се за някакъв богаташ от правния факултет, но доколкото разбирам, семейството му не е било никак доволно. Накрая го принудили да я остави, но вече детето им се родило. Напуснал я, докато стажувала, без пукната пара и с новородено бебе. Детето сега е на пет години. Тя живее в някакъв апартамент в сграда без асансьор в Уест Сайд. Невероятен лекар е. Имахме щастие, че я открихме.

— Как изглежда? — попита Мередит и Стив се разсмя.

— Този въпрос е твърде женски — пошегува се той.

— Нали съм жена.

— Забелязах го. — Само час преди това се бяха любили. „Последно преди тръгване“, както казваше той. — Миловидна е, но не е нещо особено. Малко по-слаба отколкото трябва, малко нервна, много стресирана! Трябва да гледа дете и изглежда, че едва свързва двата края. Опитвам се да накарам болничната управа да я наемем за постоянно. Тя ще ни е от полза в отделението. А когато напусна, може да ме замести. Ще ѝ хареса.

— Изглежда е възплъщение на добродетелта. — Нещо в начина, по който разговаряха за нея, правеше Мередит неспокойна. А неясното физическо описание, което той ѝ направи, ѝ се стори твърде схематично. — Колко е годишна?

— Трийсет и три. Не е дете. И много преживява за бившия си съпруг. — В гласа му се усети съчувствие.

— Той не издържа ли детето?

— Изпраща ѝ двеста долара месечно. Очевидно никога няма да говори с нея, не иска да вижда детето и се е оженил за някаква дебютантка от светските среди, която отскоро му е родила близнаци.

— Чудесен човек — отбеляза Мередит, а после си даде сметка, че ревнува, което ѝ се стори странно. Не Стив се бе целувал с Кал в коледната нощ. Все още съжаляваше за случилото се и се чувстваше виновна, защото знаеше, че съпругът ѝ никога не би постъпил така. Винаги ѝ беше верен, както и тя не бе му изневерявала нито веднъж. Не биваше да допуска коледното безумие да ги обхване отново. Сигурна бе, че и Кал споделя нейното мнение.

Стив отведе Мередит на летището и когато се прегръщаха и целуваха, вкопчени един в друг, те приличаха на младоженци. Тя обеща да се върне след две седмици, независимо колко заети ще са и двамата. Повече от всякога бе сигурна, че тези пътувания са жизненоважни за тях. Дари го с последна целувка, преди да се качи на самолета и мисли за него по целия път до Калифорния. Чувстваше се много по-добре, отколкото седмица по-рано, когато пристигаше в деня след Коледа.

Прибра се в апартамента си в Пало Алто малко след полунощ и заспа, мечтаейки за Стив. А на следващата сутрин стана рано, в прекрасно настроение. Беше на бюрото си, имаше делови, но и сияещ вид, когато Кал влезе и застана на прага на кабинета ѝ. Търсеше по лицето ѝ признаци, за неловкост, но не откри никакви. Тя го погледна и му се усмихна. Кал забеляза, че нещата за кратко време са се променили. Тя изглеждаше по-щастлива, отколкото преди седмици и той се зарадва заради нея.

— Как беше в Ню Йорк? — Ала не беше необходимо да пита. Всичко личеше по изражението ѝ.

— Страхотно. Ами в Мексико? — Тя явно се чувстваше непринудено с него и той изпита облекчение.

— Горещо и слънчево. Много текила и коктейли „Маргарита“.

— Никакви буболечки? — попита го тя на испански, смеейки се, и на неговото лице също се изписа широка усмивка. Беше толкова щастлив, че тя не му е сърдита и не изпитва неудобство в негово присъствие след глупостта му да я целуне в коледната нощ. Бе научил важен урок. И бе извадил късмет. Този път.

— Мисля, че алкохолът убива всички насекоми. Беше чудесно.

— Радвам се. Как са децата?

— Малко превъзбудени. Винаги е така, след като са били с Шарлот. Тя изглежда ги разстройва.

— Ще се успокоят сега, след като са се върнали у дома.

— Как е Стив? — попита той предпазливо, носеше в ръка куфарчето, което тя му бе подарила за Коледа. Харесваше го. Видя, че на ръката ѝ е часовникът. Не знаеше, че го бе оставила в Сан Франциско, за да не разстрои Стив. Но сега отношенията ѝ със съпруга ѝ бяха прекрасни, бизнесът процъфтяваше и можеше да го носи с чиста съвест.

— Стив като никога не ходи на работа цялата седмица — съобщи му тя с доволен вид. — Освен това прие много разумно ситуацията с работното място тук. Ще остане в Ню Йорк още два месеца. Ще ми се наложи да направя всичко възможно да си ходя по-често през уикендите. Ще пътувам след две седмици — тези нейни думи му напомниха нещо.

— Организирай съм ваканцията за висшия персонал на Хаваите след три седмици. Щях да ти го кажа. Мисля, че хората ще дойдат с удоволствие. — Той ѝ даде датите и тя ги отбеляза на календара.

— Звучи ми добре — усмихна му се тя, а после му напомни, че имат среща с финансовата комисия след десет минути.

— Надзирател. Къде ми е „Маргаритата“. Къде е плажът? — Тя се разсмя и размаха показалец срещу него в отговор.

— Забрави. Ваканцията свърши. Имаме много работа, мистър Дау.

— Да, мадам — поклони ѝ се шеговито той и изчезна към кабинета си, за да вземе документите.

Целия следобед след заседанието на финансовата комисия работиха заедно и той откри едва забележима промяна в държанието ѝ. Беше малко по-делова, малко по-учтива, но в края на деня сякаш всичко се бе нормализирало. Когато си тръгваше, тя му помаха весело с думите, че ще се видят на сутринта. Стори му се, че малко бе притворила вратата пред него, но той си знаеше, че има основание за това. Беше мислил много за нея, докато бе в Мексико, и се бе притеснявал какво ще стане, когато се видят отново. Усещаше, че му липсват разговорите с нея и бе учуден от самия себе си, когато си даде сметка колко се радва да я види.

Покани я на вечеря с децата през уикенда, но тя отказа с извинението, че има много работа. Прекара съботата в офиса, а в неделя отиде в града да потърси къща и този път той не предложи да я придружи. А когато децата му го попитаха къде е тя и им отговори, че е заета, те изразиха съжаление, че няма да я видят. Но той разбираше, че е по-добре малко да се отдалечат един от друг. Бяха навлезли в опасни води и за щастие изплуваха от тях. Така бе по-добре, повтаряше си той, но всеки път, щом погледнеше куфарчето си през уикенда, с изненада откриваше колко му липсва тя. Бе се привързал

странно към нея, много повече, отколкото към когото и да било друг от години насам.

ГЛАВА 12

Ана Гонсалес бе постъпила в травматологичното отделение, за да работи със Стив, но два дни след идването ѝ той си даде сметка, че жената е изключително независима. Знаеше какво трябва да прави и имаше собствени идеи. Не се противопоставяше на инструкциите му, но все пак имаше свое мнение. А когато се върна от едноседмичния отпуск, прекаран с Мередит, установи, че Ана бе спечелила уважението на всички, с които работеше. Освен това я харесваха.

Сутринта след завръщането му тя го информира за всичко, което бе направила, предаде му и грижливо водените от нея бележки и когато той ги прочете, остана изумен.

— И си свършила всичко това? — възкликна той учуден.

Бе ходила на всички заседания, бе направила реорганизации за постигането на по-голяма ефективност. Бе променила някои графици и бе успяла също да оперира огромен брой пациенти.

— Някога прибираш ли се вкъщи при детето? — попита я шеговито.

— Не много често — соннато отвърна тя.

Бе красива жена и изглеждаше по-млада от възрастта си, но това никак не се набиваше на очи. Усмивваше се рядко и бе упорита в работата. У нея имаше нещо, което я правеше да изглежда делова. Но същевременно бе невероятно нежна и сърдечна с пациентите. Очевидно бе душевно богата жена.

Бе постъпила в болницата още преди той да излезе във ваканция, но усещаше, че започва да я опознава едва след като изтече януари. Бе неуморна и бе готова да работи без почивка. Никога не бързаше да се прибере вкъщи, макар по думите ѝ да съдеше, че е отдадена на детето си. Веднъж я попита защо е съгласна да работи толкова дълго и по толкова много дни, а тя го погледна право в очите.

— По две причини. Харесва ми това, което правя, и имам нужда от пари.

— Кой се грижи за дъщеря ти, докато си тук?

У нея имаше нещо, което будеше интереса му. В същото време усещаше някаква твърдост или по-скоро резервираност, сякаш се бе скрила под непробиваема обвивка, за да не наранят нежната ѝ душа.

— Оставям я на съседите. Те имат пет деца и момиченцето ми се чувства добре с тях.

— Ами ти? Не изпитваш ли понякога потребност да се прибереш по-рано вкъщи? Всички имаме нужда да излезем оттук, за да запазим разума си трезв — отбеляза той с уморена усмивка. Той самият бе на дежурство от четири дни.

— Ти също не се прибираш кой знае колко вкъщи — подхвърли тя. Имаше гъста черна коса и меки кафяви очи, чийто цвят напомняше на шоколад.

— Съпругата ми живее в Калифорния — обясни той.

— Разведен ли си?

Той поклати глава.

— Значи сте разделени?

Сама не знаеше защо проявява любопитство към него. За Стив се носеха различни слухове. Приказваха, че е добър човек, но има странни отношения със съпругата си, но Ана не схващаше какво точно означава това. Затова го попита. Никога не се страхуваше да задава въпроси и настойчивият ѝ поглед говореше, че очаква отговор. На Стив му изглеждаше външно по-твърда от Мередит, но имаше усещането, че е по-кротка по характер. Понякога в работата с него бе рязка и груба, а в следващия момент казваше нещо мило, което искрено го трогваше. Всъщност бе сдържана. Явно бе наранена и не желаше да допусне някой да я обиди отново. Бе борец, човек, който оцелява.

— С жена ми пътуваме между двата бряга — отвърна той с усмивка.

— Това сексуално предпочитание ли е, докторе, или диагноза? — засмя се и тя в отговор.

— И двете. Означава, че съм деветдесет процента от времето ерген и съм луд по жената, която работи в град на близо пет хиляди километра оттук. Все още не мога да си намеря работа там, но продължавам да търся. Работа. Не друга жена.

— Звучи ми сложно — отбеляза тя.

Двамата седяха в кабинета му и пиеха кафе от пластмасови чаши. Току-що бяха приключили с тежка коремна операция, благодарение на

уменията ѝ успяха да извадят куршума. Гъвките ѝ пръсти, професионалната ѝ работа и упоритостта ѝ спасиха пациента. Стив бе почти сигурен, че не би го постигнал сам.

— Да, сложно е — призна той с въздишка. — Така е от четири месеца. През октомври тя започна работа в Калифорния, а мястото, което бях уредил, пропадна през декември, пък и трябваше да остана тук заради Лукас.

— Не звучи добре. — Погледът ѝ остана взрян в очите му, пълен с въпроси. Тя го смяташе за добър хирург, интересна личност, макар и може би малко ексцентричен. Понякога изказваше гласно мнения, които шокираха сестрите.

— Така си е. Тя получи страхотно предложение от една компания и аз я насърчих да го приеме. Бях си уредил работа от януари, но после от болницата ми отказаха. Всъщност това е неприятното. Но за момента не мога да направя почти нищо. Единственото, което ми предложиха след това, е място в спешното отделение, където лекуват главно хемороиди и навехнати глезени, спорадични случаи на обриви или астма. Тяхната книга за регистрация направо ме приспива.

— Разглезил си се тук — многозначително отбеляза тя. Дори хирургическите дрехи не можеха да скрият хубавата ѝ фигура.

— Може би. Вероятно тукашните главоболия изобщо не са ми необходими. Би трябвало да съм готов да върша нещо по-лесно. Сигурно ще се окаже облекчение.

— Съмнявам се. Струва ми се, че се опитваш да убедиш сам себе си. Как можеш да отидеш някъде, където предизвикателствата ще липсват? — Тя гледаше реално на живота, пък и бе човек на действието.

— Налага се да го сторя. Не искам да изгубя брака си.

— Ако тя те обича, няма. Ако не, не можеш да направиш нищо, за да го спасиш.

— Вземаш ли допълнителна такса за подобни съвети, докторе? — пошегува се той и тя се усмихна.

— Не, давам ги безплатно, защото самата аз не приемам съвети.

— Разбрах, че си разведена — рече простичко той и тя кимна.

— Съвсем.

— Какво означава това?

— Означава, че се мразим, и аз се надявам никога повече да не видя този кучи син. Напусна ме, когато бях бременна в осмия месец, защото родителите му му повериха тръстов фонд.

— А, разбирам. — Стив се почувства неловко, че попита, горчивината на тона и погледът ѝ говореха, че е дълбоко наранена.

— Той никога не е виждал дъщеря си.

— От това, което чувам, май е извадила късмет. Никой няма нужда от такъв баща, Ана — съчувствено рече той.

— Може би. Но всеки има нужда от баща. За нея той винаги ще е загадка, фантазия, някакъв изгубен герой, защото не го познава.

— Може би някой ден и това ще стане. Може би тя ще го открие.

— Възможно е. Не мисля, че той ще я потърси. Заради мен. — Тя все още изглеждаше ядосана. Постъпката му бе отвратителна и тя очевидно не бе му простила.

— Но ако не те е обичал, защо се е оженил за теб?

— Бях бременна. Той постъпи благородно. А после се превърна в страхливец.

— Аха, човешката раса и чаровните ѝ слабости.

— Предполагам.

Не беше лесно да се говори за живота посред нощ, след като временно се намиращ между два свята, спасяваш нечий живот и облекчаваш болката на хората. Светът отвън, светът отвъд тези стени понякога приличаше на друга планета. Все едно да си в лодка в средата на океана. На Стив му бе мъчно за нея, тя се държеше като обиден човек, ядосан, огорчен и разочарован. Единственият път, когато очите ѝ светнаха, бе, когато заговори за дъщеря си. Името ѝ бе Фелиша.

Два дни по-късно, след кратка почивка, те отново бяха на работа заедно. Беше през уикенда. В полунощ и двамата умираха от глад и си поръчаха пица. Тя изглеждаше по-добре от последния път, когато разговаряха, и той я накара да се разсмее с няколко изтъркани шегички, стари истории за чудаци, лежали в травматологичното отделение.

— Имаш ли приятел? — попита я после, докато се бореха с моцарелата на пицата, и тя се засмя на въпроса.

— Шегуваш ли се? Кога? Възможно ли е човек, който работи тук, да си има гадже? Как е възможно да се справи?

— Някои от мъжете го постигат — небрежно отбеляза Стив, а в отговор тя се усмихна.

— Ами ти? Виждаш ли се с други жени?

— Разбира се, че не. — Той я изгледа неодобрително. — Казах ти, женен съм.

— Да, за жена от друга галактика, далеч, далеч оттук. Просто питах. — Бе чувала слуховете в болницата, че той е верен на съпругата си, и го харесваше заради това. Пък и отговорът му донесе и на нея облекчение. Нуждаеше се от приятел, а не от някой сваляч. — Кога си идва тук?

— Не много често. Ще си дойде този уикенд.

— Това е чудесно. Имате ли деца, Стив?

— Не съм такъв щастливец.

— Защо? — Беше го виждала как се отнася с децата в травматологичното отделение и бе очевидно, че ги харесва.

— Тя е много заета. Всъщност и двамата сме заети. Не мога да я обвинявам. Тя твърди, че не иска деца.

— Е, щом го е казала съвсем сериозно — замислено произнесе Ана, — значи наистина не иска. Повярвай й. Мъжете винаги смятат, че могат да наложат своето на жените си, но не е възможно, повярвай ми. А ако все пак го направят, се оказва голяма грешка.

— И с теб ли се получи така? — Чувстваше се объркан, определено не бе съгласен с мнението й. Все още смяташе, че може да уговори Мередит да имат бебе. Винаги бе смятал, че Мередит ще бъде страхотна майка, ако се съгласи на това.

— Не — отговори му честно Ана. Тя винаги бе честна с него и това му харесваше. — Аз забременях. Просто и обикновено. Срецахме се в продължение на два месеца и хоп, готово. Той изпадна в паника. А аз бях на върха на щастието.

— Защо не направи аборт? Щеше да е по-просто.

— Значително по-просто. Но съм католичка. Не можех да го допусна. Преди си мислех, че мога, ако се наложи. Но не можах. Баща ми побесня. Майка ми се разплака. Сестрите ми ми съчувстваха. Братята ми искаха да ме убият. Изобщо не бе най-добрият период от живота ми. След стажа възнамерявах да се върна в Пуерто Рико, за да помагам на моя народ, да се грижа за бедните. Известно време мислех да специализирам тропически болести, но ми е по-добре тук, да работя в спешно отделение. Във всеки случай сега е твърде сложно да се върна в Пуерто Рико. За мен е по-лесно тук. За тях — също. Не се

налага да се извиняват, нито да лъжат заради Фелиша. Баща ми е казал, че съм вдовица.

Понякога бе изумително какво си причиняват един на друг хората от едно семейство, но за Стив вече не бе изненадващо. Беше чувал всякакви истории и нейната не го учуди. Просто му дожаля за нея. Бореше се сама с трудните обстоятелства и някак си се справяше. Различаваше се много от Мередит с нейната работа и огромна заплата, портфейла акции, който бе осигурила за двамата, и удобния им апартамент. Докато слушаше Ана, дори изпита известна вина. Животът му бе много по-лесен, отколкото нейният. Прииска му се да ѝ помогне, но не виждаше какво може да стори, освен да ѝ осигури някой ден постоянна работа в травматологичното отделение, вместо да работи по заместване.

— Ами, ти? — попита го тя внезапно. — Мислил ли си някога да правиш нещо друго? Частна практика? Или да работиш в клиника в страна от Третия свят?

— Само в най-лошите ми кошмари — засмя се той и тя го последва. — И тук е достатъчно лошо. Не ми трябват змии и паразити, които да влошат положението ми. Това ли искаше да правиш, когато си стъпиш на краката, Ана?

— Да. Някой ден. Може би когато Фелиша порасне. Специалността ми като стажант бяха инфекциозните болести. Но след като Фелиша се роди, преминах на работа в спешно отделение и останах в Ню Йорк. По-сигурно е.

— Това е доста потискащо изказване. Ако тук не те застрелят, значи никога няма да ти се случи. Дори по тъмно в метрото е по-безопасно, отколкото тук, заради всички онези психари, които се стрелят и в крайна сметка стигат при нас.

— Поне животът на Фелиша е нормален. Не мога да ѝ го осигуря, ако работя в Третия свят.

В това имаше смисъл, но Стив знаеше, че за нея животът в Ню Йорк не е лесен.

Работеха заедно ден след ден и Стив все повече и повече я обикваше. Наежената ѝ външност бе само на повърхността, а под нея се криеше изключителна, чувствителна жена. Една вечер я видя да си тръгва в джинси и тениска, със скиорско яке, бе разпуснала косите си и изглеждаше невероятно. Не можеше дори да си представи какво би

представлявала в хубави дрехи и с грим. Но тя никога не се гримираше. Беше съвсем естествена, имаше страхотно тяло, светъл ум и любещо сърце.

В средата на януари вече бяха станали приятели и той все повече разчиташе на нея. Тя бе човекът, на когото можеше да се опре, и той го правеше често. Понякога се държеше рязко с него, когато смяташе, че той греши за нещо, и не се страхуваше да спори. Най-много го изненадваше, че всъщност харесва точно това нейно качество. Имаше собствено мнение и го изразяваше без заобикалки. Веднъж дори му крещя на испански, което го удиви.

Един път го нарече „ихо де путана“, а той ѝ благодари и ѝ каза, че от никого не е чувал нещо по-хубаво за себе си, което я ядоса още повече.

— Нарекох те син на проститутка, за бога.

— Глупости, Ана, помислих, че ми казваш, че ме обичаш. — Думите му я разсмяха и разправията приключи. Освен това, както той често ѝ припомняше, Стив ѝ бе началник.

— Това не означава, че трябва да ме командваш — възразяваше тя, а той ѝ отвърщаше философски:

— Така е, за жалост. Но бих се забавлявал много, ако го направя.

— Ти си безнадежден случай. — Обичаше да го дразни, просто за разтоварване, но очевидно го харесваше и уважаваше.

Зарадва се заради него, когато жена му пристигна. За Мередит и Стив обаче уикендът бе труден. Те отчаяно се опитваха да сплотят живота си през малкото време, което имаха един за друг, и изглежда с всяка изминала седмица това ставаше все по-трудно. Цялата нощ, преди Мередит да пристигне, Стив бе оперирал и когато я посрещна, бе нервен, изтощен от безсънието. А тя бе направила всичко възможно, за да осигури приятен уикенд за него. Беше му донесла от хляба, който той харесваше, пресен рак и две бутилки от най-хубавото калифорнийско вино. Но той бе прекалено уморен, за да яде или пие, а след като поспори за незначителни неща по време на обяда, той спа цял следобед. Мередит остана у дома в очакване той да се събуди, но Стив отвори очи едва в девет часа вечерта.

Поговориха си приятелски и отношенията им се подобриха, но несъмнено атмосферата беше различна отпреди. На моменти се чувстваха като непознати, все повече осъзнаваха, че живеят в различни светове. Вече не бе лесно да вървят в крачка, сякаш постоянно не се разбираха.

Когато Мередит отлетя за Калифорния в неделя вечерта, и двамата бяха потиснати, а храната, която му донесе от Сан Франциско, стоеше непокътната в хладилника. Час след като Мередит отпътува, Ана се обади и покани Стив на вечеря в дома си. Без да се замисли, той грабна хляба, виното и рака и ги отнесе у тях.

Апартаментът ѝ беше съвсем малък и не бе особено топло, имаше счупен прозорец, който собственикът отказваше да оправи. Хлебарки пъплеха навсякъде. Жилището се намиреше съвсем близо до Сто и втора улица, но очевидно това бе най-доброто, която тя можеше да си позволи. Бе шокиран, че тя живее по този начин. Особено след като знаеше, че бащата на детето ѝ има тръстов фонд.

— Няма проблем — махна с ръка тя, но проблемът бе налице и двамата си даваха сметка.

Но нейното достойнство, гордост и упоритост го трогнаха много. А малкото момиченце бе прекрасно, просто по-светло копие на майка си. Изглеждаше точно като нея и когато майка ѝ ѝ направи забележка, тропна с краче и я смъмри, че е непослушна.

— Има твоя характер. До няколко години ще ти причинява големи грижи.

— Знам — усмихна се гордо Ана. — Баща ѝ беше истински негодник, но все пак чаровен.

Стив се разсмя на описанието. Нещо у този мъж бе привлякло Ана, видът му или умът, или изтъкнатият му произход. Доколкото я познаваше едва ли бяха парите му. Изглежда не я бе грижа много за това. На Стив му се искаше да ги покани в дома си на вечеря, но се притесни от екстравагантността на апартамента си. Бе му по-лесно да дойде тук. Ана се затрудни с рака и виното, които той донесе, но все пак се зарадва и тази вечер те дълго си говориха за стреса да живее на близо пет хиляди мили от съпругата си. Ана бе изпълнена със съчувствие и ѝ бе жал за него. А когато същата вечер се прибра вкъщи, Стив си даде сметка, че бе пил много, но въпреки това бяха запазили приличие. Двамата с Ана бяха добри приятели.

Когато си легна, Мередит му липсваше и той искаше да ѝ се обади и да ѝ каже, че съжالياва за уикенда, не преминал както трябва, но като погледна часовника, си даде сметка, че тя още е в самолета. Мислеше да остави съобщение на телефонния ѝ секретар, но бе уморен, а и бе пил доста, затова легна да спи.

Покани Ана и Фелиша на вечеря по-късно същата седмица, след като приключиха дългия работен ден. Заведе ги да хапнат сандвичи и сладолед. Фелиша прекара чудесно с тях. Придружи ги до дома им и чете вестник, докато Ана сложи детето да спи. Чувстваше се спокоен и отпуснат в тяхната компания.

— Ти си добър човек, знаеш ли — каза тя, когато се върна в дневната и седна на счупения диван до него. — Съпругата ти постъпва глупаво, като те оставя сам тук. — И двамата бяха изморени, но се чувстваха уютно в малката дневна. Това бе чудесна вечер след дългия, труден ден.

— Тя няма избор в момента — честно отвърна той. — Трябва да си намеря работа в Калифорния. Нямаме избор, Ана — въздъхна с мрачен вид, сетил се пак за раздялата.

— Все трябва да има нещо за теб, Стив — със съчувствие изрече тя, докато той се стараяше да не обръща внимание колко хубава изглежда в тениска и клин. Това бе неуместно. Приятелството помежду им бе важно и за двамата.

— И аз все си повтарям, че в Сан Франциско не може да не се намери работа за мен, но засега няма нищо. — Беше се обаждал в тамошните болници, за да съобщи, че е свободен. — Вече почти свикнах с това положение.

Но думите му не убедиха никого от тях и фактът, че през следващата седмица Мередит заминаваше на кратка почивка на Хаваите, не бе от полза за брака им. Щяха да бъдат разделени още две седмици.

— Не се ли притесняваш? — попита многозначително Ана, когато стана дума за Хаваите. — Не се ли тревожиш, че може да започне връзка с мъжа, с когото работи? — Понякога тя му задаваше въпроси, които стигаха твърде далеч и го караха да се чувства

неудобно. Но винаги ѝ отговаряше честно, независимо колко го болеше.

— Понякога се притеснявам. Той изглежда чудесно и мисля, че го харесва. Но ѝ вярвам. Мери не би го направила. — Ана бе достатъчно възпитана, за да премълчи възраженията си. Знаеше, че хората бяха подвластни на еднакви слабости и ако останеха дълго самотни, правеха глупости. — Никога не сме си изневерявали.

— Възхищавам ви се за това — искрено призна тя.

Знаеше колко е самотен Стив, колко е нещастен, но никога не бе дал знак пред нея, нито бе направил намек за нещо повече от приятелство помежду им. Мередит бе щастлива жена. Може би това важеше и за двамата. Поне се надяваше да е така, заради него.

— Просто не виждам смисъл в изневярата. Освен това Мередит би разбрала. Струва ми се, че ако някой от нас го направи, то ще е със знанието на другия.

Бяха изминали близо четири месеца, откакто тя бе напуснала Ню Йорк, а да живеят на двата бряга на Щатите бе най-голямото предизвикателство в съвместния им живот. Стив нямаше с кого да прекарва уикендите, когато тя бе в Калифорния, нито с кого да разговаря нощем, след като се прибереше вкъщи, не можеше и да се оплаче от трудностите в работата, нямаше с кого да се смее или да се люби сутрин. Беше истински ад, но все пак бе временно положение, и двамата го знаеха. Не искаше да направи нещо необмислено, което напълно би провалило брака им. Каза го и на Ана.

— Е, по-добре заминавай по-скоро, Стив, преди един от вас да се е почувствал твърде самотен или да е изпил твърде много питиета на някое парти и да се е поддад на изкушението.

— Права си — кимна той. Вече обмисляше да започне работа в спешното отделение в Централната болница на Сан Франциско. Ставаше все по-трудно да бъдат разделени. — Преди няколко седмици тя предложи да напусне работа и да се върне, но аз не искам да го прави. Работата ѝ е страхотна и няма да е честно към нея — обясни той с въздишка.

— Наистина си прекрасен човек, Стив Уитман. Надявам се само тя да те заслужава.

— Заслужава ме — увери я той.

Ала когато се прибра вкъщи вечерта, осъзна, че мисли за Ана и за трудния ѝ живот, за пълния с хлебарки апартамент, който обитаваше с дъщеря си. Бе убеден, че тя заслужава нещо много по-добро. Понякога бе трудно да се приеме колко несправедлив е животът. Двамата с Мередит имаха толкова много, а хора като Калан Дау и бившия съпруг на Ана притежаваха дори повече, а тя разполагаше с толкова малко, почти нищо. И въпреки това сякаш не се терзаеше. Вярваше в почтеността на всичките си действия.

Стив си легна сам тази нощ, както обикновено напоследък, но установи, че все се връща към думите на Ана за Мередит, която заминаваше на почивка на Хаваите, и неволно започна да се притеснява. Не можеше да пренебрегне факта, че много скоро някой от тях ще се почувства самотен или ще изпие прекалено много питиета, или може би, още по-лошо, ще срещне някого, който да му вдъхне силни чувства. Ако човек се замислеше, перспективата беше ужасяваща. Той искаше да бъде сигурен, че с него или с Мередит това никога няма да се случи. Но не успя да заспи, остана буден дълго през нощта, връхлетян от мисли за Мередит, а после за Ана и Фелиша. Радваше се, че са приятели. За кратко време те бяха придобили голямо значение за него.

ГЛАВА 13

Ваканцията, която Калан бе планирал за висшето ръководство на „Дау тек“, трябваше да продължи четири дни и резервацията бе направена в „Мауна Лани“ на остров Хавай. Бяха поканени повече от трийсет души от персонала, а осемнайсет от тях бяха дошли със съпругите си. Групата бе доста голяма, а цялата организация наподобяваше транспортирането на атакуваща армия. Трябваше да бъде поръчана храната, да бъдат предвидени забавленията за всяка вечер — празничните хавайски вечери, партита, фолклорни танци и срещи.

В деня, преди да отпътуват, Мередит бе готова да изхвърли всички през прозореца. А когато се оплака на Кал, той прие проблемите ѝ като нещо забавно.

— Хората се превръщат в деца, когато пътуват някъде — недоволстваше тя, докато преглеждаха последните подробности за срещите.

Трябваше да ги планират сутрин, за да могат колегите им покъсно да поиграят тенис или голф, да отидат на плаж, да се включат в туристическа обиколка на острова или да пазаруват сувенири. Срещите щяха да са кратки, за да не бъдат нито натоварващи, нито досадни. В интерес на истината това бе преди всичко повод всички да се запознаят, но изведнъж се появиха искания за специални стаи, специална храна, а в два случая — и за масажи.

— Просто направете всичко възможно — препоръча той на Мередит и на двете жени, които ѝ помагаша в организацията. Мередит трябваше да следи за разходите, пък и Калан вярваше на преценката ѝ.

— Защо просто не изпратим на всички по един чек и да им кажем да отидат през уикенда в Лас Вегас? — мърмореше Мередит.

— Ще опитаме догодина — съгласи се Кал, бе запазил чувството си за хумор.

Той очакваше с нетърпение ваканцията и съжаляваше, че не може да вземе децата си. Познаваше добре хотела, беше го посещавал

преди с тях и знаеше, че го бяха харесали. Но това пътуване бе само за възрастни, въпреки че служителите му се държаха като гимназисти, които отиват на екскурзия с класа. Преди да отпътуват, имаше спорове дори за стаите. Няколко души познаваха хотела и предявиха предпочитания за етажа, височината, гледката и климатичната инсталация.

Мередит разказа на Стив всичко и го попита може ли да дойде. Ала той беше на повикване, освен това си даваше сметка, че там тя ще е заета. А при неговия график наистина бе невъзможно да пътува.

— Ще ми липсваш — каза му тя по телефона вечерта преди заминаването.

— Дори няма да усетиш, че ме няма. Изглежда ще бъдеш плътно ангажирана да ощастливиш всички. — Радваше се за нея. Стори му се, че промяната ще ѝ се отрази добре и въпреки главоболията бе сигурен, че тя ще се забавлява. Мередит не бе толкова уверена. Засега всички ѝ създаваха проблеми.

Но в деня на заминаването, докато се събираха на летището, облечени в хавайски ризи и бели ленени костюми, колегите ѝ бяха в прекрасно настроение. Когато тя най-сетне се настани на мястото си в самолета до Кал в първа класа, се почувства изтощена. Само няколко души от персонала пътуваха с първа класа — членовете на ръководството на компанията. Другите бяха настанени във втора класа, където заемаха голям блок места. Бе ги осигурила срещу сериозна отстъпка.

— Мога ли да знам колко ни струва всичко това? — попита я Кал развеселен, докато стюардесата им сервираше шампанско.

Мередит отказа. За нея бе твърде рано да пие шампанско в девет сутринта и тя поиска кафе.

— Ще разбереш само ако ми позволят да ти дам кислород при излитане — рече тя, отпивайки от кафето си.

— И аз така си мислех. Не ми казвай. По-добре е за моралните ми устои. Или поне така се предполага.

Щом излетяха, тя се отпусна на седалката си с купчина документи. Той ѝ се скара, че си е взела куфарчето.

— Не мога да отида никъде без него, Кал — усмихна се тя засрамено. — В противен случай ще изпитвам вина.

— Трябва да те запишем на уроци по фолклорни танци, за да те разсеем. Не искам да работиш прекалено много по време на това пътуване, Мередит. Трябва да се позабавляваш. Както всички останали.

— Едва ли ще се случи, ако не получат специално поръчаните ястия или ако сте им не са на посочения етаж, или ако не успеят да отидат на празнична хавайска вечеря.

— Ще го преживеят.

Прегледаха програмата за срещите, състава на групите, както и темите, които щяха да разглеждат, и накрая Мередит захвърли документите, след което се остави Кал да я уговори да гледат филм. Летяха директно за Кона и полетът бе достатъчно дълъг, за да има време за хранене, закуска, филм и кратка дрямка преди пристигането. А на половината на пътя, тя видя, че Кал гледа замислен през прозореца и се запита какво ли го тревожи.

— Добре ли си? — попита го с топлота.

— Добре съм. — Той я погледна. — Просто размишлявах. За кратко време отведох компанията твърде далеч. Чувствам се късметлия.

— Това не е късмет, Кал. Работеше много упорито, за да стигнеш дотук.

— И ти също, особено през последните четири месеца. — Никой не бе работил толкова много. Наистина ѝ беше благодарен, всеки път, когато се сетеше, че Чарли е напуснал и Мередит е поела работата при него. Тя бе един от най-големите му активи. — Надявам се, че си щастлива с нас, както и ние с теб — с признателност отбеляза той.

— Щастлива съм. Ако някога намерим работа на Стив, животът ми ще е идеален — допълни тя тъжно.

Беше толкова трудно съпругът ѝ да не бъде част от всекидневието ѝ. Струваше ѝ се, че е безкрайно далеч. И бе точно така. Посещаваше го веднъж или два пъти в месеца, сякаш ѝ бе стар приятел или старо гадже. Напоследък дори не го възприемаше като съпруг. Вече не бе част от всекидневието ѝ, не можеха да се смеят или говорят, нито да сподели проблемите си с него, освен когато го повикваше по пейджъра. Струваше ѝ се, че той се прибира все по-рядко. Също като нея и той винаги работеше. Очевидно се стараше да преодолее самотата си, като се товареше с работа.

— Знам, че ти е трудно, Мери — тихо рече Кал. — Понякога ми се иска да мога да направя нещо.

— Може би един ден всичко ще се оправи. Междувременно просто ще трябва да го преживеем. — Ала не бе лесно. Той бе единственият съпруг, който не бе дошъл на пътуването. И тя се ядосваше, че не е тук.

— Много неприятно, че пропадна възможността в Ийст Бей. Лош късмет.

— Може би е съдба — отбеляза тя философски. — Надявам се все пак скоро да се уреди нещо по-добро.

— Дано — искрено пожела Кал.

Повече от всичко искаше тя да бъде щастлива. Ако не бе щастлива, съществуваше възможност тя да напусне компанията и мисълта за това го ужасяваше. „Дау тек“ имаше нужда от нея, както и той самият, за да води финансовите дела. Освен това изпитваше необходимост от присъствието ѝ и в личен план. Споделяше с нея всичко — страховете и радостите си, проблемите и мечтите си. Бяха партньори в бизнеса. А имаше и нещо повече. Доверяваше ѝ се дори за децата. Бяха най-добрите възможни приятели.

— Много лошо, че Стив не успя да дойде — допълни. Съжаляваше заради нея, виждаше, че бе разочарована от отказа на Стив да пътува.

— Може би не е толкова лошо. Ще бъда много заета. — Предстояха ѝ три презентации заедно с Кал и още една нейна на отделна среща.

— Най-добре отдели време и за малко забавления. Не искам да се разкъсаш, само и само да угодиш на всички. Нека се погрижат сами за себе си. Ти не си им гид.

— Кажим им го ти — разсмя се тя. — Би си спестил съветите, ако бе видял списъците с искания, които получих.

— Скъсай ги. Това е заповед.

— Слушам, сър — отдаде чест шеговито и той се разсмя.

После разговаряха за други неща, а той ѝ разказа смешни случки от предишни ваканции, спомена и за лудориите, които хората правят в напълно различна среда от обичайната за тях. Преди години Чарли Макинтош се бе напил и бе спал с едно от момичетата — изпълнителка на фолклорни танци, а после не могъл да го преживее.

Историята се разказвала дълго и той винаги я отричал, но всички знаели, че е истина, освен жена му.

— Ще се опитам да се държа добре — обеща Мередит, смеейки се заедно с него.

Той се загледа в очите ѝ и тя изведнъж си спомни за Коледа.

— Надявам се — нежно рече той.

Тя не му отговори. Понякога ставаха толкова близки, че тя се плашеше. В известен смисъл Кал ѝ напомняше Стив, когато живееха в един и същи град. Нямаше нещо, което да не може да сподели с Кал. И каквото и неудобство да изпитваха за необмисленото си поведение в коледната вечер, то се изпари, когато тя се върна след Нова година. Тогавя възстановиха непринуденото си приятелство. Имаше обаче моменти, когато силата на личността му беше като магнит, който я привличаше неустоймо. Понякога си мислеше, че сякаш бе предопределено да се срещнат и да работят заедно, за да изградят империя. Бяха като две половини на едно цяло, които си съответстваха идеално. Трудно ѝ бе да повярва, че не са се познавали през целия си живот. От време на време ѝ се струваше, че са по-близки, отколкото със Стив. В известен смисъл двамата с Кал имаха много повече общи неща, споделяха едни и същи цели, едни и същи потребности, стимули, отдаденост на работата.

Стив живееше в различен свят, неговите мотиви ѝ изглеждаха по-благородни, но сякаш бе друг тип човешко същество. Изобщо не го бе грижа за парите. Не разбираше работата, която тя вършеше, и не искаше да научи нищо за нея. Единственото, което го интересуваше, бе тя да изпитва удовлетворение от дейността си. А какво постигаше, как и защо, не бе от значение за него. Кал обаче разбираше всичко. И това я караше да се чувства добре.

Самолетът се приземи малко след обяд местно време, двамата с Кал събраха групата и всички се качиха на автобуса за хотела. Багажът щеше да пристигне по-късно, а загубеното щеше да бъде намерено. Този следобед нямаше мероприятия и не се налагаше да се срещат до вечеря. Очакваше ги хавайска вечеря, а след това — танци. Срещите започваха чак на следващата сутрин. Двамата с Кал щяха да произнесат кратки речи и да покажат диапозитиви. Тя бе организирала

всичко, бяха го обсъдили в самолета. Този следобед не оставаше друго, освен да почиват, да идат на плаж или да поплуват в басейна, а после да се срещнат с другите на вечеря.

— Искаш ли да обядваме в моята стая? — попита я Кал, след като се регистрираха.

Стаята му бе до нейната и, както се оказа, терасата им бе обща.

— Разбира се — непринудено се съгласи тя. — А след това да отидем да плуваме, ако не възразяваш. Може би ще се спасим от останалите до вечеря.

— Звучи ми добре — отвърна той, после отнесе куфара ѝ до нейната стая.

Тя се изненада, когато видя, че всъщност е настанена в апартамент, както и Кал, а после се сети, че той лично е резервирал нейния. Имаше просторна, хубава дневна в пясъчни тонове и красива бяла спалня. Приличаше на реклама от списание с инкрустираната със сребро масичка за кафе с форма на раковина. Разполагаше дори с малък кухненски бокс и барче и когато влезе в апартамента си заедно с Кал, вътре звучеше музика.

— Забележително е — прошепна възхитено, когато хвърли поглед навън към палмовите дървета, отвъд които се простираше океанът.

— Стори ми се, че ще е красиво по залез. Искях да си до мен, за да не те безпокоят другите.

Останалите бяха настанени на друг етаж, което бе умно от негова страна. Дори не ѝ хрумна, че е странно стаите им да са една до друга. За тях никога не се бе чула клюка и всички знаеха, че е омъжена. Тя говореше често за Стив.

После Кал отиде в своята стая, а няколко минути по-късно пристигна багажът им. Очевидно нищо не бе загубено, което си беше цяло чудо при такава голяма група като тяхната. Кал бе поръчал големи сандвичи и когато тя отиде при него, всичко бе сервирано на терасата. Дори ѝ бе поръчал ликьор.

— Ще тръгна по стъпките на Чарли, ако не внимавам — засмя се тя, — и ще се напия още по обяд.

— Ако започнеш да задиряш танцорките, Мередит, ще те изпратя с първия полет у дома.

— Ще се опитам да не го правя — обеща тя, като го погледна престорено засрамено.

Сандвичите бяха вкусни, а ликьорът бе твърде силен, но тя пи малко от него. Двамата дълго седяха на терасата, възхищаваха се на гледката и отпочиваха. Най-сетне тя се изправи и каза, че отива да плува.

— Ще ти правя компания — предложи той.

Тя се появи няколко минути по-късно в бикини и дълга плажна дреха върху тях, носеше сандали с тънки каишки и видът ѝ бе безупречен, както винаги. По същия начин неотразим изглеждаше и той с бански и подходяща риза, обут в леки обувки. Бяха красива двойка и който не ги познаваше, не би допуснал, че не са женени. Изглеждаха толкова близки и свързани един с друг, че бе трудно да се повярва, че никога не бяха се любили. Кал подхвърли нещо в този смисъл, докато слизаха надолу, и тя го погледна с учудване.

— Смяташ ли, че хората ни мислят за женени? — Това изглежда я удиви. Предположението ѝ изглеждаше странно.

— Защо не. Ние дори изглеждаме еднакво. И двамата сме руси, а очите ни са с един и същи цвят. Обичаме едни и същи неща и дори понякога се обличаме еднакво.

— Ето, че нищо не разбираш. Женените хора никога не изглеждат еднакво. Те приличат на нас двамата със Стив — единият тъмен, другият рус, а той винаги има вид, сякаш се е обличал в пълен мрак. Обичам го, но си е такъв — небрежен. Щях да го убия, когато дойде за пръв път тук, за да се запознае с теб. Носеше сако, което е поне на хиляда години. Отдавна се опитвам да го накарам да го изхвърли, но той си го харесва. В крайна сметка се отказах и приех факта, че ще го носи винаги. И той го носи.

— На мен то ми се видя хубаво — вдигна рамене Кал.

Но тя бе права. Стив изглеждаше странно до нея. Тя винаги бе облечена изискано и всичко у нея бе подредено и свършено. Кал предполагаше, че Стив се чувства по-удобно в болничното облекло, отколкото в костюм. Дори се питаше дали изобщо има костюм. Всъщност Стив имаше няколко, купени от Мередит, но никога не беше ги облякъл.

Слязоха на плажа и едно момче от обслужващия персонал ги настани на шезлонги, предложи им и кърпи. Мередит свали дрехата си

и се излегна по бикини. Изглеждаше изкусително, но Кал не каза нищо. Беше невероятна по бански. Много по-красива, отколкото той си бе представял. Взе книгата си, но при близостта на Мередит с гладката ѝ плът и изящни извивки, за него бе невъзможно да се съсредоточи върху четенето.

— Не ти ли харесва книгата? — Тя забеляза, че Кал гледа в празното пространство и се усмихна. На лицето му бе изписано странно изражение, бе вперил поглед в хоризонта. Сякаш внезапно бе съзрял някой или нещо, което очакваше да види там.

— Не... не... искам да кажа, да... чудесна е... просто мислех за нещо друго.

— Нещо не е ли наред?

Изведнъж тя се запита дали не го е обидила по някакъв начин, но той само поклати глава, стана и тръгна сам по плажа. Притесняваше се за него и затова го последва след няколко минути. Не искаше да му се натрапва, но изпитваше неопределено чувство, което я тревожеше.

— Добре ли си? — попита го, когато го настигна.

Нямаше намерение да го безпокои, но той изглеждаше толкова разстроен, че тя инстинктивно се поддаде на порива да му помогне. Този път той се поколеба, преди да отговори. Вървеше по плажа със сведена глава, вълните мокреха краката му. После я погледна и кимна.

— Добре съм, Мери. — Но не бе убедителен.

— Какво става?

— О, не знам... просто такъв е животът, предполагам. Понякога задаваш ли си въпроса, питаш ли се дали през последните десет години не си живяла с глава, заровена в пясъка, без да знаеш накъде си тръгнала? — Болката му сякаш я блъсна в гърдите. Беше като тъмен облак, изведнъж засенчил яркото слънце, всичко потъна в сянка. Такова настроение бе нехарактерно за него.

— Какво те кара да мислиш така? Преди минути изглеждаше добре.

— Не се тревожи, добре съм. Понякога просто разсъждавам за живота си. Съсредоточавам се върху едни неща, забравям други.

— Всички го правим — увери го внимателно тя, когато приближиха края на плажа и седнаха заедно на пясъка, а приборът биеше леко в краката им, пред тях бе само океанът. Наоколо нямаше жив

човек. — Не си изгубил представата кои са важните неща, Кал. Имаш страхотни деца, хубав живот и значим бизнес. Не си си губил времето.

— Какво те прави толкова сигурна? И откъде знаем кое е истински важното? Как да разбере дали децата ми няма да ме мразят след десет години заради нещо, което съм направил, или не съм сторил, или пък съм пропуснал да видя и разбере? Мисля си, че през повечето време съм прав, но дали наистина съм се насочил в правилната посока. Понякога си мисля, че вървя тъкмо в обратната. След петдесет години кой ще дава пукната пара за „Дау тек“ и за всичко, което смятам за важно? Може би единственото, което е от значение, са близките ти хора. — Той се поколеба, а после завърши мисълта си с онова, което най-много го тревожеше. — През последните осем години бях толкова ангажиран с мисълта, че Шарлот ме е изоставила, че в живота ми никога не остана място за някой друг. Оставих гневът да ме завладее. Единственото, което ме вълнуваше, бе колко ме е наранила. — За пръв път изразяваше болката си пред някой друг по този начин. — Знаеш ли, дълго време смятах, че я мразя. Сега чувствам, че съм си пропилял времето с емоции, които са ме водели наникъде. А сега какво?

— Какво имаш предвид? — Тя бе озадачена от чутото. Мислите му бяха твърде сериозни за плажа в Кона, където бяха, за да се забавляват.

— На петдесет и една години съм. Изоставен съм от съпругата си, отишла си преди осем години. Имам деца, които ще пораснат в близките няколко години. И целият ми живот е само бизнес.

— Имам чувството, че се оплакваш, Калан Дау. — Винаги бе пряма и открита с него. — Самосъжالياваш се. Ти си на петдесет и една, не на деветдесет. Имаш много време да промениш нещата, ако искаш. Никой не е казал, че трябва да останеш сам до края на живота си и не трябва да се чувстваш изоставен от Шарлот.

— Не мисля, че това вече ме вълнува. Може би в това е проблемът. Освен обичта към децата ми, омразата към нея беше основната емоция в живота ми в продължение на близо десет години. Ако изключим това, какво друго имам? Твърде малко е, Мери.

— Сигурно е дошло време да погледнеш в нова посока — отвърна тя.

Мередит умееше да се ориентира с лекота в сложни емоционални състояния и ситуации и стигаше направо до същността на въпроса. Това бе едно от нещата, които той ценеше у нея, когато ставаше дума за бизнес. Но харесваше у нея още много други неща. Твърде много. В известно отношение.

— Какво предлагаш? Накъде да погледна? Към децата, които да изпълват изцяло живота ми, докато не ме напуснат и не поемат по своя път? Към някоя незначителна жена, за която не ме е грижа, която ще заведе на вечеря пет-шест пъти, преди да разбере, че ме отегчава, или към някоя, която се интересува повече от имуществото ми, отколкото от мен самия? Мери, възможностите не са много.

— Това не е вярно — възпротиви се тя, изтегна дългите си крака към водата и започна да играе с пръстите си с мокрия пясък. Той я наблюдаваше, без да откъсва очи. — Не всички са отегчителни, не всички преследват парите ти.

— Не бих се обзаложил. Ами ти? — попита я той мрачно. — Какво би направила, ако се разделиш със Стив? Мислила ли си някога за това?

— Опитвам се да не мисля. — Но истината бе, че напоследък често размишляваше по въпроса. Животът им на двата противоположни бряга носеше огромно напрежение и за двамата и понякога тя се плашеше. Имаше чувството, че съдбата ги разделя, сила, по-мощна от тях самите. Никога преди не го бе чувствала и усещането бе плашещо. — Не знам какво ще правя — честно отговори тя. — Твърде дълго Стив е бил част от живота ми, ще бъда загубена без него. Той е добър с мен и аз го обичам. Животът ми би бил много потискащ без него.

Докато говореше, изпита ужас, сякаш щеше да падне в дълбока пропаст. Не искаше дори да ѝ минава мисълта, че може да го изгуби. Ала знаеше, че ако нещата не се подобрят, ако един от тях не направи стъпката в най-скоро време, това можеше да се случи. Вече се изправяше пред този проблем. След като живееха разделени от близо четири месеца, те изглежда поемаха различни посоки и скоро трябваше да предприемат нещо.

— Какво ще направиш, ако двамата се разведете?

— Ще се самоубия — отвърна твърде бързо, за да е искрена, а после се замисли. — Не знам. Ще събера парчетата и ще започна

отново, предполагам. Но ще ми отнеме време. Както ти е отнело и на теб, Кал. Това не е учудващо. Вложил си много в брака си. Три деца, седем години, очевидно си вярвал в нея, доверявал си се, а тя те е предала. Мисля, че ще мине много време, преди да се възстановя от нещо подобно, ако може да се каже, че и ти си се възстановил напълно.

— Трябвах ми доста години — призна той спокойно, излегнал се на топлия пясък до нея. Красотата ѝ го завладяваше. Тя изобщо не съзнаваше какво впечатление прави, и той бе благодарен за това. Така бе по-просто. Нямаше да допусне същата грешка, като на Коледа. — Може би твърде много — допълни той. — Вече ме обзема чувството, че съм пропилял последните осем години. Просто исках да покажа на всички колко твърд и циничен съм, за да не разберат колко ме боли. Но истината е, че бях наранен. Твърде много, твърде дълго. — Но мрачното му настроение бе изчезнало.

— А сега? — продължи да настоява Мередит.

Той се усмихна. Тя бе чудесен приятел.

— Просто искам да продължа и да заживея отново. Изведнъж усетих остро липсата на всичко, което съм пропуснал през годините, седя тук и се чудя къде съм бил и какво съм мислил.

— И го искаш незабавно. — Тя се засмя. Както във всичко друго, той бе нетърпелив и искаше моментални резултати без отлагане.

— Разбира се. — Лицето му засия, не се бе чувствал така добре от години. Обичаше да разговаря с нея. Тя не само бе блестящо допълнение към неговия бизнес, но и най-добрият приятел, когото бе имал. Денят, в който я бе срещнал, бе благословен от щастлива звезда. — Добре, намери ми идеалната жена.

— Сводничеството влиза ли в длъжностната ми характеристика.

— Разбира се. То е част от нея.

— Страхотно. И къде, според теб, да я намеря?

— Да ме убият, ако знам — отвърна той с момчешка усмивка. — Със сигурност нямам представа. Не мисля, че има много идеални жени. Повечето са досадно глупави, както твърдят децата ми. Идеалните, изглежда, се крият. — Той се загледа дълго и настойчиво в нея, докато лежаха един до друг. — Или са омъжени. — Тя разбра комплимента и бе трогната, но не каза нищо.

Известно време продължиха да лежат безмълвно и накрая той стана и ѝ помогна да се изправи, после двамата се върнаха обратно по

плажа, хванати за ръце като деца. Чувстваше се по-добре, след като поговориха, а когато отново се настаниха на шезлонгите, установиха, че някои от другите им колеги също са излезли на плажа и са се излегнали близо до тях. Ала Кал отново се бе върнал в нормалното си състояние и облакът, който изглежда бе надвиснал над него, за момента се бе разсеял. Поръчаха питиета и побъбриха с другите.

След няколко часа Мередит и Кал се прибраха да се преоблекат.

Тя взе душ и когато се появи отново, бе облечена в бяла копринена рокля с тюркоазен гердан, косата ѝ бе чиста и блестяше, беше обула бели отворени обувки на висок ток. Изглеждаше невероятно. Всичко у нея бе прекрасно и когато му се усмихна на общата тераса, той усети, че отмалява. Тя го познаваше твърде добре и Кал се притесни, че ще забележи смущението му, но тя не даде знак, че е разбрала каквото и да е.

— Готова ли си за нападение? — попита я и ѝ подаде чаша бяло вино. Дватамата постояха заедно, пийваха, докато наблюдаваха величественния залез. — Тук е хубаво нали?

— Прекалено много. — Натъжи се, че вижда такава красота, без да може да я сподели със Стив. Вече бяха пропуснали много такива моменти. Изобщо не можеше да се свърже с него, откакто бе пристигнала на остров Хавай. От сутринта почти непрекъснато бе в операционната. — Знаеш ли, бих искала да не се присъединяваме към другите, нека да останем тук, на терасата, и да вечеряме спокойно.

— Няма да имаме такъв късмет, скъпа — разсмя се той.

Трябваше да вечерят с петдесет души, всичките готови да прекарат страхотно, шумно и весело на Хаваите. Но и той споделяше желанието на Мередит да прекарат тиха вечер.

Както винаги, тя бе любезна с всички, представяше един на друг хората, които не се познаваха, държеше под око всичко, което се случваше, и изглежда предугаждаше проблемите, преди да са се появили. Никой не го разбра, освен Кал. Но той бе наясно какви усилия полага тя, за да гарантира успеха на вечерта за всички присъстващи.

— Ти си удивителна, Мери — каза ѝ, когато се прибираха в стаите си в полунощ. — Подобно на вълшебник се движиш сред тълпата, виждаш всичко и с вълшебната си пръчка правиш всички щастливи. Дори мен. — Тя знаеше, че той не харесва хавайската храна,

бе ѝ го признал веднъж, докато планираха това пътуване, затова се погрижи да му сервираст стек и пържени картофи със салата. Когато ги поставиха пред него, той се изуми, но веднага разбра какво се е случило. — Има ли нещо, което не успя да предвидиш?

— За щастие, не много — отговори тя, доволна, че той е забелязал усилията ѝ. Не ѝ влизаше в задълженията да се грижи за всичко, но на нея ѝ харесваше да го прави и бе очевидно, че никой друг не е способен да го свърши.

— Вечерта бе прекрасна, благодарение на теб. Ти едва ли си се забавлявала, защото не престана да работиш.

— Напротив забавлявах се. Художественото оформление бе забележително, атмосферата бе непринудена и празнична.

— Искаш ли да поседим на терасата? — предложи той и тя кимна утвърдително.

Кал имаше бутилка шампанско в бара си и сипа по чаша от него. Не бе пила нищо след чашата вино на терасата, преди да отидат на вечеря. Другите се бяха отдали на коктейли и ликьори и тя знаеше, че на сутринта ще ѝ боли глава. Предпочете да остане трезва и свежа. Седна до него в топлата тропическа нощ. Останаха безмълвни, чувстваха се прекрасно един с друг. Нямаше нужда да говорят, просто се наслаждаваха на усещането за хармония и завършеност, напълно отпуснати.

След малко Мередит остави чашата си и без да каже нищо, той се протегна и взе ръката ѝ, двамата се усмихнаха един на друг.

— Благодаря ти, че си такъв добър приятел, Мери.

— Кал, ти направи много за мен.

— Това е само началото.

Щяха да отведат компанията му далеч напред и той дори мислеше да създаде нов отдел с нейна помощ. Говореха за това от месеци, но не това бе в ума му сега, когато я погледна, и както бе постъпил преди шест седмици, се наведе, неспособен да се противопостави на привличането, което изпитваше, и я целуна. Когато го направи, усети по тялото му да преминава електричен ток и го обзе паника, че не постъпва почтено, но не можеше да се сдържи. За негова изненада тя откликна, обви врата му с ръце и отговори на целувката му. Двамата останаха така дълго, силно прегърнати.

Кал си даваше сметка, че трябва да ѝ се извини, но този път не можеше да се застави, защото знаеше, че изобщо не съжалява.

— Не бива да ти го казвам — прошепна той най-сетне, — но те обичам, Мери.

Това признание се изтръгна от дъното на душата му. Бе си дал сметка за това от известно време насам. И тя го усещаше. Всъщност, знаеше го, без да ѝ е казал, и затова кимна. Това бе силата, която я разделяше от Стив. Калан.

— И аз те обичам, Кал — с нежност изрече тя.

Онова, което бушуваше между тях, не бе просто желание. Бе нещо повече. Сякаш бяха части от едно и също тяло, от една душа. И каквото и да се случеше след този миг, тя знаеше, че изцяло му принадлежи.

Той отново я притегли в обятията си, не я пускаше, всяка негова фибра жадуваше за нея. Бе копнял за това от много време. Тя го целуваше със страст, която не бе изпитвала никога преди, дори към съпруга си. Ръцете ѝ се плъзнаха под ризата му и замилваха тялото му, а той внимателно свали бялата копринена рокля от раменете ѝ. Когато тя се изправи, роклята падна в краката ѝ и Мередит застана пред него прекрасна, в бели сатенени бикини и обувките на високи токове. Затаи дъх, както на плажа, и след миг я вдигна и я внесе в спалнята си. Положи я нежно на леглото, възхитен от нейната красота.

— Ти се невероятна — прошепна Кал.

— Не съм правила това никога преди — тихо призна тя, в гласа ѝ пропълзя страх.

— Знам. — Беше му казвала преди, че е била вярна на Стив. Но сега бе различно. Владееше ги потребност — силна и разтърсваща, потребност, на която никой от двамата не можеше да се съпротивлява. — Не се страхувай, Мери... — Ръцете му я опознаваха, устните им се срещаха, тя стенеше тихо. — Толкова те обичам... Никога не съм обичал така — шепнеше той и сякаш думите му бяха като ехо на всичко, което изпитваше тя, на нещо, което част от нея бе разбрала от самото начало.

Насилваше се да си внуши, че постъпва грешно, но с цялото си сърце чувстваше обратното. С всяка частица на душата си усещаше, че той е мъжът, за когото бе родена и при когото трябваше да бъде.

ГЛАВА 14

Времето, което Калан и Мередит прекараха на Хаваите, бе наполовина приказка, наполовина кошмар. Никой от тях не бе изпитвал подобно щастие в живота си, но и двамата знаеха, че забраненият плод, който бяха опитали, ще промени из основи живота им. Мередит нямаше представа как ще разреши ситуацията. Вече не подлагаше на съмнение любовта си към Кал, но въпросът бе какво да направи. Нямаха право на това, което споделяха, но никой от тях не можеше да понесе мисълта да сложи край. Сякаш току-що се бе сбъднала най-съкровената им мечта.

— Какво ще правим? — попита го тя, докато лежаха в леглото късно една нощ, след като най-сетне се бяха отделили един от друг.

Внимаваха много за държанието си на публични места и бяха сигурни, че никой не е разкрил тайната им. Но единственото, което искаха да правят, бе да се върнат в стаята, да бъдат сами, да се любят, да разговарят с часове. Една нощ говориха толкова дълго, че посрещнаха зората.

Работеха заедно както обикновено, но новите измерения в отношенията им промениха всичко. А поради часовата разлика и натоварения си график Мередит не се бе обаждала на Стив.

— Какво ще направиш ти, Мери? — попита я сериозно Кал, легнал на една страна, без да откъсва поглед от нея, проследявайки лениво с пръст нежните извивки на тялото ѝ.

Споделяха вулкани от страст и острови на спокойствието. Но онова, което ги чакаше отвъд бреговете, на които стояха, бе буря със страховита сила и опасно дълбоки води. Това не бе тайна за никого от тях. Кал изглеждаше щастлив и спокоен, когато я погледна в очите. Знаеха, че се обичат, но нищо повече. А той нямаше представа кой път ще избере Мередит — към миналото или към бъдещето. И двете възможности бяха вероятни, а тя самата се носеше бавно към неизвестността без реално чувство за посока. Приличаше на кораб с прерязана котва.

— Просто нямам представа — искрено си призна Мередит, притисната плътно до него, усещаше мъжествената му сила и топлина с всяка частица от тялото си. Чувствата ѝ към него бяха толкова силни, че спираха дъха ѝ. — Не мога да причиня това на Стив, Кал... Не мога... Не мога да го изоставя — но тя не можеше да изостави и Кал, и си даваше сметка за това. Беше хваната в капан между два свята, разкъсваше се на две противоположни страни.

— Нека не вземаме решения сега — предложи той, опитваше се да запази спокойствие, да не я плаши. — Не бива да правим нищо. Защо просто не се наслаждаваме, докато можем — в отговор тя кимна безмълвно, той я целуна и после отново започна бавно да я люби.

Не можеха да се разделят, докато бяха в стаята на единия или другия, но бяха изключително внимателни, когато бяха в обкръжението на хората от фирмата или на срещи. Произнасяха предварително подготвените речи, водеха малки групи и не отсъстваха от общите обеди и вечери. Дори най-наблюдателният им колега трудно би открил нещо нередно в общуването им. Но когато Мередит беше с него, тя имаше, повече от всичко, усещането за безмълвна интимност и дълбока обвързаност помежду им. То бе недоловимо, но съвсем реално и подсилваше всяко тяхно общо преживяване. Възможно ли бе някой да не се досети?

— Трябва да са слепи — каза тя на Кал една вечер, докато седяха загърнати в кърпи на терасата си, преди да се облекат за вечеря. Бяха плували на плажа и току-що бяха взели продължителна гореща вана и, разбира се, се бяха любили.

— Понякога хората не забелязват очевидното — спокойно обясни той и отпи от мартинито си.

Не пиеше през деня, но обичаше коктейл преди вечеря, а понякога Мери му правеше компания, но тази вечер отказа. Искаше да бъде свежа за вечерното събиране. Случващото се помежду им бе достатъчно опияняващо за нея и тя не искаше да го подсилва с алкохол.

— Щастлива ли си? — попита я, не можеше да откъсне поглед от нея, излегнала се на шезлонга, загледана в залеза, който багреше водите на океана в пурпур.

— Много повече, отколкото заслужавам — онова, което бяха открили, бе много скъпоценно и за двамата, но знаеше, че поне за

момента то бе взето назаем, дори бе откраднато. Рано или късно те трябваше да изпълнят задълженията си. Но не още. За момента все още можеха да грабнат любовта и никой от тях не бе в състояние да се съпротивлява. Силата, която ги теглеше един към друг, бе мощна и непреодолима.

— Заслужаваш всичко, което искаш — с любов отбеляза Кал, наведе се и я целуна.

— Понякога това не е вярно — нежно отвърна тя. — Нещата невинаги се развиват, както искаме. Бих предпочела да се бяхме срещнали по-отдавна.

— И аз — съгласи се той с въздишка, — но може би никой от нас не е бил готов — не бяха готови обаче и сега. Той може и да беше свободен, но тя бе омъжена. — Правим всичко заедно толкова добре, Мередит.

— Да, знам — усмихна се тя, — също като Фред Астер и Джинджър Роджърс.

— Не. Като Калан Дау и Мередит Уитман. Ние сме специални хора, Мередит. И двамата сме. Знаем какво искаме и не се страхуваме да работим до изнемога, за да го осъществим. Същото важи и в този случай. Можем да имаме прекрасен живот заедно, ако решим да го изградим. Не искам да те принуждавам за нищо. Въпросът е какво искаш ти. И колко го искаш?

За пръв път той ѝ предлагаше да сподели живота си с нея, въпреки че не бе ясно на каква база. Като любовница, съпруга или приятелка. И тя си даде сметка, че може би и той не знае.

— Не искам да нараня Стив заради нас, Кал — тихо настоя тя. — Той не го заслужава.

Въпреки онова, което чувстваше към Кал сега, не можеше да си представи живота си без своя съпруг. Той бе част от живота ѝ твърде дълго, за да се откаже от него. Беше част от нея, от тялото, от душата ѝ. Беше по-сложно, отколкото Кал си представяше. Никога не бе се чувствала нещастна със Стив. Обстоятелствата, не изборът, ги бяха разделили. Единственият избор, който тя бе направила, бе да се премести в Калифорния, а Стив го бе одобрил. Вече не бе толкова сигурна, че изборът ѝ е правилен.

Вечеряха с другите същата вечер и останаха с тях до по-късно от обичайното, танцуваха под звездите, после се разхождаха по плажа в

тъмното, държаха се за ръце и разговаряха тихо. Не се целуваха, когато бяха извън стаята, от страх някой да не ги види.

На следващата сутрин Стив ѝ се обади. Кал току-що бе излязъл от стаята ѝ и тя се стресна, когато телефонът иззвъня и чу съпруга си. Изпита огромно чувство на вина.

— Как върви, Мери? — попита я Стив бодро. — Забавляваш ли се?

— Страхотно беше. — Тя се опита да влезе в неговия тон, но се почувства като престъпник. — Бяхме много заети.

— Сигурно — все едно си на лагер с бойскаутите.

— Повече или по-малко — разсмя се тя, но звукът бе кух и тя почти потръпна при мисълта за болката, която щеше да му причини.

Разговаряха кратко и накрая тя му каза, че трябва да отива на среща.

— Ще ти се обадя, когато мога — обеща тя и отговорът му ѝ донесе облекчение.

— Не се притеснявай за това, мила. Знам, че си заета. Обади се, когато ти е удобно. — Всичко, което казваше, я караше да се чувства все по-зле, а когато се видяха с Кал след първата среща за деня, той усети напрежението ѝ.

— Нещо не е наред ли, Мери? — попита той тихо, докато отиваха да обядват с другите.

— Разговарях със Стив. — Имаше нещастен вид и за миг го обзе паника. Бе ужасен в очакване на следващите ѝ думи. Не искаше романтичната им връзка да приключи.

— Каза ли му за нас? — Знаеше, че това е възможно, но мислеше, че все още бе рано. Засега те напипваха пътя пред себе си, опитваха се да разберат накъде са тръгнали. Това бе ново чувство и за двамата и той смяташе, че им е необходимо известно време, за да се приспособят, преди тя да каже на съпруга си. Надяваше се, че в крайна сметка ще го направи. Искаше за себе си бъдеще с Мери, бъдеще без Стив.

— Не, разбира се, че не — отговори тя. — Но той бе толкова мил по телефона, че аз се чувствах ужасно. Кал, той не заслужава това.

Калан кимна, не бе сигурен какво да ѝ каже, а после прошепна:

— Не, но ние го заслужаваме. Може би това е нашият шанс.

— Не и на тази цена — възпротиви се тя. Не можеше да се скрие от факта, че някой ще бъде наранен. Трябваше да си дадат сметка, че в ситуация като тази не можеше да има трима победители. Някой щеше да е губещ.

— Какво се опитваш да ми кажеш? — попита той, обзет от паника, докато вървяха бавно зад останалите. Питаше се дали не му казва, че всичко е свършило, отчаяно се надяваше, тя не би могла да го направи.

— Казвам просто, че се чувствам ужасно заради него. Но поне той не знае нищо за това.

— Разбирам — отговори Кал с облекчение.

Ваканцията протичаше добре за всички. А през нощта двамата разкриваха нови светове в прегръдките си и затвърждаваха връзката, която се бе създавала между тях от месеци. Когато си тръгнаха от Хаваите, Мередит вече бе толкова влюбена в него, че искаше целият свят да сподели щастието им. Ала нямаше начин това да стане. Повече от всичко друго трябваше да са дискретни.

Кал я отведе до апартамента ѝ, когато пристигнаха, и прекара часове с нея. А когато телефонът позвъни, тя не отговори. Знаеше, че е Стив и не бе в състояние да разговаря с него. Ситуацията бе приела измерения, с които тя не можеше да се справи.

Кал с мъка се раздели с нея и след като се прибра вкъщи и видя децата, ѝ се обади и този път, с надеждата, че е той, Мередит отговори.

— Липсваш ми — нежно прозвуча гласът му и тя се просълзи.

Бяха като гимназисти, изгубили ума си от любов.

— И ти ми липсваш. Искаш ли да дойдеш по-късно? — прошепна тя.

— Мислех, че никога няма да ме помолиш — въздъхна облекчено, изпълнен с щастие.

Пожела лека нощ на децата, остави ги с икономката, когато си легнаха, и към единайсет часа се върна при нея.

А на следващата сутрин отидоха заедно на работа.

— Как ще се оправим? — попита Мередит, докато приготвяше закуската, а той разлистваше „Уолстрийт джърнъл“.

— Внимателно, предполагам. Мъдро, разумно. Бавно. И двамата трябва да размислим, Мередит.

Говореха много по този въпрос и двамата искаха да изберат най-доброто решение. Проблемът изискваше сериозно обмисляне. От самото начало тя му каза, че няма да напусне Стив. И той отговори, че я разбира. Но за тях двамата това означаваше едно-единствено нещо — край. Въпросът бе колко дълго да продължи връзката им, как ще се справят с раздялата, дали си струва.

За момента и двамата бяха убедени, че това е правилното решение, независимо, че затваряше вратите пред бъдещето им. Кал разбираше, че трябва да приеме това положение, въпреки че не му бе приятно. Искаше Мери в живота си завинаги.

Прекараха деня заедно на работа, както обикновено.

А Стив ѝ се обади преди обяд. Бързаше, влизаше и излизаше от хирургията и все още заместваше Харви Лукас. Лукас трябваше да се върне след месец или най-рано след три седмици. Ана Гонсалес все още помагаше всичко да е под контрол. Работата в травматологичното отделение приличаше на еквилибристика и през по-голямата част от времето си Стив се намирал високо на въжето, караше по него велосипед с едно колело и жонглираше с горящи факли.

Почти нямаше време да я разпита за Хаваите и само се поинтересува дали през уикенда ще си идва вкъщи. Тя отговори утвърдително и в момента, в който затвори, съжали, защото Кал влезе и я покани да отиде с него и децата в Кармел.

— Щях да приема с удоволствие — отвърна тя с разочарован вид, — но обещах на Стив да се прибера. — В очите на Кал проблесна пламъче, но той не каза нищо. — Може да му се обадя и да го отложам.

— Това е твоя работа — тихо рече Кал. Не искаше да я притиска допълнително.

Но когато тя размисли, разбра, че не може да го остави, даваше си сметка, че не е готова да види Стив след всичко случило се на Хаваите.

Същия следобед се обади в Ню Йорк и каза, че ѝ е изникнала работа в офиса и през уикенда ще се среща с клиенти. Стори ѝ се, че Стив не е много доволен, макар да прояви разбиране. Когато затвори телефона, тя отново се почувства като престъпник. Правеше нещо, което никога не си бе позволявала преди. Лъжеше го.

Мина ѝ през ума, че постъпва също като бившата съпруга на Кал. Тя бе спала с шефа си и лъжеше съпруга си. Стори ѝ се отвратително и тя го сподели същата вечер с Кал, когато той дойде. Бе завел децата вкъщи, бе вечерял с тях, чувстваше се уморен.

Не му хареса сравнението с Шарлот.

— Не е същото, Мери — натърти той.

— А кое е различното? Това е почти същата ситуация.

— Тя е имала връзка с него, преди да се оженим и не ми е казала. Продължила е отношенията си и след брака ни, с малки прекъсвания, когато е раждала децата ни. Бяхме женени седем години и тя му е била любовница през цялото това време, както и няколко години преди това. Не ми каза какво става, напусна ме заради него. Казвам ти, различно е. Никога не съм знаел за това, докато не се досетих сам. Живо чудо е, че никое от децата ни не е от него. Щях да се притеснявам наистина, ако всичките не приличаха толкова много на мен.

— Би било чудовищно от нейна страна. — Мередит му съчувстваше, но все пак не харесваше приликите между двете ситуации, а те несъмнено съществуваха.

През уикенда отидоха в Кармел с децата. Отседнаха в „Лодж“ на Пейбъл Бийч, тя взе отделна стая, но за нейна изненада никое от децата нямаше нищо против присъствието ѝ. Бяха я приели като приятелка. Пазарува с двете момичета, докато Кал и Анди играха голф. После отидоха в „Плати“ в Кармел и вечеряха спагети. Разговорът бе оживен. Децата се шегуваха с баща си за косата му, начина му на обличане, жените, които харесвал или не харесвал, дори за това как играе голф. Но заяжданията им бяха безобидни. Очевидно въпреки недостатъците, които забелязваха, те истински го обичаха. Държаха се добре с Мередит, защото знаеха, че не му е любовница, а е женена за Стив.

— Сигурно ти е трудно да живееш тук без съпруга си — със съчувствие отбеляза Мери Елън, което озадачи Мередит. Изненадващо бе, че момичето е стигнало до този извод, разсъждаваше като възрастен човек.

Тя кимна утвърдително.

— Така е. Опитва се да си намери работа, но не е лесно и сега е длъжен да остане в Ню Йорк, защото шефът му претърпя злополука.

— Той оправя хора, по които е било стреляно, нали? — попита Анди и тя се разсмя.

— Лекува рани и още няколко други болести.

— Сигурно хората в Ню Йорк се стрелят много, след като се нуждаят от специален лекар за това — допълни детето и всички се разсмяха. Разговорът отново ѝ напомни, че Стив е част от живота ѝ и тя не може да го избягва до безкрайност.

Двамата с Кал разговаряха по този въпрос отново същата вечер и тя заяви, че наистина иска да се прибере вкъщи следващия уикенд. Но когато дойде четвъртък, установи, че наистина се налага да се срещне с клиенти, които идваха от Токио. Вече не знаеше какво да каже на Стив, след като бе използвала предишния път същото извинение.

— Пак? — Гласът му прозвуча нещастно, когато му съобщи, че не може да се върне. — Господи, Мери, възнамеряваш ли някога да си дойдеш? Знаеш, че не мога да мръдна, след като Лукас отсъства.

— Ами Ана? Не може ли да те замести, за да дойдеш в Калифорния?

— Не и тази седмица. Работила е непрекъснато шест дни. Не е виждала детето си. Освободих я до неделя.

— Значи дори да дойда, все едно ще си зает. Може би е по-добре, че не мога. — Тя си търсеше извинение, което не убягна съвсем на Стив.

— Слушай, Мери. Доколкото знам, ние все още сме женени. И след като е така, искам да те виждам повече от веднъж месечно, ако и ти го желаеш. — Той наистина ѝ бе ядосан.

— Ще си дойда другата седмица. — В тона ѝ звучеше извинение.

— Това чувам всяка седмица, а после в четвъртък ми се обаждаш, че трябва да се срещаш с клиенти или да ходиш на Хаваите, или да вдигате хвърчила с Калан Дау. Не знам какво, по дяволите, правиш там, но знам, че никога повече няма да те видя. — Гневът му напираше, бе уморен, ревнуваше и тя не можеше да го вини.

— Съжалявам. Не знам какво да кажа. — Чувстваше се виновна до отчаяние и бе малко уплашена от постъпката си.

Независимо какво чувстваше към Кал, колко хубаво бе то, тя рискуваше брака си и си даваше сметка за това. Не можеше да очаква, че Стив ще приеме това положение завинаги.

— Няма значение, Мередит. Ще те видя, когато е възможно. Ако дойдеш в Ню Йорк, обади ми се. Трябва да се връщам на работа. — Затвори, без да изчака да му кажа довиждане, и през останалата част от деня тя се чувстваше неудобно при мисълта за случилото се. На Кал обаче не каза нищо. Стив бе неин проблем. Неин съпруг.

В петък вечерта се забавлява във „Флор дьо Лис“ с Кал, японците харесаха френската кухня и намериха ресторанта за превъзходен. В събота ги отведоха на вечеря в „Мейсас“. Срещите им с тях минаха добре, бяха ентусиазирани от новата система, която Кал предлагаше. Мередит прекара цялото време с тях до заминаването им в неделя. А когато същата вечер се обади на Стив, него го нямаше и тя отиде да вечеря с Кал и децата му.

Стив работи целия уикенд в Ню Йорк и след като Мередит се обади, че няма да дойде, реши, че няма смисъл да се прибира. Снежната буря отново се възобнови и температурата падна рязко. Улиците се заледиха, изглежда, че никога не бе имало толкова много фрактури. Помагаше на ортопедите в хирургията денем и нощем. Имаше и четири катастрофи, в които бяха пострадали деца.

Беше освободил Ана за уикенда, но нямаше търпение да я види. Най-сетне тя се появи в неделя вечерта.

— Чувам, че си прекарал ползотворен уикенд. — Тя му се усмихна. С дъщеря ѝ се бяха пързали на тенекии и найлони в Сентрал парк. — Благодаря ти за почивката. Прекарахме прекрасно.

— Ти си късметлийка — недоволно промърмори той. — Откакто си тръгна в петък, всяка възрастна дама в Ню Йорк мина оттук със счупен задник.

— Обичам тази диагноза. Съобщаваше ли им я?

— Да, и те я харесваха. — Той ѝ се усмихна неохотно. От четвъртък бе в отвратително настроение.

— Мередит дойде ли си? — попита тя небрежно, имаше чувството, че или са се скарали, или изобщо не я е виждал. Киселото му настроение напоследък издаваше, че нещата между тях не вървят добре.

— Не. Трябвало да придружава клиенти. Отново — сопна се Стив.

— И без това нямаше да я видиш — практично отбеляза Ана, — нали виждаш каква е лудница тук.

— И тя това каза. Поне можеше да опита.

— Слушай, момче. И двамата сте заети. Когато си й позволил да се мести, трябвало е да знаеш, че няма да е лесно. След като нямаш работа там и двамата трябва да се опитате да направите всичко според силите си. Не е нейна вината, че работата ти се е провалила. — Думите й звучаха разумно, но той се подразни, че Ана го съжaliaва.

— Трябва ли да човъркаш раната? Или просто го правиш, за да ме дразниш? — озъби й се той и й обърна гръб, но след няколко минути му стана съвестно и започна да й се извинява. — Съжaliaвам. Имах ужасен уикенд. Не съм спал от петък през нощта. Не се чувствам добре, уморен съм от всичко тук. Жена ми ми липсва. Имам чувството, че никога повече няма да се върне и това ме влудява.

— Иди ти да я видиш — спокойно предложи Ана. — Следващата събота е Свети Валентин. Защо не я изненадаш?

— Ами ако и тя направи същото — тръгне насам и се разминем? — Беше твърде уморен, за да мисли.

— Кажи й, че си на дежурство и не можете да се видите, така тя няма да дойде. Тогава ти заминаваш и я изненадваш... нали знаеш, шоколади, рози, всичко за Свети Валентин. Много романтично. Ще й хареса — Ана се усмихна, искаше някой да направи това за нея, но нямаше кой. Така бе от години.

— Ана — той направо засия срещу нея, — ти си гений.

Направи резервациите си по телефона същата вечер, щеше да излети в петък по обяд, когато свърши работа. С часовата разлика, щеше да е в Пало Алто, преди тя да е излязла от офиса.

— Благодаря ти — каза на Ана, преди да си тръгне за вкъщи, и й обеща, че ще се върне на сутринта.

— Просто ми се обади, Купидоне — извика тя след него, докато го наблюдаваше как се отдалечава. Беше толкова уморен, че губеше равновесие. Добре поне, че нямаше да шофира. Ана знаеше, че ще вземе такси до апартамента, който още не й бе позволил да види.

Отдавна подозираше, че не я кани, за да не се почувства зле, когато разбере колко е луксозен. Но все пак жена му печелеше луди пари. Той предпочиташе да отиде у тях за чаша вино или ако му сготви

нещо мексиканско. Двамата с Фелиша вече се бяха сприятелили и дъщеря ѝ се радваше, когато Стив се отбиеше у дома им.

Тази нощ в травматологичното отделение премина спокойно и не се наложи Ана да го вика. Тя сама управляваше отделението, стажантите и сестрите я харесваха. Все още се надяваше, че работата ѝ ще стане постоянна, но не можеше да е сигурна в това. Изглежда Стив нямаше да се премести. А когато си го помисли, седнала в кабинета му през нощта, усети, че я обзема радост.

ГЛАВА 15

— Какво ще правиш в събота? — попита Кал загадъчно в петък сутринта.

— Нищо особено — усмихна му се тя.

Знаеше какъв ден е и какво най-вероятно е намислил той. В събота бе Свети Валентин, а тя щеше да остане в Калифорния още един уикенд. Стив вече ѝ бе казал преди няколко дни, че ще е на работа и няма смисъл да пътува до Ню Йорк. Бе се провалила още една тяхна среща и тя се безпокоеше, че двамата започват да се отчуждават бързо. Но много повече я притесняваше, че животът, който градеше с Кал, ставаше все по-стабилен с всяка изминала минута. Те се виждаха почти всяка вечер, а той оставаше при нея през нощта, когато можеше. Мередит вечеряше с него и с децата и ходеше на баскетбол, на кино и на други места с тях всеки уикенд. Тя се превръщаше в част от семейството. А той започваше да се чувства като неин съпруг.

В компанията никой не бе разбрал за връзката им, те бяха изключително внимателни това да не се случи. Дори неговите деца не подозираха. Изглежда всички ги смятаха за приятели, каквито бяха, когато тя постъпи на работа при него. Ала рано или късно, бе сигурна в това, някой щеше да ги разкрие и тогава щяха да имат сериозен проблем. Едва ли хората щяха да приемат като нещо нормално факта, че тя мами съпруга си.

— Какво ще кажеш утре вечер да вечеряме във „Флор дьо Лис“? — предложи той небрежно, а тя се усмихна очарована.

— Много бих искала. — Струваше ѝ се странно, че няма да прекара Свети Валентин със Стив и изпитваше вина, че предпочита да е с Кал в Сан Франциско.

— Защо не дойдеш тази вечер? Ще взема видеофилми и ще си направим пуканки — предложи той.

— Искаш ли аз да донеса филми? — попита тя, докато прибираше в куфарчето си документите, върху които възнамеряваше да работи. Забеляза, че вече носеше все по-малко работа въкъщи през

уикендите. Прекарваше времето си с него и не бе в настроение да работи.

— Разбира се, донеси. Ще приготвя вечеря за нас, след като децата се нахранят — предложи той.

Мередит се опита да не мисли за това как постъпват. Те живееха във фантазия, която изглеждаше прекрасна засега, но не можеше да продължи вечно, особено след като Стив намереше работа и се преместеше в Калифорния. Независимо колко се стараеха да го избегнат, те знаеха, че ще трябва да се изправят пред това. Но още е рано, казваше си тя. Още е рано. С Кал споделяше твърде сладостни чувства, за да се откаже от тях. Знаеше, че постъпва егоистично, но не можеше да се принуди да прекъсне връзката, независимо колко виновна към Стивън се чувстваше.

— Ще дойда след два часа — обеща тя.

Искаше да вземе вана, да се отпусне и да му даде малко време да прекара с децата, преди да се присъедини към тях. Не желаше да злоупотребява с доброто им отношение към нея.

Прибра се в мебелирания апартамент, в който още живееше. Така и не бе намерила къща, която да харесва, пък и отделяше малко време за тази задача. Беше заета и тъй като Стив продължаваше да живее в Ню Йорк, не виждаше причина да се мести в града. Искаше да остане в Пало Алто, за да бъде близо до Кал. Беше ѝ казал, че може да задържи апартамента колкото дълго иска.

Когато пристъпи вътре, я обзе странно чувство. Повече усещане, отколкото нещо видимо, но беше различно. Влезе в дневната и остави куфарчето си, странното предчувствие не я напускаше и в този момент Стив излезе от спалнята ѝ с голям букет цветя.

Тя почти подскочи, когато го видя. Последното, което очакваше, бе да го види.

— Какво правиш тук? — попита, сякаш срещу нея стоеше натрапник, а той я погледна със странно изражение и се приближи с цветя в ръка.

— Мислех, че ще се зарадваш да ме видиш. — Изглеждаше разочарован.

— Така е. — Тя веднага се окопоти и се приближи към него. — Просто... не очаквах... ти каза, че този уикенд ще работиш.

— Исках да те изненадам — отвърна Стив и остави цветята на масичката за кафе.

Прегърна я и тя започна да се моли да не усети вътрешната ѝ съпротива. Не го бе виждала отпреди отношенията им с Кал да се променят и много се страхуваше Стив да не го почувства. Ала когато я целуна, бе сигурна, че не е разбрал нищо.

— Честит Свети Валентин, Мери — щастливо я поздрави съпругът ѝ, доволен развоя на събитията.

— Каква изненада! — възкликна тя героично, а Стив не ѝ каза, че идеята е била на Ана.

— Реших, че е по-лесно аз да се освободя, отколкото да те откъсна от работата ти тук. Дано да си свободна този уикенд. Утре искам да те заведа на вечеря.

Същото бе предложил и Кал, помисли си тя в момента, в който го изрече. Но това бе невъзможно. Трябваше да прекара Свети Валентин със съпруга си. След като той бе успял да се освободи, разбираше, че трябва да прекара всеки миг с него. Това ѝ приличаше на благословия.

— Е, какво ще правим довечера? — Той сияеше срещу нея. Знаеше какво стои на първо място в списъка му, но след това мислеше да я изведе на вечеря и на кино.

— Не знам. Защо не останем тук? — Тя се чувстваше напълно дезориентирана и по някаква странна причина имаше чувството, че ще забавлява непознат. След като бе спала с Кал, изпитваше усещането, че целият ѝ живот е променен.

— Мога да сготвя, щом искаш — предложи Стив, — или да поръчаме пица.

— Разбира се, скъпи — сговорчиво се съгласи тя, — каквото искаш. Сигурно си изтощен. — Поне така се надяваше, но той ѝ изглеждаше изненадващо свеж, въпреки часовата разлика и безкрайната поредица дни, през които бе работил.

— Спах в самолета, чувствам се страхотно. — Той отново я прегърна. — Наистина ми липсваше. — Не се бяха виждали от пет седмици и през три от тях тя си бе позволила да мисли, че той не съществува. Но сега съпругът ѝ бе твърде реален.

— И ти ми липсваше — излъга тя, чувстваше се притеснено и неловко, докато преместваше цветята в трапезарията и му благодареше.

Той я наблюдаваше и не можеше да се отърси от усещането, че в отношенията между тях има някаква промяна. Може би бе от изненадата, не бе имала време да асимилира присъствието му.

— Как мина тази седмица? — попита небрежно той.

— Добре.

— Излиза, че си работила ден и нощ след Хаваите. — Бе ѝ се обаждал, но тя изобщо не отговаряше, бяха разговаряли единствено по телефона в офиса, защото Кал бе идвал при нея всяка вечер.

— Бях много заета — неясно обясни тя.

— Защо не взема душ, после можем да си починем — предложи той с усмивка. Тя разбираше какво означава това. Понякога, когато бяха разделени известно време, се връщаха към нормалните си отношения, след като се любеха, но този път при мисълта за това я обзе паника.

— С удоволствие, но имам малко неприятни новини. — Тя се изчерви, когато го каза.

— Какво има? — Той очевидно се притесни.

— Не е най-приятното време от месеца за гореща любовна нощ... — Тя се опитваше да го накара сам да стигне до извода.

— В цикъл ли си? — Тя кимна.

Не бе вярно, но тя изведнъж си даде сметка, че не може да се справи с физическите аспекти на двойствения си живот и със сложната ситуация. Нямахте време да се подготви как да реагира, когато го види отново.

— Няма значение — усмихна ѝ се той. — Това не ни притесняваше в колежа, нали? — Тя се вцепени, сякаш попадна в капан. — След като живеем на двата противоположни бряга, ще трябва да приемаме обстоятелствата, ако ме извиниш за сравнението, когато се видим.

— Благодаря ти — прошепна тя, когато той изчезна в банята да се съблече и да вземе душ.

А след като чу, че водата тече, се обади по телефона на Кал. Той отговори на второто позвъняване и бе щастлив да чуе гласа ѝ.

— Кога ще дойдеш? Купих два стека и бутилка хубаво вино.

— Не мога да дойда — задъхано рече тя.

— Защо не? Нещо не е наред ли? — Той усети напрежението в гласа ѝ и макар да не бе необходимо, тя продължи да шепне.

— Стив е тук. Изненада ме. — Последва дълга пауза и болезнена тишина.

— Разбирам... е, това е интересно. На какво дължим това удоволствие... не, нека се досетя. Дошъл е за Свети Валентин, за малък романс. — Кал се опитваше да прикрие с цинизъм болката си. Това обаче бе цената, която трябваше да плати за връзката си с омъжена жена.

— Предполагам. Не знам, Кал. — Сега тя лъжеше и него. Мечтата се превръщаше в кошмар, но те знаеха, че това ще се случи все някога. Заблуждаваха се през последните няколко седмици, но сега трябваше да се изправят пред истината. Единственият, който не знаеше какво се случва, бе Стивън. — Не можем да се видим и утре — тъжно го предупреди тя.

— Очевидно. — Той започваше да се окопитва. — Всичко е наред, Мери. Разбирам. — Бяха отлагали обсъждането на бъдещето си, защото разбираха, че докато Стив не се появи, те могат да живеят в света на фантазиите. А сега той бе дошъл и се налагаше да погледнат реалността с всичките ѝ усложнения. — Ще вечеряме следващата седмица и ще поговорим за това. Ще се видим в понеделник. Предполагам, че ще пътува в неделя вечерта с късния полет. — Преодоляваше вътрешното си състояние и в гласа му звучеше надежда.

— Още не ми е казал. — Водата спря да тече и тя разбра, че трябва да свършва. Цялата ситуация я изнервяше до крайност. — Ще ти се обадя, щом мога.

— Не се тревожи тогава. Ще прекарам спокоен уикенд с децата. Помни само едно.

— Какво? — прошепна тя.

— Обичам те. — И докато го слушаше, тя си даде сметка, че не го заслужава. Нито пък Стив. Испита вина заради двамата. Бяха добри мъже и тя ги обичаше. Бе дала на всеки от тях половината си сърце, но това бе по-малко, отколкото заслужаваха, и това я подлудяваше.

— И аз — каза тя, когато Стив влезе в дневната, загърнат с кърпа, все още от него капеше вода.

— Приятен уикенд — пожела на Кал и затвори, а Стив я погледна усмихнат.

— Кой беше?

— Моята секретарка... Джоан... Щях да я използвам да свършим малко работа през уикенда. — Лъжите бяха безкрайни и Мередит се мразеше заради тях. Нямаше как обаче да бъде честна към него. Какво трябваше да каже? Че е Кал и че тя току-що му е казала, че го обича?

— Вие всички работите много — отбеляза Стив, влезе в кухнята и отвори хладилника. Обичаше бира, но нямаше. Единственото, с което разполагаше, бе бялото вино, оставено там от Кал. — Нямам бира. — Стив погледна виното и вдигна едната си вежда. — Напоследък пиеш скъпи вина. Преди никога не си пила сама вино. — Това бе повече въпрос, отколкото обвинение.

— Понякога идват хора. Японците миналия уикенд.

— Лошо, че не си им купила саке. Бих го предпочел. По-късно можем да купим бира.

— Не те очаквах, затова не купих.

— Няма проблем — отвърна той безгрижно.

Приличаше ѝ на голямо момче в сравнение с изтънчения Кал. Почувства се странно, когато си даде сметка, че вече се чувства по-уютно с любовника, отколкото със съпруга си. Последните четири месеца не бяха милостиви към тях.

— Защо не се хвърлим за кратко в леглото? — предложи ѝ той с палаво изражение, хвана я за ръката и я поведе към спалнята.

Тя все още бе облечена в тъмносиния костюм, който носеше на работа, със златна огърлица и чифт перлени обеци. Изглеждаше делова и резервирана, а последното, което се въртеше в ума ѝ, бе секс и романтика. Нямаше начин обаче да му откаже. Вече го бе избягвала в продължение на месец и той нямаше търпение. Преди да се появи Кал, тя също би горяла от желание да спи с него, след като не се бяха виждали толкова време. По принцип сексуалният им живот бе активен.

Мередит свали костюма, внимателно го стъгна на едно кресло, свали обувките и бижутата си, чорапогащника си и след минута се пъкна в леглото по бельо, след като набързо мина през банята. Чувстваше се като една от онези легендарни булки, които се заключвали в банята и отказвали да излязат, но ако бе постъпила така, Стив би я помислил за луда.

За минута той остана да лежи спокойно, държеше я в прегръдките си, тя усещаше колко я желае, тогава я връхлетяха всичките ѝ чувства към него, но не под формата на страст, а на жалост.

— Какво не е наред, любима? — Познаваше я прекалено добре и бе стреснат, когато усети, че тя трепери.

В очите ѝ блеснаха сълзи. Бе толкова непочтена спрямо него, бе забъркала такава каша, а дори не можеше да му каже. Само щеше да го нарани. Не знаеше какво прави. Какво да изрече? Че има връзка и е влюбена в друг мъж? Би било толкова жестоко.

— Не знам. — Тя се опитваше да даде обяснение, но без да казва нищо, което да го притесни. — Трудно е, след като не сме се виждали толкова дълго, а когато сме заедно като сега... човек се чувства странно, нали?

— Не и аз — нежно рече той, гласът му бе дрезгав от желание по нея, — но жените са различни. — Да, помисли си тя, както Кал бе казал веднъж за Шарлот, те са по правило непочтени. Мразеше се за това, което му причинява. И си мислеше, че не е по-добра от Шарлот.

— Съжалявам. — Тя се притисна към него, като изгубено дете. Той ѝ бе приятел, утеха, наставник, и сега ѝ се струваше чужд.

— Не съжалявай, Мери. Нека просто те подържа в прегръдката си. — Останаха така дълго, накрая тя се отдръпна, но когато той се опита да я люби, бе толкова отпусната и нещастна, че се запита дали не става фригидна. Най-малкото с него. С Кал след Хаваите бе съвсем различно.

— Може би идеята да те изненадам не бе съвсем добра — отбеляза той накрая.

Не искаше да я принуждава да прави любов с него, макар че я желаше. Стана бавно, започна да се разхожда из стаята и тогава откри златния часовник, който бе оставила на масата.

— Какво е това? — поинтересува се нехайно, когато взе да види как изглежда. Тежеше и изглеждаше скъп.

— Това е часовникът ми. — Тя го гледаше право в очите.

— Виждам. Къде го купи?

— „Булгари“. Коледен подарък от Кал. — Нямахте смисъл да го лъже и за това. Поне за нещо трябваше да е искрена.

— Подаръкът си го бива. — Нещо го бодна, стана му неприятно. — Трябва да му е струвал доста пари.

— Той е много щедър със служителите си — хладно отвърна тя. Когато Стив се обърна към нея, очите му бяха пълни с болка и въпроси.

— Трябва ли да попитам дали за него не си нещо повече? — зададе болезнения въпрос той.

Погледите им се срещнаха.

Тя бавно поклати глава. Не искаше той да разбира, и нямаше намерение да признава нищо. Вече бе сигурна в решението си. Би било по-лесно да го застреля, отколкото да му каже истината. Нямаше нито желание нито куража.

— Не, не е необходимо. Часовникът не означава нищо.

Той кимна и го остави на масата. Името на Кал не бе споменато до края на уикенда, излязоха да хапнат пица навън вечерта, а на следния ден останаха в апартамента. В събота вечерта ядоха в заведение за хамбургери, явно това бе представа му за отпразнуване на Свети Валентин. И най-сетне, след като се прибраха, се любиха. От предишната страст и огън помежду им не бе останало нищо и след като свършиха и я задържа в прегръдките си, той вече беше сигурен, че нещо не е наред.

— Този наш стил на живот ни се отразява зле — тихо рече Стив. — Трябва да направим нещо. Май бързо се спускаме по наклонената плоскост. — Това бе повече констатация, отколкото въпрос.

— Знам. Трябва да бъдем търпеливи — нежно отговори тя.

— Плащаме прекалено висок данък — отбеляза той и стана, за да си вземе бира. Същата сутрин бяха купили опаковка с шест кутийки. Ала онова, което той не знаеше, бе, че данъкът вече бе платен. — Ще започна да се обаждам по болниците, когато се прибера, и ще видя какво мога да направя. Това не може да продължава вечно. — Тя кимна и не каза нищо в отговор.

Тази нощ лежа будна с часове, докато той спеше до нея. Много ѝ се искаше да се обади на Кал, но не посмя. Ако Стив се събудеше и я чуеше, това щеше да е катастрофа.

На следващия ден седяха и четяха вестник заедно, той прегледа обявите за къщи на Тихоокенските възвишения. Бе разстроен, че Мередит още не е намерила нов дом за тях, тя се извини с прекомерната си заетост.

— Сигурно това важи и за двамата. — И допълни, че трябва да пътуват повече в едната и другата посока, за да се виждат по-често. Неловкостта помежду им истински го бе разтревожила.

Не се опита повече да я люби. Предишната вечер не донесе удоволствие за никой от двамата. Тя се разплака, след като свършиха. Вечеряха късно на летището, преди той да отпътува, а тя остана загледана в гърба му, когато той се отправи към самолета. Целунаха се на раздяла, а тя го бе прегърнала силно. Имаше усещането, че ще го загуби завинаги, ако си тръгне, искаше да го помоли да остане, но думите не излизаха от устата ѝ, пък и тя си даваше сметка, че все едно той не може да остане. Трябваше да се върне в Ню Йорк при работата си.

Докато самолетът набираше скорост по пистата, тя се обърна, тръгна си и плака по целия път до дома. Уикендът бе отвратителен. А когато телефонът позвъни, реши, че е Кал, и вдигна.

Но бе Стив, който се обаждаше от самолета.

— Запомни едно, Мери — каза ѝ той.

— Какво е то? — Тези думи бяха познати и за двамата.

— Колко много те обичам. — Същото ѝ бе казал Кал последния път, когато говориха.

— И аз те обичам — отвърна с приглушен глас. — Съжалявам за лошия уикенд. — Дължеше му значително повече, но то бе непосилно бремене за нея, и не знаеше какво ще прави сега с Кал.

— Не беше толкова лош. Когато се съберем заедно, ще трябва да се приспособим един към друг наново. Ще се опитам да дойда след две седмици, ако мога. А защо ти не се пробваш да се прибереш у дома следващата събота и неделя? Така ще се върнем в старото русло, любима. Ако не намеря скоро работа, пак ще дойда и ако трябва, ще карам такси.

— Няма да го допусна — тъжно рече тя.

— Нека видим какво ще стане, когато Лукас се върне. Само още две седмици, може би. Тогава просто ще опаковам багажа си и ще дойда при теб. — Думите му ѝ прозвучаха като погребална камбана.

Или трябваше да я бие за него, или да приключи с Кал, а перспективата за която и да било от тези възможности бе ужасяваща.

— Обичам те, Стив — изрече го съвсем искрено. Но се чувстваше много нещастна и по-объркана от когато и да било. А освен това си даваше сметка, че напълно си е заслужила терзанията.

— И аз те обичам, скъпа. — Бяха последните му думи, преди да затвори.

Тя плака известно време, не бе сигурна какво да направи.

Следващото обаждане, час по-късно, бе от Кал. Той бе съвсем объркан и призна, че уикендът е бил кошмарен за него. Щял да полудее от мисли за нея. Не искаше да ѝ каже колко е ревнувал, как си я е представял в леглото със Стив. Трябваше да я види.

— Мога ли да дойда? — попита и макар че тя искаше да му откаже, не намери сили.

Отново чувства познатото притегляне към него. Движеха я по-скоро химическите процеси в организма ѝ, отколкото разумът.

— Притеснена съм — предупреди го тя. — Това бе най-лошият уикенд в живота ми.

— И за мен също. Нека се опитаме да го преодолеем заедно.

Тя нямаше представа какво да направи, когато го види отново и как ще се чувства. Но в момента, в който отвори вратата, сякаш повлечена от непреодолима сила, се втурна в прегръдките му, разтърсиха я ридания, вкопчи се в него. А той я целуваше, прегръщаше и след минути те се озоваха в леглото. Искаше Кал толкова силно, колкото и той нея, и той я облада с цялата сила и мощ на взаимната им страст, след което останаха притиснати един в друг, като две загубени души до сутринта.

ГЛАВА 16

— Как мина? — поинтересува се Ана в понеделник сутрин, когато Стив влезе в отделението.

Бе взел такси от летището до болницата, изглеждаше уморен и разсеян, както обикновено, дрехите му бяха измачкани.

— Как беше ли? — За миг той я погледна с празен поглед. — Отвратително, ако трябва да съм честен. Не знам какво не е наред, но ми се струва, че нищо не е както трябва. Държа се с мен, все едно съм непознат. Отказваше да се любим, плачеше. Прекарах наистина фантастичен уикенд. Благодаря ти, че се поинтересува — процеди саркастично.

— По дяволите. — На Ана ѝ стана мъчно за него и се зачуди дали не му е дала погрешен съвет, когато му бе предложила да замине и да я изненада. — Какво според теб става с нея? — Очакваше думите му с интерес.

— Честно? Не знам. Мисля, че работи прекалено много. А може би просто води друг живот, докато е сама. Какво ли изобщо знам?

Ана се въздържа и не зададе въпроса, който бе на върха на езика ѝ. Харесваше го прекалено много и не искаше да го нарани. Но той разбра, че тя има нещо наум, докато си сипваше пълна пластмасова чаша чисто кафе.

— Какво премълчаваш? — Вече се бяха опознали твърде добре през двата месеца, през които работеха заедно.

— Вероятно един глупав въпрос. Щях да те попитам дали според теб си няма друг. Може би е притеснена от това и се чувства виновна.

— Мередит? — Той я погледна изненадан. — Няма начин. Никога не сме си изневерявали. Напълно ѝ вярвам. Мисля, че раздялата ни я превръща във фригидна и невротична жена. Страхотна комбинация.

— Може би има нужда от терапия — практически предложи Ана.

— По-скоро има нужда от мен. А аз съм вързан тук, спуквам се от работа и не мога да намеря място в Калифорния. Наистина гадна

ситуация.

— Никой не ти е казал, че ще бъде лесно.

— Благодаря ти, докторе, за безплатния психологически съвет. Сега кажи ми какво стана тук през уикенда. — Видът му бе мрачен, когато седнаха в кабинета му и заговориха за работата.

— Две мозъчни операции, фрактура на бедро, три катастрофи с общо тринайсет пострадали и четири от престрелки, в резултат на които двама починали, другите се прибраха у дома на следващия ден. Това е всичко. О, и два навехнати глезена. — Тя ги изреди, все едно правеше покупки в магазин.

— Господи, шегуваш ли се?

— Ни най-малко. Уикендът бе напрегнат. Звучи обаче много по-забавно от твоя.

— Права си в това отношение. — Сега, когато се бе върнал на работа, се чувстваше по-добре. В известен смисъл тук бе по-здравословно и поне имаха нужда от него.

Ана му показа документите и той прегледа всички случаи, бе силно впечатлен от това, което бе свършила, бе й благодарен, че му предлагаше рамо, на което да поплаче за пропилияния уикенд.

Двамата работиха заедно цял следобед, оперираха вечерта, а във вторник сутринта тя се прибра вкъщи при дъщеря си. Той приключваше дежурството си същата вечер, а главният стажант щеше да го приеме от него.

— Искаш ли да се отбиеш да хапнем макарони, сирене и хотдог?

— Това е пагубна комбинация. Какво ще кажеш да донеса пържоли за теб и Фелиша?

— Нямаме нужда от благотворителност, Стив — отказа тя обидена. — Ако одобряваш менюто, ела. Ако искаш нещо по-добро, отиди в ресторант.

Тя бе много по-горда, сърцата и смела от повечето хора, които той познаваше, и Стив харесваше точно това у нея. Ана не се притесняваше от бедността си и не приемаше подаяния от никого.

— Не исках да засягам способностите ти на готвач. Обичам макарони и сирене — увери я той с възхищение. — Кога да дойда?

— Когато свършиш работа. Можеш да вземеш душ при мен, ако искаш, или просто да си останеш в небрежен вид, ако се чувстваш по-добре така. Това повече би ти приличало.

Обичаше я и заради това. Държеше се естествено и очакваше това и от него. Беше искрена и пряма по характер.

— Ще се видим към седем. Мога ли да донеса бира, или ще ме смъмриш и за това? Просто не обичам портокалов сок. — Това му бе предложила последния път.

— Добре, донеси бира. Но никакво вино или шампанско. — Знаеше, че може да си го позволи без проблеми, защото жена му имаше цяло състояние, но не искаше да дели богатството му. Всъщност то я изнервяше.

— Имаш ли нещо против да дойда с лимузината си?

— Както искаш. Ела ако искаш и с реактивния си самолет.

Тя му се усмихна и той разбра, че вече му е простила предложението за пържолите. Понякога приличаше на бодлив таралеж, но вътрешно бе като нежно цвете.

— Мога ли да паркирам хеликоптера си на покрива?

— О, я стига, връщай се на работа — озъби му се тя и си тръгна за вкъщи при Фелиша.

Същата вечер той се появи в апартамента ѝ в Уест Сайд в шест и половина. Стажантът бе дошъл да го смени по-рано и Стив използва възможността да си тръгне веднага, преди да са дошли нови пациенти и да се е наложило да остане.

Когато Ана отвори вратата, бе облечена в джинси и бял ангорски пуловер. Изглеждаше красива и нежна, а тялото ѝ, което се губеше в болничните дрехи, се очертаваше изящно под ангората. Джинсите ѝ бяха лепнати по бедрата, а пуловерът подчертаваше гърдите ѝ, така че видът ѝ бе направо разсейващ. Косата ѝ бе спусната, бе обула удобни стари чехли. А Фелиша подскачаше из стаята, облечена в чиста розова трикотажна пижама. Като никога хлебарките бяха изчезнали. Собственикът бе пръскал преди няколко дни, но ефектът според Ана обикновено продължаваше около десет минути.

Ала въпреки обикновената храна, вечерята, която тя му приготви, бе вкусна. Макароните със сирене бяха фантастични, сандвичите хотдог — големи, беше омесила и царевични питки. Той бе донесъл два стека с по шест бири, за да остави единия на нея, и шоколадов кейк от деликатесния магазин, който му хареса на пръв поглед.

— Не бива да го ядеш — пошегува се той, — ако смяташ, че те купувам.

— Аз ще ям! — намеси се Фелиша.

— Сега ще ти отрежа. — Стив ѝ подаде голямо парче и Ана му се усмихна. Винаги се държеше мило с дъщеря ѝ и тя го съжаляваше, че няма собствени деца. Понякога се питаше каква жена е Мередит. От време на време имаше чувството, че Стив храни неоснователни илюзии за нея.

Стив отрязва и на Ана парче кейк и всички бяха единодушни, че е вкусен.

В осем часа Ана сложи Фелиша да спи, а Стив предложи да ѝ прочете приказка, докато майка ѝ измие чиниите. А когато тя свърши, Фелиша бе заспала дълбоко и Стив се върна в малката кухня.

— Какво ѝ прочете? — попита го с любопитство Ана. Фелиша имаше някои любими истории.

— Един от медицинските ми учебници. Реших, че ще искаш да ѝ повлияя от рано.

— Много смешно, няма що.

Ана избърса ръцете си в чиста кърпа. Всичко в апартамента беше износено, но много чисто. Тя бе безупречна и бе успяла да превърне това място в уютен дом, което несъмнено бе трудно предизвикателство. Боята се лющеше от стените, стаите бяха малки и прозорците гледаха към някаква грозна сграда. Изглеждаше на светлинни години по-зле от неговия апартамент, който Ана никога не бе виждала.

Той ѝ даде още една бира и двамата седнаха на дивана, за да поговорят. Обсъждаха болницата, както винаги, а после подеха темата за Пуерто Рико и тя му призна, че ѝ липсва.

— Липсва ми семейството, приятелите. Липсват ми много неща — разказа му за мечтите си. Все още искаше някой ден да отиде в страна от Третия свят, да помага на хора, които водеха трудно съществуване и се бореха всекидневно за живота си.

— Може би някой ден — завърши тя и остави бутилката бира на масичката за кафе.

— Единственото, което аз искам да направя, е да отида в Калифорния възможно най-скоро — призна той. — Излиза, че си много по-смела от мен.

— Просто не съм разглезена — пошегува се тя.

Винаги твърдеше, че материалното не я вълнува, но подобно на всички други му отдаваше значение до известна степен. Разбира се, не колкото хората, които той познаваше, включително самия него или Мери. Понякога възгледите ѝ го караха да се чувства виновен.

— Ти си дяволски права от политическа гледна точка и от това ми се повдига — отбеляза той с усмивка.

С нея се отпускаше, чувстваше се много щастлив. Неприятният спомен от катастрофалния уикенд в Калифорния избледняваше. Вече започваше да си мисли, че не е било чак толкова лошо. Като никога обаче той не обсъди с Ана проблема си с Мередит. Просто разговаряха за себе си.

Тя говореше за Йейл и за мечтите си за Фелиша.

— Искам да стане адвокат. Те печелят повече пари от нас.

— Моят боклукчия също печели повече пари от нас. А, между другото, мислех, че не одобряваш печеленето на прекалено много пари.

— Не важи, когато става дума за дъщеря ми. — Тя се усмихна добродушно.

Беше добра майка, добър човек и Стив я харесваше. Освен това бе красива и сексапилна, с нея се чувстваше спокойно.

— Е, как така си нямаш приятел? — попита я той след известно време и тя се усмихна.

Поставяха се взаимно в затруднено положение и си задаваха щекотливи въпроси. Но и двамата си даваха искрени отговори.

— Нямам време. Работя прекалено много. Освен това, от години не съм срещала човек, който да ми хареса. Всички мъже, които познавам, са гейове, негодници или женени.

— Звучи окуражаващо — отбеляза той, отпуснал се на дивана ѝ.
— Какво им е лошото на гейовете?

— Не обичам да нося едни и същи дрехи с момчетата, с които излизам. Те обикновено изглеждат в тях по-добре от мен.

— Това е трудно постижимо. — Той направи малко тромав опит за комплимент и тя се усмихна. Приятно ѝ бе, че е с него. — Е, внимавай с гейовете. Но с негодниците положението е по-опасно — понякога са интересни. Трябва да признаеш, че имат известен чар. Ами женените?

— Не обичам неравностойното положение — отвърна тя искрено. — Не искам да се забърквам в игри, които не мога да спечеля. Научих този урок твърде рано. — Бе се сблъскала с неравностойното положение заради бащата на Фелиша. В техния случай бе победило семейството му.

— Това е разумно — съгласи се Стив. — Аз самият никога не съм се впускарал в авантюри. Не ми изглеждаше честно към Мери. Освен това не съм срещал жена, която да харесвам повече.

— Дори когато не е тук? — Ана го гледаше настоятелно в очите с подвеждащия си въпрос. А той се опита да не обръща внимание на гърдите ѝ, очертани от пуловера. — Ти си много праволинеен мъж, щом можеш да бъдеш верен на жена, която виждаш един-два пъти в месеца, а понякога и по-рядко. Това е впечатляващо.

— Може би по-скоро глупаво.

— Ами ако разбереш, че не ти е била вярна, Стив?

— Това не може да се случи. Познавам я. Единственото, за което мисли, е работата. Живее, спи, яде и диша заради нея.

— Това не ми звучи твърде сексапилно.

— Особено напоследък. — Бе искрен. В очите му се четеше тъга. Не смяташе, че Мередит го мами, но мислеше, че губят почвата под краката си, губят връзката и, още по-лошо, губят се един друг. Усетил го бе ясно предния уикенд в Калифорния.

— Все още я обичаш, нали? — Той кимна, но когато усети изпитателния ѝ поглед, стигна още по-далеч в признанието.

— Обичам я. Но не мога да не си давам сметка, че откакто тя замина, нещо се е променило. Понякога имам чувството, че вече не сме женени, че просто се срещаме като любовници... или приятели... или нещо друго. Сега, откакто живеем разделени, когато се видим, сякаш не можем да установим връзка. Отвратително чувство.

— Сигурно.

Ана имаше собствена теория по въпроса, но не искаше да го наранява, затова не я сподели. Познаваше жените много по-добре. Започваше да мисли, че вероятно той никога няма да замине за Калифорния. Преместването му се проточваше, а и съпругата му изглежда не бързаше много да се събере с него. Но не му го каза.

— Странно, как хората се отчуждават. Веднъж бях влюбена в един мъж и той се премести далеч. Бях обзета от мисълта за него в

продължение на година. Само той бе в ума ми. А когато го видях отново, ми се стори чужд човек. Бях си създала за него фантастична представа, която нямаше нищо общо с реалността. Той всъщност бе негодник — призна тя и Стив ѝ се усмихна.

— Поне не е бил гей или женен. Ана, сигурно има и други мъже, свободни. Просто не си опитала.

— Няма ги, повярвай ми. Много трудно е да ги откриеш.

— Ето това е проблемът. Мързелива си.

Това изобщо не беше вярно. Той подозираше, че тя е твърде уплашена, за да се обвърже с някого. Имаше стари рани и белези. Криеше се.

Седяха и говориха още дълго и в десет часа тя започна да се прозява, а той погледна часовника си.

— Трябва да тръгвам — каза, макар да ненавиждаше мисълта да се прибере в празния апартамент. С нея бе толкова приятно да се разговаря.

— Не е необходимо. Обикновено не си лягам преди полунощ.

— Какво правиш сама?

— Главно чета.

— Това ми звучи самотно — нежно каза той.

И двамата бяха самотници в град, пълен с хора.

— Понякога, но аз не обръщам внимание. От време на време е приятно да си сам. Това те кара да мислиш и да проумяваш неща, които в друг случай не би разбрал. Не се страхувам да съм сама — смело заяви Ана.

— А аз понякога се страхувам — замислено произнесе той. — Животът ми бе много по-хубав, когато съпругата ми бе тук. Сега нямам при кого да се прибера. Ти поне имаш Фелиша.

— Вярно е — кимна тя.

Той задържа погледа си върху лицето ѝ и почти инстинктивно я докосна по бузата. Кожата ѝ бе като коприна. Бе много привлекателна. Тя не се отдръпна, което го изненада. Накара го да стане по-смел и той я притегли към себе си и я целуна. А тя отново не го спря.

— Нещо глупаво ли правя? — попита я шепнешком. — Не съм гей, но съм женен и мога да се окажа негодник.

— Не мисля така — отвърна тя. — Знам каква е сделката... и основните правила.

— Какви са те?

Бе озадачен колко открита е тя с него. Бяха твърде самотни, зажаднели за топлина и можеха да си я дадат. И за двамата бе трудно да устоят и да се откажат. Чувстваха се сигурни един с друг.

— Основните правила са, че ти обичаш съпругата си и можеш да изчезнеш в Калифорния — като го гледаше в очите, отговори тя.

— Не може, а ще изчезна със сигурност. — Не искаше да я подвежда.

— Знам — отвърна тя лаконично и пхна ръка под пуловера му. Той носеше болничните си панталони и тя внимателно развърза връвта, която ги придържаше.

— Искаш ли да останеш тук тази нощ?

Той кимна, а после я целуна, този път по-страстно. Цялото ѝ същество го караше да я желае. Чувстваше се съвсем различно, отколкото през уикенда. Ставаше нещо мило, чисто, просто и почтено и когато я докосна, усети копнежа и страстта ѝ. Не хранеше никакви илюзии за него, не искаше обещания. Единственото, което желаше от него, бе да улови мига.

— Нека отидем в спалнята ми.

Никога преди не бе изневерявал на Мередит, но с Ана това му се струваше естествено и той я желаше до болка.

Последва я в стаичка с размер на килер. Беше малко по-голяма от леглото, имаше лампа само от едната страна. Тя я включи за минута, докато се ориентират, после я угаси и заключи вратата. Стив я разсъблече в тъмнината и легна в леглото до нея, повече я чувстваше и усещаше, отколкото я виждаше. Уличната лампа хвърляше достатъчно светлина, колкото да различи очертанията на красивото ѝ тяло.

Помежду им нямаше думи, обещания, лъжи, просто искреше истинско, първично желание, обхванало и двамата, и той я облада, докато тя стенеше, извиваше се и възбуждаше невероятно. Не можеше да не се поддаде на страстта. Любовта изригна като вулкан в сърцето му и го остави без дъх в прегръдките ѝ.

Те дълго мълчаха, а после тя нежно погали косата му, като на дете, и го притисна по-силно към себе си. Не бе изпитвал подобно щастие от дълго време, по-дълго, отколкото си спомняше.

— Не искам да те нараня, Ана — наруши мълчанието той. — Краят може да е отвратителен.

— Същото важи и за живота. Но засега е добре. Ако ти можеш да го приемеш, за мен няма проблем.

Тя искаше толкова малко от него и единственото, което можеше да му даде, бе в ръцете му в момента, но и то бе много повече, отколкото съпругата му желаше да му даде.

— Само ми кажи, когато за теб връзката ни приключи или искаш да се оттеглиш. Не е необходимо да затръшваш вратата. Можеш да я затвориш внимателно — каза тихо тя.

Но сега нямаше врати, които той да иска да затвори. Все още ги отваряше и докато я изследваше отново с длани и език, тя направи същото с него и му подари нощ, която дълго щеше да помни.

ГЛАВА 17

След провала на уикенда по време на Свети Валентин Мередит не видя Стив през следващия месец. Двамата с Калан отпътуваха за Токио и Сингапур, а Стив сякаш изобщо не можеше да се отдели от болницата. Отчуждаваха се с всеки изминал ден и разговаряха по телефона все по-рядко.

Бяха изминали пет месеца от заминаването ѝ и близо два от началото на романтичната ѝ връзка с Кал. Тя вече се чувстваше повече част от неговия живот, отколкото от живота на Стив. С Калан бяха непрекъснато заедно — на работа, у дома, в нейния апартамент нощем, с децата му през уикенда. А в средата на март Анди я погледна, изпълнен с любопитство, и ѝ зададе въпрос, който я разтърси:

— Съпругът ти ще се премести ли наистина тук? — Той не искаше да е груб с нея, но все пак се питаше.

— Не знам, Анди — отвърна му тя честно.

Вече не изглеждаше вероятно, а и тя не бе сигурна дали иска.

Седмица по-късно Анди попита баща си дали Мери не му е гадже.

— Ние сме просто приятели — обясни Кал, но Мери Елън вдигна вежда в знак на недоверие, макар да не каза нищо.

Не можеха да заблудят никого, освен себе си. Стив вече не споменаваше за работата, която не можеше да уреди. Дори не недоволстваше, че тя не се връща в Ню Йорк през уикендите. Това би я притеснило, ако се бе замислила над факта, но тя не му обърна внимание. Кал също не ѝ задаваше въпроси. Единственото, което искаше, бе да е с нея и смяташе, че ще стигнат до решение по-късно. Сякаш и той не бе готов да се обвърже. В известен смисъл създаването се положение бе приемливо и за двамата. Ако Мередит си бе направила труда да потърси някой път Стив къщи, щеше да установи, че той не спи у дома. Но тя предполагаше, че прекарва времето си в травматологичното отделение. И изпитваше облекчение, че не ѝ се налага да разговаря с него.

Харви Лукас се бе върнал на работа от две седмици, но Стив вече не говореше за напускане. Бе помолил Харви да обмисли назначаването на Ана на постоянно място. След като поработи с нея две седмици, Харви се съгласи, че тя е страхотна. Опитваха се за момента да я задържат, макар и по заместване.

Ала когато Мередит се върна от Сингапур, Стив ѝ се обади, че иска да я види. Беше мислил много напоследък и се притесняваше как ще се развие животът им в бъдеще.

Този път я предупреди, че ще отиде при нея. Не искаше да я изненадва. Отначало в гласа ѝ се усети колебание, но нямаше основание да му откаже. Не го бе виждала от месец и знаеше, че не може да го избягва вечно.

— Какво ще му кажеш? — попита Кал този път. — Ще му признаеш ли?

Донякъде искаше да го направи, донякъде — не.

— Какво мога да му кажа? — попита тя направо. — Че имам връзка? Че бракът ни се разпада? — Не знаеше как да постъпи, дори какво да мисли.

— Ти решаваш, Мери.

— Къде се намираме, Кал?

— Има ли значение?

— Възможно е да има — отговори тя.

— Ти трябва да вземеш решението си по този въпрос. Не искам да бъда отговорен за провалянето на вашия брак.

Това ѝ говореше много. Говореше ѝ, че той е почтен човек, но също, че е объркан точно колкото нея. Очевидно не му харесваше идеята тя да прекара уикенда със Стив, макар че не ѝ каза нищо по този повод. Не искаше да упражнява натиск и да прави ситуацията още по-трудна за нея.

Така че когато Мередит видя Стив, бе по-объркана от всякога. Този път обаче, когато ѝ каза, че иска да се любят, тя поиска първо да разговарят. Седнаха на дивана, а тя още нямаше представа как да му каже. Беше сигурна само в едно — че не иска да го нарани.

— Взех решение, Мередит — рече Стив и тя се подготви да посрещне думите му. Мислеше, че ще поиска развод, и нямаше да го

обвинява, нито да го спира. Но той я изненада. — Не мисля, че ни е останало много време — тихо произнесе той. — Ако продължим още няколко месеца да живеем по този начин, мисля, че между нас ще бъде свършено. Отчуждаваме се, Мери. — Гласът му прозвуча нежно. — Струва ми се, че и двамата го знаем.

Тя кимна, не го отричаше, питаше се дали той ще ѝ зададе въпрос, но той не го направи. Мина ѝ през ума, че може би знае. Не каза нищо, слушаше го безмълвно.

— Ще напусна болницата в Ню Йорк. Разговарях с управата на една болница тук, в града. Тя е малка, но уважавана, имат прилично спешно отделение. Не е кой знае какво, но предлагат почасова работа. Вършат рутинна дейност — фрактури, болки в корема, плачещи бебета с болки в ушите. Мога да изкарам така известно време, след като се налага. Ако чакам идеалната работа, между нас ще е свършено, когато я намеря. Затова, когато се върна, ще подам оставка и ще дойда тук.

Тя бе вцепенена от чутото, но знаеше, както и той, че ако искат да спасят брака си, Стив трябва да го направи.

— Кога ще дойдеш? — попита, без да изказва мнение.

Умът ѝ препускаше, докато чакаше отговора. Решението на Стив означаваше край на връзката ѝ с Кал, а тя не бе готова за това, въпреки че си даваше сметка, че трябва.

— След две седмици — отвърна той. — Харви се върна и ще назначат Ана на моето място.

Все още не бе казал нищо на Ана. Искаше първо да говори с Мередит, но му се стори, че Ана усети. През последния месец отношенията им се развиваха прекрасно и връзката ставаше опасна. Той искаше да оправи нещата, преди да я е наранил истински. Живееха заедно от четири седмици и разбираше, че ако не е готов да се обвърже с нея, в крайна сметка това ще се отрази зле и на нея, и на Фелиша. А той обичаше и двете прекалено много, за да им причини подобно нещо. Според нейните категории от женен мъж щеше да се превърне в негодник.

Мередит изглеждаше смаяна от току-що казаното.

— Две седмици? — Гласът ѝ заглъхна. Но си даваше сметка, че трябва да стане или сега, или никога. И двамата бяха наясно. По една и съща причина, макар никой от тях да не знаеше за връзката на другия.

— Няма смисъл да чакаме, Мери. В тази болница ще ме вземат. Харви ще се справи без мен. Мисля, че ако изобщо трябва да го направим, трябва да е сега. Докато дойда тук, ще станат шест месеца, откакто сме разделени. Ужасно дълго време. Прекалено дълго за мен.

— Знам — кимна тя. Ала можеше да мисли единствено за Кал и как ще му каже. И колко трудно ще ѝ е без него.

— Не ми изглеждаш много щастлива, Мери — тъжно отбеляза Стив.

И двамата бяха стигнали критичния момент в брака си и го разбираха. Но той искаше да опита, преди той окончателно да се е провалил, а Мередит не можеше да му откаже това последно усилие.

— Мисля, че все още можем да успеем.

— Бих искала — тихо отговори тя.

Не знаеше дали ще е способна, но бе длъжна да опита. Петнайсет години бяха много време, за да бъдат захвърлени с лека ръка, независимо колко влюбена бе в Кал. Питаше се дали няма да се наложи да напусне, когато му каже. Не можеше да предвиди реакцията му. И си даваше сметка, че трябва да му каже сега, преди Стив да е подал оставката си. Ако изгубеше работата си в „Дау тек“, нямаше смисъл Стив да се връща в Калифорния. Тя щеше да се прибере в Ню Йорк.

— Нека го направим, Мери — каза Стив и тя кимна.

Не можеше да измисли какво да каже. Чувствата ѝ я задавяха.

Прекараха спокойно вечерта, обсъждаха проблема и той видя колко е променена. Изглеждаше тъжна и той усещаше мъката и потиснатостта ѝ, без да разбира на какво се дължат те. Ана му бе казала, че според нея Мередит е обвързана с друг мъж, но Стив не го вярваше, смяташе, че е невероятно. И продължаваше да мисли така.

Не се любиха изобщо. Никой от тях не възприемаше вземането на това решение като празник, но все едно то бе важно. В събота Стив отиде до болницата в града и щом той излезе, тя се обади на Кал.

— Трябва да те видя — настоя тя, без да му дава обяснения.

Срещнаха се в къщата му десет минути по-късно.

— Какво става? — Видът му бе разстроен.

Тя бързо премина на въпроса:

— Стив ще се премести тук след две седмици. Ще започне работа в малка болница, в спешно отделение. Мисли, че ако не дойде

сега, между нас ще бъде свършено и е прав. Вече не се чувствам омъжена за него. Все едно съм твоя жена, Кал. Но не мисля, че ти го искаш. Не съм сигурна, че и аз го искам. Трябва да опитам за последен път. И ако не се получи, можем да поговорим по-късно за нас, ако все още искаш. Но сега му дължа този шанс. Трябва да разберем какво е останало помежду ни. Не мисля, че е много, но отношенията ни със Стив имат дълга история. А нашата датира от два месеца и сме изправени пред несигурно бъдеще. Винаги сме знаели, че в крайна сметка това ще се случи.

Той не каза и дума, докато Мередит говореше, но изглеждаше съсипан. Знаеше, че този момент ще настъпи, но не бе подготвен за него. Не оспори думите ѝ, не ѝ предложи да се оженият, нито ѝ каза, че я обича. Не искаше нито да я обърква, нито да я притиска. Остана с безизразно лице. Желаше я, но не знаеше какво да ѝ предложи. Обвързването бе важна стъпка, не можеше да се предприеме след страстна връзка от седем седмици. Би трябвало да изпита облекчение, че тя го кара да приеме решението ѝ. Но докато я слушаше, имаше чувството, че е дошъл краят на света. Всъщност, идваше краят на света, който споделяше с нея.

— Искам да ми кажеш — продължи Мередит, — какво ще стане с работата ми. Смяташ ли, че трябва да напусна? Не искам той да подаде оставка и да се премести, а после да се окаже, че съм уволнена. Ако прецениш, че е по-добре да се махна, ще напусна веднага и ще му кажа, че съм решила да се върна в Ню Йорк с него. Кал, какво искаш?

Опита се да се изрази колкото бе възможно по-деликатно. Работата ѝ бе най-малкият проблем в момента и не това тревожеше и двамата.

— Искам да останеш като мой финансов директор — отговори той незабавно, с глас, пресипнал от вълнение. — Не искам да те загубя.

Не желаше да загуби и връзката им, но знаеше, че няма право да го иска, а тя не му предлагаше да остане с него. Беше взела решението си. Бе му казала от самото начало, че няма да се откаже от брака си и колкото и да не му харесваше, Кал си даваше сметка, че трябва да приеме създаването се положение.

— Сигурен ли си, Кал? — попита го тя нежно. — Ще бъде трудно и за двамата ни. Няма да е лесно, ако искаш да продължи да работя за теб.

— Кога идва?

— На първи април, след две седмици.

— Все едно, исках да прекарам по-голямата част от месеца в Европа, да огледам новите продукти. Така ще имам възможност да се приспособя, а ти да разбереш какво искаш. Възможно е той да не издържи дълго тук. — Не искаше да го каже, но по тона му се усети, че храни надежда да стане така.

— Той е много упорит. Мисля, че ще успее да започне работа тук. — Онова, което тя не знаеше, е дали ще успеят да спасят брака си. — Звучи ужасно точно в този момент, но аз те обичам, Кал. Може би повече, отколкото съм обичала, когато и да било. Но трябва да разбере каква е реалността. Бракът ми или онова, което има между нас с теб, каквото и да е то. Не мисля, че някой от нас е наясно какво е.

Той не искаше да спори с нея, но докато я слушаше, на лицето му се изписа гняв. Калан Дау не обичаше да губи и всичко, което ѝ бе казал през последните два месеца, бе истина. Обичаше я. Ала знаеше също, че тя е омъжена и че не могат завинаги да избегнат реалността. А той не бе готов да ѝ предложи трайна връзка или брак.

— Ще замина за Европа, преди той да дойде. Не искам да напускаш „Дау тек“, Мередит. Моля те, искам да знаеш това.

— Благодаря ти — каза тя и стана.

В очите им имаше сълзи, но тя не го докосна, нито се притисна към него. Не откъсна поглед от него дълго време, после тръгна към вратата, но гласът му я спря.

— Кога си тръгва той?

— Утре сутринта — отговори, без да се обръща. Вече бе хванала бравата, усети, че сърцето ѝ подскочи при този въпрос. Искаше да бъде с него, но знаеше, че не може. Не и сега. Не и повече. Не и докато не разбере как ще се развият отношенията ѝ със Стив. Може би никога.

— Ще ти се обадя — обеща ѝ той и сърцето ѝ отново подскочи, въпреки всичко, което му бе казала. Искаше да си тръгне, докато още бяха в състояние да се разделят. Ако изобщо това бе възможно.

— Не мисля, че трябва — тихо се възпротиви тя.

Той не отговори и тя бавно затвори вратата зад себе си.

Стив я чакаше, изглеждаше напрегнат, но ѝ каза, че е уредил всичко в болницата в града. До края на деня правиха планове и разговаряха. Но така и не се любиха. Сякаш обсъждаха бизнес

планове, а не семейни отношения. В неделя сутринта той си замина. Трябваше да свърши доста работа в Ню Йорк. Мередит остана тъжна в апартамента. Трябваше да намери място в града, където двамата да живеят, а нямаше желание да го прави. Не искаше да предприема нищо. Не искаше да напуска Кал. Не искаше да живее със Стив. Не искаше нищо друго, освен онова, което бе имала през последните два месеца, но разбираше, че сега трябва да се откаже от него. Продължаваше да седи, да мисли за Кал, когато изведнъж в неделя следобед се позвъни на вратата.

Беше Кал, стоеше на прага и я гледаше, без да каже дума я притегли в прегръдките си и я целуна. Изглеждаше точно толкова зле, колкото и тя. Бе се опитал да я намрази за онова, което му бе казала, и възнамеряваше да се държи студено, но не успя. Желаше я до болка. Без дума, той я поведе към спалнята и тя го последва.

— Имаме две седмици, Мери — бяха единствените му думи.

Това бе фатален срок за тях, повече от съдба. Ала не бяха в състояние да спрат. Не и докато не се наложеше.

Прекараха следобеда в леглото, любиха се и споделяха, скоро нямаше да имат нищо. Оставаха им две седмици. После всичко щеше да свърши.

ГЛАВА 18

Когато Стив се върна в Ню Йорк, веднага се обади в болницата, за да разбере дали Ана е на работа този ден. Дежурната сестра провери графика и го уведоми, че е свободна до вторник. Той самият трябваше да застъпи в понеделник по обяд. Сутринта тръгна към апартамента ѝ да се види с нея. Фелиша бе на училище и той завари Ана сама, когато позвъни на вратата. Бе се обадил предварително, за да я предупреди, че идва, и тя изглежда много се зарадва, когато чу гласа му.

Но щом видя лицето му, разбра, че става нещо. Той изглеждаше по-сериозен от обичайното и бе притихнал, когато седна на дивана, докато тя му правеше кафе.

— Да попитам ли как беше? — попита тя тихо. — Или да смятам, че не е моя работа? — не беше сигурна какво се е случило там, но по очите му разбираше, че нещо се е променило. Не беше ѝ се обадил през целия уикенд. Знаеше, че той се е върнал в неделя вечерта, но не бе дошъл.

— Всичко е наред — отговори той, пое каната кафе от нея и я остави на масичката. — Не беше толкова лошо, колкото предишния път. Много разговаряхме.

— Приятелски или не? — попита тя.

Не сваляше очи от него, стараеше се да прочете по лицето му какво се е случило, но той бе непроницаем. Поддържаха връзка от четири седмици и въпреки че го познаваше добре, знаеше, че има случаи, когато той не допуска никого в душата си. Особено що се отнасяше до Мередит и до ситуацията в Калифорния. Тя не искаше да си пъха носа, но искаше да му помогне.

— Получи се разговор, струва ми се — отговори той, а после си пое дъх и се гмурна в дълбоките води. Знаеше, че ще му е трудно да ѝ каже, но нямаше смисъл да отлага. Най-малко от всичко, искаше да я наранява. — Ана. — Само от начина, по който произнесе името ѝ, косата ѝ настръхна. Тя разбра какво ще последва. — Местя се там.

— Не бих нарекла тази новина хубава — спокойно отговори тя. После замря за миг, за да запази самообладание.

— Искам да кажа, сега. Скоро. След две седмици. Ще подам оставка.

— Намери ли си работа? — Усещаше как самообладанието ѝ се разпуква, буквално се вцепени. На лицето ѝ се изписа изражение на преследвано животно.

— Повече или по-малко. Открих място в спешно отделение. Не е нищо особено. Но засега ще свърши работа. Ти означаваш много за мен. — Той внимателно подбираще думите си, все едно бяха диаманти, но знаеше, че каквото и да каже, ще я нарани.

Ето защо искаше да приключи връзката им сега, вместо да го остави за по-късно. Разбираше, че се влюбва и точно затова реши да притисне Мередит да се съгласи да се пренесе при нея. Знаеше, че ако се забави, ще причини на Ана огромна мъка. Искаше да прекъсне връзката им, преди да я е наранил твърде силно, за да може да се възстанови.

— Трябва да го направя сега — продължи той. — Ако чакам още, ще стане още по-лошо. Не искам да съсипвам живота ти повече, отколкото го направих през последните четири седмици. Ние живяхме в свят на мечти. Мечтите на любовта. Искам да бъда тук с теб, да работя с теб, да спя с теб през нощта, да играя с Фелиша. Но не мога. Женен съм за Мередит, имаме петнайсет години зад себе си. Независимо колко отвратителна е ситуацията, трябва да си тръгна оттук и да се опитам да спася брака си.

— Тя иска ли го? — попита Ана.

Стоеше със скръстени ръце, някак прегърбена, сякаш стомахът я болеше или сърцето, и Стив се ненавиждаше за мъката, която ѝ причиняваше.

— Съгласи се. Мисля, че като мен е наясно — ако чакаме още, всичко ще свърши. Това е последният момент за нас. Или трябва да го направим сега, или да се откажем. Не искам да се обвързваш с мен. Трябва да приемеш, че ще остана там. Прости ми, ако можеш — каза го нежно, но твърдо и за миг ѝ се стори, че думите му ще я убият.

— Не е толкова лесно — изрече задавено, очите ѝ се напълниха със сълзи. — Да те забрави човек е трудна задача. Понякога си негодник, но аз те обичам.

— Просто приеми, че съм негодник.

— Няма да е трудно — отвърна тя, искаше да прояви смелост, но той виждаше, че я убива. А за Фелиша дори не искаше да мисли. Обичаше и нея, тя бе малкото момиченце, което той никога не бе имал. Смяташе, че заслужаваше много повече, отколкото Ана можеше да ѝ даде. Нуждаеше се от баща. Но той не можеше да изпълни тази роля, тъй като вече бе поел ролята на съпруг на Мери.

— Не знам какво да кажа. — Усещаше, че се задушава. — Обичам те. Искам да бъда с теб. Ако бях свободен и ти бе достатъчно глупава да ме приемеш, щях да се ожения за теб. Но не мога да ти го предложа. Мамя и себе си, и теб, като стоя тук. Но съм отговорен за Мери.

— Тя е щастлива жена — дрезгаво изрече Ана. А после допълни: — Ами ако не се получи? Ще се върнеш ли?

— Не — твърдо каза той и думите му прозвучаха сурово, дори за самия него. Не искаше да ѝ дава никаква надежда. Нямахше да бъде честно. Защото с малко късмет щеше да остане с Мери. А ако не се получи, Бог знае какво щеше да предприеме.

— В случай, че нищо не стане, ще направя нещо различно. Може би, както ти предложи, ще изкарам някоя година като шеф на клиника в слабо развита страна.

— Вие богатите момчета сте късметлии — с горчивина отбеляза тя. — Правите каквото искате, не ви се налага да сте загрижени, че трябва да храните някого, да плащате сметки или да поддържате децата си. Вие просто ставате, вземате си багажа и отивате, където ви видят очите.

— Не съм богато момче — възрази той. — Жена ми е богата. Много е различно. И каквото има, си е нейно. Не искам нищо от нея, освен деца, някой ден. Крада от теб, Ана, правя го от месец. Крада шанса ти да срещнеш подходящия мъж, някой, който може да се ожени за теб и да се грижи за Фелиша, да имаш още деца. Сега ти връщам живота и свободата.

— Колко благородно — тъжно отбеляза тя. — Имам ли право на глас? — попита след кратко мълчание, постепенно започваше да му се ядосва. От къде на къде той вземаше всички решения, особено това, което я засягаше най-много? Обичаше го повече, отколкото бе обичала някога. Наистина знаеше правилата от самото начало. Но просто не бе

очаквала да се влюби в него до такава степен и толкова бързо. Затова сега ѝ беше по-трудно да го пусне.

— Ти нямаш шанс с мен — категоричен бе Стив. — Можеш да ме мразиш, ако искаш, може никога повече да не ми проговориш. Но не можеш да повлияеш на решението ми да замина.

— Не бих си и представяла — откровено отвърна тя. — Нито бих искала. Винаги си бил свободен да направиш каквото искаш, същото важи и за мен. От самото начало знаех каква е уговорката. Просто не мислех, че ще заминеш толкова скоро. Предположих, че ще ти трябват месеци, за да си намериш работа, може би дори повече. Не си давах сметка, че можеш да решиш да тръгнеш, без да имаш работа или да приемеш такава, която е под квалификацията ти.

Това я накара да осъзнае колко силно иска той да спаси брака си, а Ана не смяташе, че си струва. По-важното обаче бе, че Стив държеше на това.

— Искаш ли да ми кажеш още нещо? — попита тя и се изправи.

— Не. Само, че те обичам, Ана. Искам за теб всичко най-хубаво. Искам да си щастлива без мен.

— Знам. Винаги съм го знаела. Никога не съм искала нищо от теб, освен да ми дадеш малко време. Ти бе като топло одеяло през зимата.

— А ти си много повече за мен. Искам да го знаеш. Наистина те обичам.

— И какво от това? Все пак заминаваш. — При тези думи очите ѝ плувнаха в сълзи. — Бащата на Фелиша също ме обичаше, но нямаше смелост да се изправи срещу родителите си. Може би ти нямаш куража да си признаеш, че с брака ти е свършено.

— Все още не знам. Затова отивам там. И ако е така, ще трябва да го приема.

Тя кимна и бавно тръгна към вратата, после я отвори. Стив искаше отново да я вземе в прегръдките си, да я целуне, да я люби, но я обичаше прекалено много, за да ѝ причини това, затова с нежелание тръгна, без да откъсва поглед от нея, сякаш искаше да я запечата завинаги в паметта си. Щеше да е трудно да работи с нея през следващите две седмици, но поне можеше да я вижда.

Прекрачи прага, тя все още стоеше там, погледна го за последно и без да му каже дума, затвори вратата. Той остана отвън за момент,

питаше се дали няма отново да отвори, чуваше я как плаче тихо от другата страна, но не почука, нито позвъни, не каза нищо, просто остана неподвижен. Ана не се появи повече и след няколко минути той тръгна бавно надолу по стълбите, обсебен от мисълта какво бяха означавали тези четири седмици за него. Тук бе домът му, пристанището, убежището му. А сега я захвърляше и се запътваше към несигурен живот в Калифорния.

От дома на Ана отиде в болницата и прекара един час с Харви Лукас, съобщи му, че напуска. Харви бе разочарован, но прояви разбиране.

— А, между другото, какво си направил на Ана Гонсалес? — попита в края на разговора им.

— Нищо. Защо? — Стив се чувстваше неловко, когато отговори, и се чудеше дали Харви не е разбрал за тяхната връзка. Досега бяха убедени, че никой не знае за това и смятаха, че така е по-добре.

— Тя се обади малко преди да дойдеш тук. Каза, че си се държал зле с нея напоследък, че имате различие в мненията и не иска повече да работи в една смяна с теб. Помоли ме да променя графика и да ви държа надалеч един от друг. Имам чувството, че дори не иска да те вижда.

На Стив се стори, че някой го удря здравата в корема. Бе разчитал, че докато замине, поне ще я вижда всеки ден и ще работи с нея. Тя обаче бе права. Искаше категорично скъсване и той трябваше да го приеме, след мъката, която ѝ бе причинил. Не можеше да си представи какво ще каже тя на Фелиша и как ще реагира детето, може би щеше да си помисли, че всички мъже напускаха нея и майка и. Беше ужасно, че и той ги напускаше и се чувстваше зле заради това.

— Предполагам, че по принцип се държа грубо — каза на Харви. — Имахме няколко тежки дни и нощи, без да спим и си изпуснах нервите. Спорихме за някаква диагноза. Тя, разбира се, бе права и после ѝ се извиних. Но Ана е труден характер. Предполагам, че не ми е простила. Много добър лекар е, Харви. Ще ти е приятно да работиш с нея.

— Вече го знам. Съжалявам, че те губя, Стив. И, разбира се, малко ти се сърдя, че провали намеренията ми да се оттегля и да се занимавам с изследователска работа. Сега вече кой знае кога ще мога да напусна. Ще ни трябват поне две години, за да се заместим.

— Това не е вярно, но съм поласкан. Съжалявам за изследователския ти проект.

— И аз. Ако не се получи в Калифорния, върни се. Ще те взема веднага и непосредствено след това ще напусна. Вече ми е писнало тук.

— Харесва ти и ти го знаеш — възпротиви се Стив, а после отбеляза тъжно: — И на мен ще ми липсва.

— Едва ли, освен ако не се отегчиш до смърт да слагаш лед върху синини. Това износва много бързо. Но все ще намериш нещо. Дръж ме в течение.

— Обещавам. — А после с най-равнодушния тон, на който бе способен, продължи: — Грижи се добре за Ана. Знам, че ще се държиш с нея по-добре, отколкото аз. — Докато казваше това, му се плачеше.

— И някое чудовище би било по-любезно с нея от теб, когато си на работа четири поредни дни и не си спал от три. Господи, когато се държиш така, дори те мразя.

Разсмяха се и се отправиха заедно в операционната. Стив се запита дали ще види Ана отново някога. Не му се вярваше. Така и стана — повече не я видя.

През следващите две седмици работи в болницата в различен от нейния график, вземаше повече почивки от обичайното, за да организира пътуването си, да опакова багажа и да предложи за продажба апартамента. Агентът по недвижими имоти намери купувач в края на първата седмица, но на по-ниска цена, отколкото искаха за него. Двамата с Мередит обсъдиха въпроса. Накрая тя реши, че е по-добре да го продадат, отколкото да го държат празен и да се опитват да го дават под наем. Преди Стив да замине за Калифорния, бе подписан предварителен договор. Той бе опаковал целия им багаж и го бе изпратил в Пало Алто. Последните три дни прекара в хотел, а преди да напусне болницата, сестрите организираха тържество в негова чест. Ана я нямаше. Когато Стив се сбогува с всички, повечето от сестрите се разплакаха. Никой не можеше да си представи травматологичното отделение без него.

В деня, в който напусна Ню Йорк, валеше. Той носеше медицинската си чанта и един малък куфар. Бе изпратил останалото с багажа. Качи се на самолета и си даде сметка, че е Денят на лъжата, първи април. Мислеше за срещата с Мери. През последните две седмици Ана му бе липсвала ужасно, но знаеше, че е постъпил правилно, заради нея, а също и заради самия себе си. Ако бе останал и бе продължил връзката им, накрая и за двамата би било по-тежко. Тя имаше право на много повече, отколкото той можеше да ѝ даде. Стив се надяваше тя да намери страхотен мъж, който да не е женен и да не е негодник. Заслужаваше най-доброто, помисли си той, докато самолетът направи завой над града и се насочи на запад, а Ню Йорк постепенно се изгубваше под него.

ГЛАВА 19

Мередит и Кал прекарваха заедно всеки миг, когато бе възможно. Бяха подложени на огромно напрежение, повече от всякога, и прекараха последния си уикенд в малък хотел в Кармел Вали. Останаха цели два дни в леглото, с прекъсване от дълги разходки, когато си държаха ръцете и се целуваха, стояха будни с часове, разговаряха нощем, след като се бяха любили, но не споменаваха и дума за бъдещето. За тях бъдеще нямаше. Имаха само тези последни мигове.

А в деня, когато Стив трябваше да пристигне, Кал заминаваше за Лондон. Вечерта, преди да тръгне, двамата останаха в апартамента ѝ до среднощ. Дори това жилище — свидетел на любовта им, щяха да изгубят скоро. Тя бе наела апартамент в Сан Франциско, където да се настанят със Стив, и щеше да пътува Пало Алто и обратно.

— Бих искал да кажа, че се надявам всичко със Стив да се подреди — каза ѝ той на раздяла, — но ще те излъжа. Не искам да се подреди, Мери. Искам да се върнеш при мен. Обади ми се в Европа и ми кажи какво става.

Най-ужасното беше, че тя вече не можеше да си представи живота си без него. Непрестанно изпитваше натрапчивото и объркващо чувство, че двамата с Кал са женени и тя ще му изневери със Стивън. Но отношенията с Кал бяха фантазия, илюзия, бягство от действителността. Обичаха се лудо, но помежду им нямаше реално обвързване. Нейната връзка бе със Стив и Кал го знаеше. Но макар да твърдеше, че го разбира, той ѝ се сърдеше, че е допуснала Стив да дойде тук и се е съгласила с настояванията му да спасят брака си, а на себе си се ядосваше, че не се е обвързал досега с нея. И двамата знаеха, че сега е твърде късно. Тя трябваше да провери отношенията си със Стивън.

— Не мога да захвърля петнайсет години, без да му дам последен шанс, Кал. Не мога да го направя — той знаеше, че е права, но в известен смисъл я мразеше, че е толкова честна със съпруга си.

Същевременно почтеността ѝ бе едно от нещата, заради които я обичаше.

— Няма да се получи и ти самата си наясно — с горчивина я убеждаваше Кал. — С брака ви е свършено, Мери. Погледни истината в очите. — И двамата не можеха да приемат факта, че тя се връща при Стив и поне за момента връзката ѝ с Кал приключва. Не искаше дори да мисли за това. А Кал бе обезумял. Освен всичко друго, той не смяташе, че Стив е подходящ за нея. — Вие двамата нямате нищо общо.

— Имаме достатъчно общо помежду си, щом сме били женени в продължение на петнайсет години — възпротиви се тя, но явно не бе убедена в думите си.

— Останали сте заедно по инерция и ти го знаеш. От години вървите по различни пътища в кариерата си. Сигурен съм, че той изобщо не разбира какво правиш, нито се интересува, нито знае колко си добра. Губиш си времето с него. — Кал бе бесен и се чувстваше отхвърлен. — Погрижи се за себе си, Мери — тъжно ѝ каза той и я целуна за последен път, преди да си тръгне.

Тя плака в продължение на часове, а когато Стив пристигна на следващия ден, Меридит беше все още много разстроена и изглеждаше като болна. Беше смъртно бледа и очите ѝ бяха подути.

— Болна ли си? — попита я Стив, разтревожен за нея.

— Настинка, алергия или нещо подобно.

— Изглеждаш ужасно, скъпа.

Даде ѝ таблетки, но тя не ги изпи. А след два часа той бе разхвърлял цялото жилище, дрехите му бяха разпръснати навсякъде по пода в спалнята, бръснарските му принадлежности — в банята, а той приготвяше вечеря в кухнята.

В пристигането му нямаше нищо празнично и той бе разочарован, когато разбра, че е наела за тях апартамент в града. Би предпочел да е купила или поне наела къща. А вечерта, след като пристигна, отново повдигна въпроса за децата. Това бе част от неговия план за възстановяване на брака. Смяташе, че така връзката помежду им би укрепнала.

— Сега не е време да мислим за това — сопна му се тя, а наум се питаше къде е Кал по това време. По нейни изчисления той току-що бе пристигнал в Лондон. Бяха си обещали да не си звънят и тя се

опитваше да сдържи обещанието, поне за момента. Стив не бе изкарал у дома и една нощ.

— Това е идеалният момент за бебе — настоя Стив. — Ти си доволна от работата си, а аз няма да съм толкова зает известно време. Ако не се чувстваш много добре през първите месеци, аз ще съм край теб. А ако остана в спешното отделение, дори мога да се грижа за бебето.

— Не искам бебе. Изобщо. Не го ли разбираш? — недоволно отвърна тя. Още не бе сигурна дали иска него самия, да не говорим за бебе. — Едно дете ще съсипе живота ми, ще усложни всичко. Не искам да се чувствам зле няколко месеца. Просто не го искам.

— Кога го реши? Имам предвид, че изобщо не искаш дете.

— Не знам. — Тя имаше уморен вид. Нервите ѝ бяха опънати до крайност. Щяха да се преместват, той беше у дома, връзката с Кал бе приключила. Последното нещо, което тя искаше да прибави към нещастията си, бе бебе. — Не мисля, че някога съм искала. Ти просто не искаш да ме чуеш.

— Много приятна новина. Кога се местим? — смени темата той.

— Следващия уикенд — отговори тя и скочи внезапно, защото телефонът иззвъня. Някакво хлапе се опитваше да им продаде вестник, за който вече бяха абонирани.

— Вещите ни ще пристигнат от Ню Йорк след две седмици.

Той започваше работа в спешното отделение другия понеделник. Мередит имаше чувството, че около нея цари пълен хаос.

С облекчение отиде на работа, поне за момента не се налагаше да пътува. Цялата седмица получаваше факсове от Кал за потенциални клиенти и изследователски лаборатории, които бе посетил в Европа. Всичките факсове обаче бяха служебни, част от списъка за дистрибуция. Нито веднъж не ѝ се обади.

В края на седмицата тя бе съсипана и изглеждаше зле. Бе загубила обичайния си изискан вид, нервите ѝ бяха разбити и имаше чувството, че бъркотията, която създаваше Стив, непрекъснато превръщаше апартамента ѝ в блато. Сякаш живееше в студентско общежитие, непрекъснато прибираше чорапи, ризи и панталони, пръснати из дневната, а представата му за елегантни обувки се оказа нов чифт маратонки „Найк“. Изведнъж всичко това започна да придобива значение за нея. Наум непрекъснато го сравняваше с Кал,

който изглеждаше изискано и безупречно облечен, идеално изгладен от момента, в който ставаше сутринта до късно вечерта. Всичко, което той правеше и докосваше, бе спретнато като самата нея.

Съвсем естествено преместването им в края на седмицата беше истински кошмар. Новото легло, което бе поръчала, не пристигна. А преносвачите изпуснаха половината чинии, които бе купила в „Гъмпс“, и ги счупиха. Нямаше къде да спят, нито на какво да седнат, нямаха и достатъчно ядене.

— Хайде, скъпа, не го приемай толкова тежко. Ще се оправим, докато дойдат нещата ни от Ню Йорк. Ще се храним в хартиени чинии и ще купя сгъваемо легло.

Не така искаше да започне живота си, преди да започне да пътува до Пало Алто и обратно. Вече бе потисната от перспективата да прекарва час и половина в натоварения трафик, докато се добере дотам. А в неделя вечерта, докато седяха на пода и ядяха пица с ръце, тя установи, че ѝ липсват децата на Кал. Ала не каза нищо на Стив. Нямаше начин да му обясни какво чувства.

Напрежението се засили, когато той постъпи на новата си работа. Както се оказа, го бяха подвели. Той бе човекът с най-ниското положение в спешното отделение. Дори сестрите имаха повече отговорности от него. Единственото, което правеше през първите две седмици, бе да прехвърля документи. Беше му много по-неприятно, отколкото казваше, а когато тя се прибираще вкъщи вечер, изтощена от работа и пътуване, той седеше пред телевизора, който бяха купили, с празен стек от шест бири. Беше толкова потиснат, че дори не приготвеше вечеря. Караха на китайска и мексиканска храна и пици.

— Това е отвратително — каза най-сетне една вечер Мередит, след като той бе имал изключително лош ден на работа, защото не бе правил нищо друго, освен да бави едно четиригодишно дете, чиято майка раждаше в този момент. — Ти мразиш работата си. Аз мразя да пътувам насам-натам.

— И започваме да се мразим един друг — завърши той вместо нея.

— Не съм го казала.

— Не, но е изписано на лицето ти. Отегчена си, когато се прибиращ вечер вкъщи и си го изкарваш на мен. Какво става?

Ала тя не можеше да му признае. Истината бе, че Кал ѝ липсваше, а приспособяването към живота със Стив бе по-трудно, отколкото си бе представяла. Бе живяла пет месеца и половина сама, от които два и половина — с Кал, и нещо у нея се бе променило. Не се чувстваше същия човек, както когато живееха в Ню Йорк заедно. Сега всичко у Стив я дразнеше.

— Просто не искам да живея като на бивак и да спя на пода — каза тя, — нито пък да пътувам до Пало Алто всяка сутрин.

— А аз мразя и работата си, и този апартамент — допълни той. — Въпросът е, какво правим един за друг? Харесвах много неща у теб, Мери. Ума ти, външния ти вид, търпението ти, чувството ти за хумор. Ти си толкова потисната напоследък, че просто пускаш отрова.

Беше напълно вярно и тя се почувства виновна.

— Съжалявам, Стив. Ще стане по-добре, обещавам.

Проблемът обаче беше, че не се получаваше. А когато Кал се върна от Европа след четири седмици, отношенията с него се влошиха още повече. Той се отнасяше към нея като към враг или непознат човек. Все едно през последните четири седмици бе ѝ затворил вратата завинаги. Бе се надявала да бъдат приятели, такива, каквито бяха в началото. Но си даде сметка, че между тях се бяха случили твърде много неща. Твърде много любов, надежда, загуби и разочарование. Кал очевидно ѝ бе ядосан заради края на връзката им. И разочарованието се бе превърнало в ярост. През четирите седмици, които бе прекарал в Европа, бе обезумял от случилото се. Изпитваше известно облекчение, когато всеки ден си го изкарваше по малко на нея. Като че ли се наслаждаваше да я измъчва. Постоянно я дразнеше, искаше ѝ доклади и проекти по десет пъти на ден, оспорваше всичките ѝ изводи и мнения. На една от срещите на управителния съвет почти се изпокараха, което не се бе случвало никога преди, и по-късно тя го нахока, а това я накара да се почувства като опърничава жена.

— Не давам и пет пари, дори да не си съгласен с мен, Кал. Можехме да го обсъдим насаме, не беше необходимо да ме унижаваш публично.

— Приемаш го много навътре, Мередит — грубо се сопна той и напусна като вихър кабинета ѝ.

Но непрестанното му лошо настроение и заяждането ставаха очевидни за всички. Техните колеги не разбираха причините, но все

пак се питаха дали той няма да я уволни. Същия въпрос си задаваше и тя. Изглежда бе решил да си отмъсти. Но самият той се разкъсваше от самообвинения, тъй като не бе я помолил да се омъжи за него по-рано. Наистина тогава бе твърде уплашен, за да се обвърже, и твърде влюбен, за да позволи връзката да му се изплъзне. Съмняваше се, че чувствата ѝ са се променили заради лоялността ѝ към Стив, но се питаше дали би се чувствал по-добре, ако бе така. А повече от всичко друго той мразеше да губи.

— Май си в страхотно настроение — отбеляза Стив саркастично, когато тя се прибра у дома същата вечер. Бе необходима само една капка, за да прелее чашата, и това стана, щом тя остави куфарчето си.

— Истината е, че не съм — злобно отвърна тя. — Имах отвратителен ден. Мразя живота си. Усещам, че губя контрол. Как мина твоят ден?

— По-добре. Но не кой знае колко. Днес лекувах хемороиди, вадих дъвка от ухото на едно дете и поставих шина на счупен пръст. Предполагам, че мога да получа Нобелова награда за това. — Той беше на петата си бира, пристигането на мебелите се отлагаше заради наводненията в Оклахома.

— Защо не се преместим на хотел, докато дойдат? — предложи тя, когато Стив я уведоми за забавянето.

— Защото това ще ни превърне глезльовци. Защо да не можем да спим на пода няколко седмици? Знаеш ли, хората са живели и преди да се появят леглата и диваните.

— Изморена съм от този бивак тук. — Тя просто нямаше сили за това. Нито с него, нито с когото и да било друг. Бе ядосана на Кал заради държанието му към нея. Бе приел поведението на обидено дете и тровеше всекидневието ѝ в офиса. В момента нищо в живота ѝ не вървеше гладко.

— Писна ми от недоволството ти — процеди през зъби Стив, а тя го изгледа с пълно отвращение.

— Съжалявам. Просто не мога да направя нищо повече в момента. Опитвам се, но ми е трудно. Това проклето пътуване в двете посоки ме убива. Защо не потърсим къща в Пало Алто?

— Защото не може целият проклет свят да се върти около теб, Мередит. Ако някога получа прилична работа тук, трябва да съм близо

до болницата. Не мога да пътувам един час в задръстване, за да стигна до пациентите си.

— Бих казала, че дете с дъвка в ухото може да почака ден-два, докато стигнеш там.

Тази остра забележка бе съвършено необичайна за нея и след няколко минути Стив излезе ядосан от апартамента, а когато се върна, бе пиян, бепил нещо повече от бира — три текили и едно бренди. Но тя не му каза и дума. Лежеше на съгваемото легло, което той бе купил, и се преструваше, че спи. Но от излизането му, тя не бе престанала да плаче.

Не така искаше да живее. Приятелството се бе изпарило, липсваше съчувствие, както и другарство. Вече почти не се любеха, а когато това се случваше, все едно го правеха с непознат. И двамата бяха живели много по-пълноценно напоследък, но никой от тях не намираще сили да изрече истината. Просто оставаха да лежат самотни и нещастни, а стените помежду им ставаха все по-високи. Единственото по-лошо нещо от април бе май. Въпреки хубавото време изглежда над живота им бяха надвиснали буреносни облаци. През по-голямата част от времето те се избягваха.

А когато мебелите им най-сетне пристигнаха, те не донесоха желанието уют. Наподобяваха реликва от изгубен свят и сякаш никой от тях не пасваше на апартамента. А според мнението на Мереди жилището изглеждаше угнетяващо.

В края на май бяха готови да се убият един друг и тя вече обмисляше да напусне работа. Ставаше все по-невъзможно да работи с Калан.

— Какво искаш от мен? — попита я една вечер Стив. — Дойдох тук да спася брака ни. Приех работа, която ненавиждам, защото исках да бъда с теб. Отказах се от всичко, което обичах в Ню Йорк. А ти се държиш отворително от деня, в който дойдох. Защо ме мразиш толкова много, Мери?

Трагедията бе, че го мразеше най-много, защото той не бе Калан. А истината бе, че не го мразеше всъщност. Просто вече не го обичаше и не можеше да понесе, че трябва да се изправи пред тази истина. Бе ядосана на всички, главно на себе си заради случилото се. Но времето ги бе отнесло като бурна река и предишното разбиращанство вече не

можеше да се открие. Когато се огледаше край себе си, виждаше единствено развалините на брака си.

— Не те мразя, Стив — рече тя тихо. — Просто съм нещастна.

— И аз — призна той тъжно.

На следващия ден я чакаше, когато тя се върна след работа. Както в старото време ѝ бе приготвил вечеря. А когато ѝ сипа чаша вино с яденето, сподели с нея решението си.

— Заминавам, Мери.

Гласът му бе нежен, заприлича ѝ на мъжа, когото помнеше. През последните два месеца бе съвсем различен. Държак се като първобитни хора един с друг. Между тях се бяха появили прекалено много резервираност и разочарование.

— За къде?

Тя изглеждаше объркана. Но той вече бе наясно. Най-сетне бе взел решение, то не го правеше щастлив, но сега се чувстваше по-добре.

— Връщам се в Ню Йорк.

— Кога?

— Утре.

— Утре? Защо?

Мередит бе поразена.

— Защото всичко свърши. И двамата го знаем, но никой от нас няма куража да направи първата стъпка. Бракът ни не е полезен за никого от нас. Не знам какво ще правиш с работата си. Това засяга теб, ако там не върви. Но аз не мога да остана повече тук. Не можем да продължаваме също така да сме женени.

— Сериозно ли говориш? — Тя бе вцепенена. Бе го използвала като боксьорска круша, но никога не ѝ бе минавало през ум, че той може да я напусне.

— Напълно сериозен съм.

— Ами работата ти?

— Подадох оставка тази сутрин. Ще бъда по-полезен да навивам бинтове за Червения кръст. Повярвай ми, няма да им липсвам.

— Ще се върнеш ли в травматологичното отделение?

— Не мисля. Обадох се днес на някои хора в Ню Йорк. Искам известно време да поработя като доброволец, най-вероятно в слаборазвити страни или някъде в някой по-изостанал район у нас,

например в Апалачите. Още не знам. Ще поговоря с тях, когато се върна, и ще разбера дали могат да ме използват.

— Ти мразиш да вършиш подобна работа — припомни му тя и той ѝ се усмихна тъжно. Бе толкова красива, но вече не бе негова. Стив я бе изгубил, когато тя си тръгна от Ню Йорк, но тогава не бе го разбрал. Знаеше го обаче сега. И най-сетне искаше да се изправи пред истината. Длъжен бе.

— Мисля, че пораснах — изрече той спокойно. — Струва ми се, че за известно време ще бъда готов да върша тази работа, имам чувството, че трябва да върна нещо на човешката раса, няма цял живот да кърпя потрошени тела.

— Ами ние?

— Не мисля, че понятието „ние“ съществува вече. Дори съм сигурен в това. Ето защо си тръгвам.

— Не искам да си тръгваш. — Сълзите потекоха по бузите ѝ, тя протегна ръце към него, обзета от паника.

Той бе единственото, което имаше на този свят, нямаше семейство, нито приятели тук. Вече и Кал не ѝ принадлежеше. Нямаше никого. Само Стив, а той ѝ казваше, че всичко е свършило. Чувството бе ужасяващо.

— Не мога да остана тук, Мери. Не е хубаво за никого от нас.

— Искаш ли да напусна и да дойда с теб? — попита тя, но Стив поклати глава в знак на отрицание.

— Не, не искам. Ти имаш свой живот тук. Аз — не. Винаги можеш да разчиташ на мен. Където и да съм, ако имаш нужда от мен, ще дойда. Недей да забравяш изминалите петнайсет години, Мери. Но аз не мога да издържам повече. Край. — Тонът му бе на спокоен човек, получил облекчение, и бе сигурен, че когато тя се приспособи, ще изпита същото облекчение. — Съжалявам, мила — нежно изрече накрая.

— Не ме напускай — прошепна Меридит.

— Не ми казвай това. — Той заобиколи масата и я прегърна, но нищо от действията, думите или предложенията ѝ не можеше да го разколебае.

— Кога тръгваш? — попита го.

— Утре сутринта.

— Ами нашите инвестиции, дела ти от парите за апартамента? Не можеш просто да изчезнеш. Трябва да обмислим всичко това. Обади ли се на адвокат?

Не можеше да повярва на ушите си.

— Не, не съм се обаждал на адвокат. Можеш да го направиш, когато решиш. И не искам да обмислям нищо — нито за инвестициите ни, нито за апартамента ни. Тези пари са спечелени от теб, не от мен. Те са твои. Не искам нищо, Мери. Исках теб. Но това е минало.

— Не мога да повярвам. — Тя бе стресната от решението му. — Наистина ли го искаш?

— Да. Трябваше да го направим преди месеци, когато ти си намираще извинения да не дойдеш в Ню Йорк. Не исках да си дам сметка за случващото се, не мисля, че и ти си си давала.

Той не я попита имала ли е връзка, въпреки че започваше да подозира нещо подобно. Но сега явно бе приключила. Тя изглеждаше самотна и нещастна като него. Не ѝ разказа за Ана. Това вече не бе важно и не искаше да я наранява. За него бракът им бе свършил и Ана принадлежеше на миналото, освен това връзката им не бе повлияла на брака му. Дори го бе вдъхновила да се опита да го спаси. Но вече знаеше, че не може да се направи нищо. Изпитваше облекчение, че най-сетне го бе разбрал със сигурност.

Мередит остана в прегръдките му и плака много тази нощ, а на следващата сутрин се обади в работата, че е болна. Остана с него до заминаването му, моментът, когато той излезе от апартамента, бе потресаващ. Не можеше да спре риданията си и той я притисна продължително, после каза, че трябва да тръгва. Не искаше да изпусне полета си, долу го чакаше такси, което да го отведе до летището.

— Обичам те, Стив — плачеше тя. — Съжалявам. — Тя почти не бе на себе си.

— И аз.

Целуна я за последен път, взе чантата си и забърза надолу по стълбите. А преди да се качи в колата, ѝ помахаша, когато я видя на прозореца, после се изгуби и тя остана загледана навън с невярващи очи. Петнайсет години от живота ѝ бяха приключили. Вече нямаше никого. Нито Стив. Нито Кал. Никого. Можеше да разчита единствено на себе си. Стив се бе запътил към нов живот. Тя продължи да стои до прозореца, изпълнена с чувството за огромна празнота.

ГЛАВА 20

Мередит не отиде на работа два дни, а когато се върна, бе необичайно притихнала и спокойна. Кал, както винаги, оспорваше всяка нейна дума, но тя не му опонираше, не му съобщи и какво ѝ се случило. Личният ѝ живот вече не бе негов проблем. Нямаше за какво да говорят, освен по делови въпроси.

Когато шокът от заминаването на Стив поотмина, тя започна да осъзнава, че е бил прав. От седем месеца разнасяха едно мъртво тяло, което вече трябваше да бъде погребано.

Щом се успокои, се почувства способна да се оправя с бизнеса. Стив се обади от Ню Йорк, за да се увери, че тя е добре, уведоми я, че е отседнал при приятели и ѝ остави телефонния си номер. Но макар и вечер да се чувстваше самотна, тя не му позвъни. Той имаше право на нов живот.

Намислила бе да напусне „Дау тек“ и да се върне в Ню Йорк. Но бе решила да изчака месец и да види дали отношенията им с Калан няма да се пооправят. Все още ѝ бе ядосан, но сега тя се държеше с него по-твърдо. Уважението, което някога бяха изпитвали един към друг, изглежда се завръщаше, дори може би и приятелството.

Три седмици, след като Стив си бе заминал, той я помоли да му помогне при придружаването на някакви анализатори от Лондон. На нея не ѝ се излизаше, но когато каза, че ще ги води на вечеря в града, за нея не бе проблем да се присъедини към тях. Каза ѝ, че е направил резервация във „Флор дьо Лис“ и ще я вземе на път. Тя се възпротиви, предпочиташе да се срещнат там, но той бе настоятелен.

Вечерята мина много добре и Калан се поотпусна. Тя бе облякла нова рокля и бе подстригала косата си сутринта, най-сетне се връщаше в старата си форма — не жената, която бе влюбена в Кал, а личността, която бе, преди да го срещне. Той сякаш го почувства. По време на вечерята се държеше почтително, дори вежливо. След вечеря я откара до апартамента ѝ.

— Как е Стив? — поинтересува се учтиво, когато спря пред сградата. — Харесва ли новата си работа?

— Много — отвърна тя и му благодаря за вечерята. — Как са децата? — попита го на свой ред и той ѝ отвърна, че след няколко дни заминават, за да прекарат един месец с майка си. Бе краят на юни и училището бе свършило. Тя не си призна колко ѝ липсват, нито попита дали я споменават. Децата му вече не ѝ влизаха в работата, както и нейният живот не му принадлежеше. Оттук нататък бяха работодател и служител.

— Приятно ли ти е да живееш в града? — зададе той въпрос, когато тя се готвеше да слезе от колата.

— Всекидневното пътуване е малко неприятно, но харесвам апартамента.

Това също бе лъжа. Но той нямаше право на истината. Налагаше ѝ се да свикне с много нови неща. Да бъде сама. Да бъде разведена. Бе се обадила на адвокат и бе започнала процедурата по развода. Всичко бе много просто, Стив не искаше нищо от нея. Беше си тръгнал с празни ръце и предпочиташе да бъде така.

— Бих искал някой път да видя как си се устроила — рече той, докато я изпращаше до входната врата на сградата, а на нея ѝ се прииска да разбере защо, но не посмя да попита.

— Заповядай на едно питие следващия път, когато си в града. — Не бе нищо повече от светски разговор. Нямаше никакво намерение да го кани, когато и да било в бъдещето.

— Къде се намира? — попита той и огледа сградата.

— На най-горния етаж — отговори тя, а после се сети, че прозорците са тъмни.

— Стив на работа ли е?

— Не, в Ню Йорк е — честно отвърна тя, а после реши, че няма значение дали той ще разбере истината. Между тях всичко бе свършило. — Всъщност — тя се поколеба за частица от секундата, — вече не живее тук. Развеждаме се. Замина миналия месец. Сега е в Ню Йорк. Ще работи като доброволец в страна от Третия свят. — Калан я погледна, сякаш му е ударила шамар.

— Защо не ми каза, Мередит?

— Не мислех, че е важно.

— Преди време би било — упрекна я той. Изглеждаше обиден, но това му говореше нещо. Че тя не очаква нищо от него и бе точно така.

— Това бе преди три месеца, Кал. Имахме споразумение. Когато Стив дойде, приключваме с връзката. Никога не си казвал, че искаш нещо повече. Не желяех да ти се натрапвам, когато той си тръгна.

А и откакто Стив бе заминал, си бе дала сметка, че не иска вече само връзка, искаше нещо повече, истински живот с човек, който бе готов да се ангажира.

— Не мисля, че бе редно да ти се обаждам, след като Стив ме напусна. А и ти ми беше много ядосан.

— Бях наранен. Мразех се, че постъпих глупаво. Страхувах се да се обвържа, Мередит. В някакъв смисъл ми бе по-лесно да те пусна при него, независимо колко те обичах. Освен това ти имаше нужда да се върнеш.

Тя кимна. Не би могла да отрече.

— Ами ако не съм имала? Щеше ли да е различно? Ти не вярваш в обвързването, Кал. Ти самият си го казвал. Уважавам желанието ти.

— Сигурно ти е било трудно през тези три месеца — внимателно изрече той, без да оспорва думите ѝ за отношението му към обвързването.

Но когато каза, че я е обичал, сълзи бликнаха в очите ѝ, а тя не искаше той да ги види.

— Вярно е. Но научих много. Не само за Стив, но и за себе си, коя съм и какво искам.

— Какво искаш, Мери? — попита я той, наблюдавайки я внимателно. Тя му изглеждаше различна и това му харесваше.

— Много неща. Ако трябва да съм честна — някой и нещо реално. Постъпих погрешно. И си платих за това. Много скъпо. Но зная, че искам да обрека живота си на някого и той да живее заради мен. А не просто да се забавляваме. — Усмихна му се, но някак хладно. — Възможно е дори да поискам да имам деца. Вероятно беше прав по този въпрос. Не мисля, че със Стив винаги е вървяло, пък и се оказа, че не е било задълго. Бяхме твърде различни, мисля, че сега го разбирам. — А после го изненада още повече. — Обмислям да се върна в Ню Йорк. Щях да говоря с теб за това до няколко седмици. Не принадлежа на това място.

— Мислех, че тук ти харесва. — Той изглеждаше лично обиден.

— И аз си мислех така. Но ми се струва, че решението да дойда тук не бе правилно. — Бе й коствало брака й. Ако бе останала в Ню Йорк, може би още щяха да са женени, но сега бе късно да се промени каквото и да е. Двамата със Стив бяха разделени от непреодолими сили.

— Мисля, че ще сгрешиш, ако се върнеш — твърдо възнегодува той.

— Не се притеснявай. Ще дам предизвестие с достатъчно дълъг срок, Кал. Няма да постъпя като Чарли.

— Не става дума за това. Мислех за теб.

— Ще те уведомя какво съм решила.

— Искам да съм част от решението ти. Нека поговорим за него.

— Не желая да говорим — тихо се възпротиви тя. — Нямаме кой знае за какво да говорим, нали?

— Мислех, че сме приятели. — Бе се обидил от думите й и бе объркан. Трябваше да осъзнае прекалено много неща за кратко.

— И аз мислех така — съгласи се Мередит. — Но може би не сме били.

— Ти направи някои прекрасни неща за мен, Мери. Не само за бизнеса ми, но и за мен. Когато се върна при Стив, бях много разстроен. И ти го знаеш.

— Разбирам те — тъжно отговори тя. — Имаше право да си разстроен. Съжалявам, че заради мен преживя това.

— Знаех какво правя. Просто не исках да си дам сметка какво ще излезе. Нито пък ти. Всъщност, представях си, че ще се оправите. Изненадан съм, че не се е получило.

— Липсваше ми прекалено много — усмихна му се тя, бе честна докрай. — След като напуснах Ню Йорк, ми се струпаха огромни промени. Тук проумях много неща. Някои от тях — благодарение на теб.

— Разбирам. Ще бъде ли неудобно, ако те попитам какво ще правиш утре вечерта?

— Няма да е неудобно — засмя се тя, — но може би ще е глупаво. Вече бяхме там. И се отказахме. Преодоляхме го. Защо да го правим отново?

— Защото искам да разговарям с теб. — Той бе настоятелен.

— Нека си го спестим. За какво ще разговаряме, Кал? За омразата към обвързването? За причините, поради които двама души не вярват и не разчитат един на друг? Не искам да разговарям за това. Чула съм всичко. Преживяла съм го. Нашето време мина. Свършихме. И двамата сме се променили. Нека нещата останат такива, каквито са.

При тези думи тя изглеждаше изпълнена с решителност.

— Ти не ми даваш шанс.

Тя се засмя горчиво.

— Полагам всички усилия, за да не го допусна. Не искам да ме объркваш. — Не желаше отново да започне връзка с него и да поеме риска двамата взаимно да се наранят. Чувстваше се по-възрастна, по-мъдра и много по-предпазлива.

— Нека поне опитам. — Очите му блеснаха закачливо и тя изведнъж видя мъжа, в когото някога се бе влюбила. Но вече не искаше да ѝ въздейства по този начин. Стив си бе тръгнал. И Кал си бе тръгнал. Единственото, което искаше да вижда у него, бе шефът. — Ще ти се обадя утре — произнесе той решително.

А тя си каза, че няма да вдига телефона, благодари му отново за вечерята и го остави на тротоара, после се прибра в апартамента си. Той продължаваше да стои там, докато видя да угасват лампите, после се качи на колата си и потегли, а тя остана до прозореца, обзета от мисли за него. Не възнамеряваше да излиза на вечеря с Кал. Нямахше смисъл. Поне за нея всичко бе свършило.

Той ѝ се обади на следващия ден, както бе обещал, а тя се извини, че е заета вечерта и затвори. А когато късно същата вечер телефонът започна да звъни, изобщо не вдигна. Нямахше какво да му каже. И не искаше да слуша думите му. Чувстваше се странно спокойна, когато остави телефона да звъни.

В събота сутринта обаче, когато тръгна на разходка, го завари да стои отвън и се изненада много.

— Какво правиш тук, Кал? — Изглеждаше объркана и той се разсмя, някак сконфузено.

— Чакам те. Тъй като не вдигаш телефона, нито искаш да вечеряш с мен, не ми оставяш друга възможност, освен да се мотая наоколо като малолетен престъпник.

— Можеш да ме видиш в офиса.

— Не възнамерявам да обсъждам делови въпроси с теб, Мери.

— Защо не? Много съм добра.

— Знам. И двамата ни бива. Но се провалихме в други неща. Поне аз. Струва ми се, че ти се справи малко по-добре от мен, но все пак имаш по-голяма практика. Не съм толкова смел, колкото си ти. Всъщност, бях изплашен до смърт заради последните девет години... изплашен заради всичко, което ти представляваше. Любов, грижи, да споделиш живота си с някого, да му вярваш, да бъдеш уязвим... обичам те, Мери. Върни се при мен. Научи ме на това... — Той наистина имаше вид на уязвим човек, докато говореше, и ѝ се прииска да го прегърне, но не го направи.

— Как мога да те науча на нещо, след като аз самата обърках така живота си? — От очите ѝ бликнаха сълзи.

— Не си го объркала. Постъпи правилно. Мисля, че и двамата бяхме уплашени. Щях да полудея, когато ти се върна при Стив. Докато бях в Европа, направо бях обезумял.

— Аз също не бях на себе си — призна му тя. — Държах се отвратително. Бедният Стив. Превърнах живота му в истински ад.

— Затова ли те остави? — попита Кал.

— Стори го, защото бе достатъчно умен да прецени, че двамата вече не се обичаме. И бе достатъчно смел, за да предприеме нещо. Това не може да се каже за мен. Стив направи каквото трябва. На мен ми бе необходимо известно време, за да го проумея.

— Аз също се нуждаех от малко време, за да разбера колко много си означавала за мен, Мери... колко много означаваш все още... обичам те.

— А после какво? Ще се размотаваме години, уплашени да си подадем ръка един на друг. Искам повече от това, Кал. Нуждая се от него.

— Аз също. Подавам ти ръка в този момент. Дай ми шанс... нека опитаме. Този път всичко ще бъде наред. Заедно не ни бе толкова зле.

— А после какво?

— Ще се оженим — отвърна и тя впери поглед в него, опитваше се да асимилира думите му. Но той не беше свършил. — Всъщност — изглеждаше притеснен, но и изпълнен с решителност, — искам да се ожения за теб сега.

— Защо? — Тя стоеше на тротоара, гледаше го и се питаше дали наистина това има предвид.

— Защото те обичам, ето защо. Това не е ли необходимо условие, за да потръгне?

— Не знам, Кал. Така ли е? — В очите ѝ имаше сълзи, когато той я притегли в прегръдките си.

— Никога не съм преставал да те обичам. Опитвах да те мразя известно време, но не се получи. Липсваше ми толкова много, че имах чувството, че това ще ме убие.

— И мен — тихо призна тя, искаше да му вярва, но бе уплашена.

— Омъжи се за мен, Мери... моля те...

— Ами ако не потръгне? — прошепна тя.

Бе видяла как петнайсет години от живота ѝ отиват на вятъра. Сега ѝ бе трудно да повярва отново. Ала някъде дълбоко в сърцето си знаеше, че трябва. Нямаше избор, още от самото начало. Нещо много мощно я привличаше към него, истинско, дълбоко чувство, което владееше и двамата и никой не можеше да му се противопостави.

— Ще потръгне, да знаеш — прошепна Калан, който все още я държеше в ръцете си. — Това е нужното и за двама ни и ние го разбираме. — Тя кимна, а той отдръпна глава, колкото да ѝ се усмихне, после я целуна. Двамата тръгнаха ръка за ръка, той говореше въодушевено за плановете им, а тя се усмихваше.

ГЛАВА 21

Когато Стив слезе от самолета в Ню Йорк, отиде направо в агенцията да потърси работа, каквато искаше. Беше чул за тази възможност от един лекар, когото познаваше от медицинския колеж. Сградата бе малка и мръсна, с олющен надпис отвън. Изглеждаше толкова зле, колкото и местата, където изпращаха клиентите си. Дадох му брошура, дълъг списък със страни, които обслужваха, и описание на работата, която се предлагаше. Уведомиха го, че ще са необходими няколко седмици за обработване на документите му. Но Стив не разполагаше с друго, освен с време и нямаше какъде да бърза. Мислеше да се обади на Харви, да го поздрави, но все още не беше готов да говори за Мери, нито за фиаското в Калифорния, затова се въздържа.

Отседнал бе при стар приятел от медицинския колеж и прекарваше по-голяма част от времето си в разходки и посещения на музеи. За пръв път от години имаше свободно време. Ходеше на морския бряг, изгледа всички най-нови филми. Непрекъснато мислеше да се обади на Ана. Но в крайна сметка реши да остави тази глава от живота си затворена.

В края на юни най-сетне го повикаха от агенцията. Бяха обработили документите му и му предлагаха няколко възможности — Перу, Чили, Кентъки и Ботсвана. Работата, която описваха, бе трудна, но интересна. Накрая избра Кентъки. Вече не изпитваше потребност да бяга от Мередит. Казаха му да отиде отново след четири дни да подпише документите. Ангажиментът бе двегодишен.

След като вече знаеше, че отново ще пътува, Стив реши да се обади на Харви Лукас. А после прецени, че трябва да се отбие и при Ана. Искаше да се сбoguва с нея и да ѝ се извини, че се е държал толкова непреклонно, когато отиваше в Калифорния. Нямаше намерение да се опитва да подновява отношенията си с нея, знаеше, че няма право на това. Просто искаше да се увери, че при нея всичко е наред, а освен това искаше да види Фелиша. Липсваше му. Липсваха

му и двете, притесняваше го фактът, че така и не се сбoguва с Фелиша. Не беше хубаво така да се изоставя едно дете, не можеше просто така да изчезне от живота му, без да се сбoguва или поне да обясни каква е причината. Чувстваше се още по-зле заради начина, по който бе оставил майка ѝ.

Беше топъл, слънчев юнски ден. Все още първата гореща вълна не бе нахлула в града и хората изглеждаха все още настроени добродушно. Обади се да провери дали Ана си е вкъщи, а детегледачката му обясни, че ще се прибере у дома в три часа следобед. Затова той изчака да стане пет и тогава се отправи към дома ѝ. Прецени, че ако ѝ се обади, тя вероятно щеше да откаже да се срещнат.

Взе автобус, който вървеше по Бродуей, после продължи пеша на запад до Сто и втора улица. На слънчевата светлина сградата изглеждаше малко по-добре, но не кой знае колко. Бе полуразрушена и винаги му се свиваше сърцето, че ѝ се налага да живее там.

Тъкмо се готвеше да натисне звънеца на домофона пред входната врата, когато двама младежи в тениски и джинси се приближиха. Единият от тях промърмори нещо и Стив реши, че се обръща към него.

— Извинете, какво казахте? — Беше се замислил за Ана, доста време бе отсъствал от Ню Йорк и бе забравил, че трябва да бъде предпазлив.

— Казах да ми дадеш портфейла си, задник. — Стив впери поглед в тях за миг, не беше сигурен дали да им го даде без протести или да се опита да поговори с тях и докато се колебаеше, вторият насочи пистолет срещу него. Забеляза, че първият държи джобен нож на пружина.

— Спокойно, момчета, ще ви дам портфейла си, но в него няма кой знае какво. — Докато го изваждаше, ръцете му трепереха. Подаде го на момчето с ножа, но по-младият, този с пистолета, изглеждаше нервен.

— По-бързо, човече... нямаме цял ден...

Онзи с ножа грабна портфейла, Стив бе насочил вниманието си към него, а другият, без да отправи предупреждение или да издаде някакъв звук, стреля в него от упор, някъде в областта на гръдния кош.

Стив издаде приглушен вик и инстинктивно натисна копчето, на което се готвеше да позвъни, после се свлече бавно на стълбите.

Лежеше с лице надолу, неспособен да помръдне, прозорците започнаха да се отварят един по един и той чуваше гласове високо над себе си, хората се развикаха, но младежите вече бяха избягали и никой не успя да ги спре.

Все още чуваше гласове, а след малко усети как някой го теглеше, после го обърнаха, за да видят пораженията, и той се изгуби в пълен мрак.

Така и не разбра, че са повикали Ана. Всички в зданието знаеха, че тя е лекар. Намери го в средата на малка тълпа, бе дотичала с медицинската си чанта. Бе разбрала, че някой е ранен. Наистина бе чула изстрела, но отначало не ѝ направи впечатление. Помисли си, че е шум от ауспуха на камион. Когато се навеждаше над него, за да го прегледа, чу сирени. Някой се бе сетил да повика линейка. Когато видя лицето на ранения и го позна, с ужас си даде сметка, че той е дошъл да я види.

Притискаше бинт към стомаха му, когато пристигнаха от „Бърза помощ“, сложиха го на носилката по възможно най-бързия начин, така че поръча на една от съседките да се погрижи за Фелиша.

— Ще го придружите ли? — Екипът бе озадачен, че им даде името на травматологичното отделение, където работеше. Стив продължаваше да е в безсъзнание, кървеше обилно. Включиха го на система и тя продължи да притиска зейналата рана, докато се питаше какво е правил той пред дома ѝ. Не бяха се чували от три месеца и изобщо не бе очаквала да го види.

Кръвното му налягане вече падаше, когато наближиха болницата, и за щастие Лукас бе дежурен. Ана му обясни какво се е случило, поне онова, което знаеше, и Харви се втурна да подготви операционната. Все още беше със Стив, когато екип от травматологията пое ранения.

— Някой знае ли името му — извика една сестра и Ана отговори:

— Това е Стив Уитман. — Лицето ѝ бе посивяло от притеснение.

— Какво, по дяволите, прави тук, мислех, че е в Калифорния — промърмори една от сестрите, докато режеше дрехите му с ножица.

— Е, очевидно се е върнал — лаконично отбеляза Ана, която се опитваше да облече болничните си дрехи, докато вървеше с екипа към

операционната. — Има дупка с големината на Тексас в стомаха си. Господи, не могат ли хората ви да се движат по-бързо.

— Движим се... движим се... — Но те го губеха и Ана изтръпваше от ужас при тази мисъл. Стигнаха вратата на операционната, където Лукас ги чакаше. Вече бе сложил маска, кепе и ръкавици.

— Отива си, Харви — прошепна тя, докато продължаваше да си намъква хирургическите дрехи. Искаше да остане със Стив.

Налягането му все повече се понижаваше и по времето, когато тя най-сетне се подготви и влезе в операционната, вече го бяха интубирали.

— Какво, по дяволите, е станало? — попита Харви, докато ровеше с инструментите да открие куршума.

— Мисля, че е идвал при мен — обясни Ана през стиснати зъби, — и някой е стрелял по него.

— Ти си опасна жена — отбеляза Харви с мрачен хумор, все още не можеше да открие и да отстрани куршума, сменяха втора банка с кръв.

— А той е негодник — добави Ана, а сълзите се стекоха към маската ѝ. — Моля те, нека опитам. Добра съм в това — помоли го тя.

— И аз така съм чувал — съгласи се Лукас.

Пое работата и потърси куршума надълбоко. Когато го откри, се чу кратък хриптящ звук. Още двацет минути ѝ трябваша, за да го извади. Кръвното налягане вече бе стабилизирано, но Стив все още кървеше силно. Справиха се с този проблем след цял час. Три часа, след като го бяха завели в операционната, Харви остави Ана да зашива раната. Пациентът бе най-сетне в стабилно състояние.

— Мисля, че ще се оправи — рече Харви, докато откарваха Стив в реанимацията, после я погледна. — Изглеждаш ужасно, доктор Гонсалес.

— Благодаря, доктор Лукас.

Лицето ѝ все още бе сиво, а коленете ѝ трепереха. След операцията отиде да поседи до Стив. Минаха два часа, преди той да се размърда, все още бе замаян, но явно я позна и ѝ се усмихна:

— Ана? Идвах да те видя — прошепна с напукани устни.

— Така и не успя. — Усмихна му се през сълзи, очите ѝ се замъглиха. Мислеше, че няма да го види никога вече, дори по едно

време смяташе, че ще умре, преди да са успели да го спасят.

— Какво се случи? — попита той шепнешком.

— Някой стреля по теб.

— Прекрасен квартал — отбеляза той, не бе загубил чувството си за хумор, и тя му се усмихна развълнувана.

— Какво правеше там? — попита, макар да знаеше, преди да ѝ е отговорил.

— Дойдох да се сбогувам.

— Стори го преди три месеца — внимателно му припомни тя.

Той отново се унасяше, но се насили да отвори очи и да продължи разговора.

— Искях да видя Фелиша. Липсваше ми.

— И ти ѝ липсваше. — Ана реши да захвърли предпазливостта и да му каже истината. — Както и на мен, макар да си негодник.

Стив успя да фокусира погледа си право в очите ѝ.

— Развеждам се и заминавам за Кентъки.

Лицето на Ана се сгърчи при тези негови думи.

— Мисля, че халюцинира — обърна се тя към една от сестрите.

— Така е. Вярно е... развеждам се... Отивам в Кентъки... — настоя Стив със слаб глас.

— Не говори много... ще поговорим по-късно. Защо не поспиш малко? — нежно му препоръча тя.

Просто умираше от притеснение за него.

— Боли ме гърдния кош.

— Престани да се оплакваш. Оперира те страхотен хирург.

— И кой беше?

— Аз. Имаше куршум с размера на яйце в гърдния си кош. Сега млъквай и заспивай, преди да съм те ударила.

— Обичам те, Ана — прошепна нежно той.

Наведе се близо до лицето му, за да я чува по-добре, а другите да не разберат.

— И аз те обичам.

— Омъжи се за мен. — Бе замаян, но тя бе сигурна, че знае какво говори.

— Никога — отвърна. — Алергична съм.

— Това е... добро за Фелиша... добро за Фелиша... за мен... за теб... ще имаме още деца...

— Не искам други деца, ако аз ще трябва да се грижа за тях. Освен това създаваш повече грижи от десет бебета наведнъж...

— Ще се омъжиш ли за мен?

— Не. Освен това си натъпкан с лекарства. Не знаеш какво приказваш.

— Знам... и не съм женен... — Гласът му укрепна и той допълни все по-силно: — И не съм гей.

— Какво говори той? — Харви Лукас бе наминал да го види и хвана края на разговора. — Кой е казал, че е гей? Наистина не е.

— Не е, но е негодник — отвърна Ана твърдо и погледна Стив.

Той излизаше от упойката добре, Лукас също намери състоянието му за задоволително, после ги остави да продължат разговора си.

— Мислех, че си си отишъл завинаги — с обич промълви тя.

— И аз мислех така... върнах се...

— Виждам. Защо не останеш тук? По-късно ще трябва да ми обясниш за Кентъки.

Ала дори в отнесеното си състояние, той си спомни, че не е подписал документите. Спомни си много неща — как напусна Мередит... отиде да види Ана... а после не си спомняше кой знае колко... докато не я видя в реанимацията и не усети болката в гръдния си кош.

— Обичам те — повтори, твърдо решен да я убеди.

— И аз те обичам, но сега си почини. Ще бъда тук. Няма да мръдна, Стив. — Никога не бе изпитвала такова щастие да види нечие лице, както неговото сега, особено сега, когато знаеше, че той ще оцелее. През последните три месеца бе плакала за него всяка нощ. Но сега той бе тук, каквато и да бе причината.

— Защо не искаш да се омъжиш за мен?

— Не трябва. Освен това ти казах, че мразя богатите момчета.

— Върнах й всичко... сега съм беден...

— По-скоро си луд — усмихна му се тя.

— Ти също — рече той, после се унесе в дрямка.

— Как е? Добре ли е? — попита Харви, когато дойде да провери какво става.

— Всичко е наред, ще се оправи — отговори Ана.

Стив бе в добри ръце. Имал бе късмет този следобед. Бе извадил късмета, който заслужаваше. Харви хвърли поглед през рамо, докато излизаше от реанимацията, и видя Ана да държи ръката на Стив и да се усмихва.

— Това Стив Уитман ли е там? — попита го една от сестрите.

Вече се бе разчуло в травматологичното отделение.

— Несъмнено.

— Какво прави тук? — Всички бяха объркани. Мислеха, че е още в Калифорния.

— Възстановява се, надявам се — отвърна Харви Лукас.

— Връща ли се? — попитаха го и сестрите на рецепцията.

— Сигурно — усмихна се Харви.

Дали? Кой знае? Случват се странни неща.

А докато седеше до него и го гледаше как спи, Ана държеше ръката му и не откъсваше поглед от лицето му. Винаги бе искала да бъде с него. Нямахше потребност от обещания, сватбени пръстени или пари. Просто искаше да бъдат заедно. И той се бе върнал. И за двамата кошмарът и самотата бяха свършили.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.